Eroscop

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU
&
PASCAL BRUCKNER

Pauline

RÉAGE

POVESTEA LUI O

Precedată de
Fericirea în sclavie
JEAN PAULHAN

Traducere din limba franceză de
DORU MAREŞ

Prefaţă la ediţia românească
MAGDALENA MĂRCULESCU

3
TREI

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

REDACTOR
Gabriela Riegler

DTP
Cristian Claudiu Coban

CORECTURĂ
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RÉAGE, PAULINE
Povestea lui O / Pauline Réage ; trad.: Doru Mareș; - București : Editura Trei, 2007
ISBN 978-973-707-123-1

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1-31=135.1

Această ediție a fost tradusă după
Pauline Réage, HISTOIRE D'O, Pauvert, Paris, 2002

World Copyright © Librairie Arthème Fayard, 1954

© Gulliver, Getty Images, pentru foto copertă

© Editura Trei, 2007 — pentru prezenta ediție în limba română
C.P. 27–0490, București
Tel./Fax: +40 21 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-123-1

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Se întâmplă uneori ca viețile cărților să fie mai fascinante chiar decât viețile oamenilor.

Manuscrise vechi, ediții distruse sau pierdute, exemplare care i-au putut duce pe pasionați și bibliofili până în pragul nebuniei — iată un subiect care în mâinile unui Eco, Perez-Reverte sau Zafon devine absolut irezistibil pentru cititori.

Un editor trăiește însă permanent în lumea în care aceste aventuri se nasc: lumea cărților, care apar zilnic cu duiumul, mare parte dintre ele pentru a fi date uitării, mică parte pentru a deveni celebre, o și mai mică parte pentru a deveni celebre abia după ce au fost, în prealabil, ignorate sau chiar uitate.

Cartea de față este una specială. Mai întâi de toate, are un trecut pe cât de bogat, pe atât de captivant. În al doilea rând, iată, apare în limba română de-abia acum, cu 50 de ani mai târziu decât în limba în care a fost scrisă! În fine, chiar și așa, am convingerea că ea va fi percepută ca o carte îndrăzneață, provocatoare, incomodă. Cu atât mai

mult cu cât este reală, în felul ei, reală tocmai pentru că nu a fost scrisă cu intenția de a deveni carte și deci nici concepută potrivit unei strategii livrești.

Astăzi, „Povestea lui O" face incontestabil parte din cele câteva titluri celebre ale unei adevărate biblioteci erotice. Timp de 40 de ani, autorul ei s-a ascuns cu grijă în spatele pseudonimului Pauline Réage. Au existat tot felul de speculații formulate de cercurile literare ale vremii. Albert Camus era convins că numai un bărbat poate scrie o istorie atât de crudă. S-au vehiculat o seamă de nume: André Malraux, André Pieyre de Mandiargue, Alain Robbe-Grillet, Jean Paulhan. Cartea a fost declarată intolerabilă de unii (printre care François Mauriac), genială de alții (Georges Bataille).

Cât despre editori, se pare că au fost tot atât de șocați pe cât aveau să fie librarii. Gaston Gallimard a refuzat să o publice de teamă să nu se compromită, iar editorul de la Deux Rives, deși a acceptat-o inițial, va renunța la ea, temându-se de repercusiuni politice. Jean-Jacques Pauvert, în vârstă de 27 de ani, a avut nu numai curajul să tipărească volumul, dar și flerul de a spune că va intra în istoria literaturii. Nu s-a înșelat, după cum nu s-a înșelat nici atunci când, înfruntând cenzura și amenințările, avea să scoată „de la sertar" și să pună pe piață textele licențiosului Sade, pentru care Ministerul public i-a intentat proces în 1956. Tot el îi va publica și pe Georges Bataille, André Breton, Pierre Klossowski, Raymond Roussel, Fulcanelli, Dali etc.

Încă de la apariție, cartea creează un climat de intrigi și scandaluri publice: este interzisă, considerată impudică

de către comisiile de cenzură („redă aventurile unei tinere care, pentru a-i face pe plac amantului său, se supune tuturor capriciilor erotice pe care acesta le formulează, alternând scene de dezmăț cu momente de o teribilă cruzime sexuală") și devine obiectul anchetelor literare ce au drept scop descoperirea „îndrăzneţului" autor. Cu toate acestea, timp de un an, vâlva creată de „Povestea lui O" se limitează mai mult sau mai puțin la cercul inițiaților, înregistrând vânzări extrem de modeste. Abia în 1955, după ce este recompensat cu Prix des Deux Magots, din a cărui jurizare a făcut parte și Michel Leiris, romanul devine un bestseller. Ceea ce nu va împiedica reacțiile, mai târzii, de după 1968 — când cenzura totuși se relaxează considerabil — reacții generate de apariția filmului cu același nume, regizat de Just Jaeckin și de articolul consacrat cărții de prima pagină a ziarului *Express* (1975). La protestele și inscripțiile celor care se opun așa-zisei corupții capitaliste („Nu vrem să se facă bani cu trupurile noastre"), se adaugă reacția arhiepiscopului ce condamnă „spectacolul degradării umane", a jurnaliștilor ce numesc „Povestea lui O" un fel de *Gestapo dans le boudoir* și a celor ce reclamă în Parlament sancțiuni pentru textele cu caracter licențios.

Cum a putut o carte să stârnească atâta furie?

„O" este o tânără femeie, îndrăgostită de René. Într-o bună zi, acesta o duce într-un castel din Roissy, ascuns de ochii lumii, rezervat unei societăți de inițiați. „O" devine obiectul total al fantasmei amantului său, care decide să o împartă, din iubire, cu alți bărbați. Ea trebuie să se

supună, o dată ce a acceptat acest pact, să fie necondiționat femeia altora, pe care nu îi cunoaște, uneori nici nu îi vede, întrucât, asemenea unei sclave, este legată la ochi. Se vor bucura de ea, „dacă vor avea chef și atât cât vor avea chef", atât prietenii lui René, cât și valeții care se ocupă de castel. „O" este femeia care se dăruiește total, care acceptă supliciul de a deveni ceea ce vrea celălalt ca ea să devină, care-și află fericirea în dreptul celuilalt de a se folosi de ea. Devine prostituata sfințită prin abandon de sine, victima care va fi biciuită și maltratată după bunul plac al „stăpânului". Degradarea pe care, evident, o resimte, este compensată de certitudinea că aparține unei voințe pe care o recunoaște suverană. Și de suferința prin care se achită de plăcerea... pe care nu se abține să o trăiască ea, femeie, dorită — chiar dacă sălbatic și impersonal — de mai mulți bărbați.

În sine, lectura este pe cât de captivantă, pe atât de ofensatoare. Aparent, ea confirmă schema machistă a nevoii structurale a femeii de a fi supusă de către bărbat. (Din acest punct de vedere, „Povestea lui O" este cât se poate de aproape ca inspirație de un alt titlu clasicizat al literaturii: „Venus în blănuri" a lui Sacher-Masoch, care este numai aparent o carte a supunerii bărbatului de către femeie). Într-un fel era greu de crezut că o femeie ar îndrăzni să-și mărturisească într-un mod atât de deschis și explicit dorința. Trebuie să ai o prea mare franchețe în a-ți trăi fantasmele, pentru a le pune pe hârtie cu atâta curaj. Tocmai de aceea, în modul lui crud și hiperbolic, romanul desfășoară o analiză psihologică de o tulburătoare

profunzime, care redă într-un mod simbolic logica — nebunească poate, dar oare mai puțin reală? — a relației „nesaturate", a eternei prăpăstii dintre femeia care se împlinește, oferindu-se și bărbatul care se împlinește, sustrăgându-se.

Încă o dată, în ambele cazuri, ne plasăm la un nivel simbolic. Poate tocmai în acest sens, Jean Paulhan a spus că, această carte, cutremurătoare și obraznică, este de o nemaipomenită „decență". Este imposibil să nu remarci că la baza textului stă o metafizică a obedienței, similară celei pe care o trăiesc sfinții și credincioșii. Ceea ce poate intriga este faptul că, în locul lui Dumnezeu apare, ca instanță supremă, bărbatul. Să nu uităm însă că, statistic vorbind, posturile iubirii pământești sunt mult mai numeroase decât cele ale iubirii divine. Faptul că Dumnezeu este mai demn de iubit decât bărbatul e, în cele din urmă, o simplă convenție culturală, de care inconștientul omenesc se îngrijește prea puțin să țină cont.

Cred că multe femei vor fi revoltate de lectura unei astfel de cărți. Nu și bărbații! Deși plină de admirație, prefața lui Jean Paulhan la ediția franceză toarnă și mai mult gaz pe foc: el afirmă că „Povestea lui O" este o carte periculoasă, așa cum a fost în 1838 caietul de doleanțe formulat de sclavii eliberați din Barbados, care s-au întors să-și implore stăpânul să pună asupra lor jugul servituții. Au fost refuzați, în numele drepturilor omului, dar ei, neputându-și accepta libertatea, au devenit agresivi și și-au masacrat fostul stăpân. Și Paulhan continuă să spună despre autoarea cărții: „În sfârșit, o femeie care mărturisește!

Ce mărturisește? Lucrurile de care femeile s-au apărat întotdeauna și azi mai mult decât oricând. Lucrul pe care bărbații dintotdeauna li l-au reproșat: că nu încetează să își asculte glasul sângelui, că totul în ele este sex, trup și suflet. Că trebuie fără încetare hrănite, fără încetare spălate și fardate, fără încetare bătute. Fiindcă pur și simplu ele au nevoie de un stăpân bun care să țină piept propriei bunătăți (...) Fără multă vorbă: trebuie să îți iei biciul când mergi să le vezi". Păi dacă lucrurile stau așa, atunci de ce se mai miră Paulhan că finalul cărții ar fi neașteptat (de fapt sunt două versiuni de final)? Doar pentru că el/ ele contrazic de fapt emfaza unui astfel de raționament viril? Oare tipul (tipurile) de deznodământ ales nu este menit tocmai să contrazică raționamentul?

În prezent, nu mai există nici un dubiu asupra identității autorului: Pauline Réage este Dominique Aury, redactor-șef la *Nouvelle Revue Française*, editoare la Gallimard, persoană cultă, apropiată lui Borges, colaboratoare a lui Gide, traducătoare în limba franceză a unor autori importanți precum Mishima, Evelyne Waugh, Fitzgerald (pe care, de altfel, ea îl descoperă și îl impune în Franța); fascinată în copilărie de jurăminte de castitate și supunere, atrasă de cânturile religioase și de cultul catolic. O nouă Heloise atrasă deopotrivă de rugăciunea intensă și amorul impudic? Sobră și reținută, cine ar fi crezut că autoarea unei „Antologii de poezie religioasă franceză" va semna unul dintre romanele scandaloase ale erotismului? De la mistică la senzualitate distanța (o spune și Bataille) nu e deloc mare... rămâne doar curajul de a o rosti.

Îndrăgostită de Jean Paulhan, patronul NRF-ului, Pauline Réage, în vârstă de peste 40 de ani, își propune să scrie o lungă scrisoare ce avea să-l seducă pe cel ce afirmase că „femeile sunt incapabile să scrie romane erotice". Legătura lor secretă, marcată de inevitabila distanță pe care viața o pusese între ei, trece astfel în paginile unei epistole redactată noaptea și trimisă, a doua zi, prin poștă, destinatarului. Impresionat de calitatea stilistică a mărturisirii erotice pe care o citea, Jean Paulhan s-a luptat să o aducă în atenția unui editor. Pauline Réage, care și-a protejat familia alegând acest pseudonim (referință la două eroine ale autoarei: Pauline Borghese și Pauline Roland, o cunoscută feministă franceză din secolul al XIX-lea), avea să păstreze secretul identității sale până la vârsta de 87 de ani (1995), când va mărturisi ziarului american *New Yorker* că ea este autoarea „Poveștii lui O". Timp de patru decenii a rămas netulburată de succesul romanului ce avea să se vândă în peste 850 000 de exemplare și să fie tradus în aproape toate limbile, lăsând celebritatea să planeze asupra altor nume.

Nu întâmplător, cărțile erotice au avut mai întotdeauna destine aventuroase: considerate nocive, au fost prohibite sau publicate doar în ediții clandestine, iar atunci când au ieșit pe piață au stârnit dispute politice și adevărate vânători de moravuri.

Nu cred, ca editor aparținând culturii actuale, în care detabuizarea pare a-și fi rostit chiar și ultimul cuvânt, că

există prea multe cărți erotice capabile să șocheze cu adevărat și să stârnească, din acest punct de vedere, controverse. Adevărata problemă pe care trebuie să o ridice însă un discurs erotic nu este „ce mai rămâne de făcut", ci cum putem înțelege și accepta ceea ce este și a fost întotdeauna omenesc. Modul în care este spusă „Povestea lui O" nu se rezumă la o provocare de moment, o încercare menită să dea apă la moară spiritului de frondă și să excite mințile blazate, ci atinge, printr-un scenariu psihologic care, evident, se țese dincolo de sensul direct al cuvintelor, sensibilități și atitudini relativ nealterate de trecerea vremurilor și perindarea mentalităților.

Magdalena MĂRCULESCU

FERICIREA ÎN SCLAVIE

Jean Paulhan

O REVOLTĂ ÎN BARBADOS

O revoltă unică a însângerat, în vâltoarea anului 1838, pașnica insulă Barbados. Vreo două sute de negri, bărbați și femei, a căror eliberare din sclavie abia de fusese promulgată de Ordonanța din martie, au venit într-o dimineață să își implore fostul stăpân, un anume Glenelg, să îi ia înapoi ca sclavi. S-a citit caietul de doleanțe, redactat de un pastor anabaptist, pe care îl aduseseră cu ei. Apoi a început dialogul. Numai că Glenelg, fie prea timid, fie excesiv de scrupulos, fie pur și simplu din teama față de lege, a refuzat să se lase convins. Drept care a fost mai întâi burdușit ușurel și apoi masacrat cu tot cu familie de către negrii care, în aceeași seară, s-au instalat la loc în colibele lor, și-au văzut din nou de taclalele, de activitățile și de ritualurile obișnuite. Chestiunea a fost iute mușamalizată prin grija guvernatorului Mac Gregor, iar operațiunea de eliberare și-a urmat cursul. Cât despre caietul cu doleanțe, nici că a mai fost găsit vreodată.

Câteodată mă gândesc la acel caiet care conținea, foarte probabil — pe lângă plângerile justificate legate de

organizarea caselor de muncă (*workhouse*), înlocuirea pedepsei cu arestul în celulă prin biciuire, interdicția care era adresată „ucenicilor" (cum erau numiți noii muncitori liberi) de a se îmbolnăvi —, chiar și o sumară schiță a unei apologii a sclaviei. S-a remarcat astfel că singurele libertăți care ne sensibilizează sunt acelea care îi aruncă pe ceilalți într-o servitute echivalentă cu gradul libertăților cu pricina. Nu știu să fie cineva fericit pentru că are voie să respire liber. Dacă însă obțin, de exemplu, dreptul de a cânta într-o veselie la banjo până la două dimineața, aproapele meu își pierde libertatea sa de a nu mă asculta cântând la banjo până la două dimineața. Dacă reușesc să stau degeaba, aproapele meu trebuie să muncească pentru doi. Și-apoi se știe că, în lumea în care trăim, pasiunea necondiționată pentru libertate antrenează destul de repede conflicte și războaie, la fel de necondiționate. Adăugați la toate acestea și faptul că sclavul, fiind predestinat, grație dialecticii, să ajungă la rândul lui stăpân, ar fi o mare greșeală, fără îndoială, să vrem să grăbim legile naturii. Și, una peste alta, mai adăugați și că nu e lipsit nici de măreție, nici de bucurie să te abandonezi voinței celuilalt (cum li se întâmplă îndrăgostiților ori misticilor) și să te vezi, în sfârșit!, debarasat de plăceri, interese și complexe personale. Pe scurt, acum, după o sută douăzeci de ani, erezia micului caiet ar constitui, mai abitir decât la vremea sa, o carte periculoasă.

În cazul de față, este vorba despre un alt soi de carte periculoasă. Căci se așază în rândul cărților erotice periculoase.

I. Hotărâtoare ca o scrisoare

De ce numim cărțile acestea „periculoase"? E cel puțin imprudent. O dată catalogate astfel, simțim cum o vitejie colectivă ne provoacă cheful de a le citi și de a ne expune pericolului. Nu fără motiv, societățile geografice recomandă membrilor ca, atunci când își povestesc călătoriile, să nu insiste asupra pericolelor prin care au trecut. Nu din modestie, ci pentru a nu duce pe alții în ispită (cum se vede că se întâmplă, de pildă, cu ușurința de a merge la război). Păi, despre ce pericole vorbim?

Din poziția mea, ar fi unul pe care îl zăresc foarte bine. Un pericol modest. *Povestea lui O* este, evident, una dintre acele cărți ce marchează cititorii, care nu le mai lasă din mână o dată ce au dat de ele. Cărțile acestea sunt straniu supuse influenței pe care o exercită și se transformă pe măsura evoluției influenței la care mă refer. Și așa, după câțiva ani, nu mai sunt aceleași cărți. Primele reacții critice au fost cam neghioabe. Cu atât mai rău!, un critic nu trebuie niciodată să ezite în fața ridicolului. Cel mai simplu îmi e să mărturisesc că nu mă pricep. Înaintez bine dispus în *Povestea lui O*, ca într-un basm cu zâne — se știe că basmele cu zâne sunt romanele erotice ale copilăriei —, ca printr-unul dintre acele castele feerice care par părăsite și totuși, de sub husele lor, fotoliile, scaunele și paturile cu stâlpi înalți la cele patru colțuri n-au fir de praf, iar bicele și cravașele sunt la locul lor. Sunt la locul lor, aș zice, în mod natural. Nici o umbră de rugină pe lanțuri, nici o picătură de apă pe dalele de toate culorile.

Dacă este vreun cuvânt care îmi vine mai întâi în minte când mă gândesc la O, acesta este „decență". Cuvânt dificil de motivat. Așa că, să trecem mai departe. Și curentul ăsta neîncetat care trece prin toate camerele. Prin O mai suflă neîncetat și un nu știu ce spirit mereu pur și violent, fără să se amestece cu altceva. E un spirit hotărâtor, care nu se împiedică în nimic, spiritul suspinelor în oroare și al extazului în greață. Dacă e să mărturisesc, gusturile mele navighează cel mai adesea pe alte ape: îmi plac lucrările ale căror autori ezită, lasă să se vadă, prin câteva mici încurcături, că, la început, subiectul i-a intimidat, că s-au îndoit că vor ieși vreodată din capcană. Pe când *Povestea lui O* este, de la un capăt la celălalt, ca povestea unei fapte de vitejie. Îți vine în gând mai degrabă un discurs decât o simplă efuziune sentimentală, o scrisoare decât un jurnal intim. Cui să îi fie adresată scrisoarea? Pe cine vrea discursul să convingă? Cui să pui aceste întrebări? Păi, dacă nu știu cine sunteți...

Nu mă îndoiesc că sunteți o femeie. Și asta nu din cauza detaliilor precum rochiile de satin verde, corsetele, fustele ridicate în repetate rânduri „ca buclele de păr pe bigudiuri", ci iată de ce: în ziua în care O este părăsită de René pentru noi torturi, ea tot mai păstrează suficientă prezență de spirit pentru a observa că papucii iubitului ei s-au uzat și, ca atare, va trebui să își cumpere alții. Iată un lucru care, pentru mine, ar fi de neimaginat. Iată un lucru care nu i-ar fi dat niciodată prin cap unui bărbat sau, în orice caz, pe care nu ar fi îndrăznit niciodată să îl spună.

Cu toate acestea, în felul ei, O exprimă un ideal viril. Viril ori cel puțin masculin. În sfârșit, o femeie care mărturisește! Ce mărturisește? Lucrul de care femeile s-au apărat întotdeauna și azi mai mult decât oricând. Lucrul pe care dintotdeauna bărbații li l-au reproșat: că nu încetează să își asculte glasul sângelui, că totul în ele este sex, trup și suflet. Că trebuie fără încetare hrănite, fără încetare spălate și fardate, fără încetare bătute. Fiindcă pur și simplu ele au nevoie de un stăpân bun care să țină piept propriei bunătăți, căci, pentru a se face iubite de ceilalți, ele își folosesc întreaga energie, bucurie, naturalețe, pe care le extrag din tandrețea noastră, imediat ce aceasta este declarată deschis. Fără multă vorbă: trebuie să îți iei biciul când mergi să le vezi. Puțini bărbați nu au visat să posede o Justine. Însă, după cât știu eu, nici o femeie nu s-a visat Justine. În orice caz, nu a făcut-o cu voce tare, cu acest orgoliu al lamentației, al plânsului, cu această cuceritoare violență, cu această rapacitate a suferinței, cu această voință întinsă până la sfâșiere, până la hohot. Sigur, sunteți femeie, dar cine joacă rolul cavalerului, al cruciatului? De parcă ați poseda în dumneavoastră ambele naturi sau destinatarul scrisorii ar fi clipă de clipă alături, pentru a-i putea împrumuta gusturile și vocea. Ce fel de femeie sunteți? Chiar așa: cine sunteți cu adevărat?

Oricum ar fi, *Povestea lui O* vine de departe. Am simțit în ea mai întâi liniștea unor spații îndelung purtate în inima autorului până ce i-au ajuns familiare. Cine este Pauline Réage? O simplă visătoare, cum mai sunt și altele?

(Ajunge, zic ele, să îţi asculţi inima. O inimă pe care nimic nu o poate opri.) O femeie cu experienţă, care chiar a trecut printr-o asemenea poveste? A trecut şi se tot miră că o aventură care a început atât de bine — sau, cel puţin, atât de grav, prin asceză şi pedeapsă — s-a încheiat rău până la urmă, s-a împlinit într-o satisfacţie mai repede dubioasă, fiindcă, în fine, suntem de acord, O rămâne într-un fel de bordel în care dragostea a împins-o să intre. Rămâne acolo şi nici nu se simte prea rău. Totuşi, în această privinţă:

II. O decenţă necruţătoare

Şi pe mine mă miră încheierea. Nimeni nu îmi poate scoate din cap ideea că nu acesta este adevăratul final. Că, în realitate, ca să zic aşa, eroina dumneavoastră a reuşit să îl convingă pe Sir Stephen să îi provoace moartea. Să nu o descătuşeze decât moartă. Evident, nu a fost totul spus, iar albina asta — mă refer la Pauline Réage — a mai păstrat la ea ceva miere. Cine ştie, măcar o dată o fi fost pătrunsă de grijă scriitoricească şi, într-o bună zi, ne va povesti şi continuarea aventurilor lui O. Şi-apoi, finalul acesta era atât de evident, încât n-ar fi fost nici o pagubă dacă nu ar fi fost scris. L-am fi descoperit oricum, cu toţii, fără cel mai mic efort. Îl descoperim şi ne obsedează un pic. Dar dumneavoastră cum aţi făcut de l-aţi inventat şi ce nume i se poate da acestei aventuri? Mă voi întoarce la asta, într-atât sunt de convins că, odată găsit

numele, toate taburetele și paturile cu stâlpi, ba chiar și lanțurile se vor explica, vor lăsa să vagabondeze printre ele imensa figură obscură, fantoma doldora de intenții, stranii curenți.

Trebuie să mă concentrez aici asupra factorului cel mai ciudat ce rezidă în dorința masculină: intoleranța. Stâncile acestea, prin care suflă curenții de aer, pot fi văzute mișcându-se dintr-o dată, apucându-se să suspine, cântând ca o mandolină. Din depărtări vin oameni să le vadă. Deși, chiar dacă-ți place muzica, parcă ai vrea mai întâi să-ți scapi pielea. Dar dacă rolul cărților erotice (sau „periculoase", dacă vreți) este să ne pună la curent cu adevărul? Să ne liniștească, așa cum ar face-o un confesor? De obicei, te poți obișnui cu orice. Așa că, nici bărbații nu sunt prea multă vreme în încurcătură. Își țin partea și declară că ei au început. Mint și, dacă putem spune așa, iată faptele. Evidente. Mult prea evidente.

Și femeile fac la fel, mi se va spune. Fără îndoială, numai că nu la fel de vizibil. Ele pot oricând nega. Câtă decență! De unde și opinia că sexul lor e cel mai frumos, că frumusețea este sinonimă cu feminitatea. Sexul lor, mai frumos?... Nu sunt prea sigur. Mai discret, cu siguranță, mai puțin superficial. Și acesta este un mod de a fi al frumuseții. Uite cum am ajuns să mă gândesc de două ori la decență, referindu-mă la o carte unde numai despre asta nu este vorba...

Însă, chiar nu este vorba? Nu mă gândesc la decența cam fadă și cam falsă, care se mulțumește să disimuleze, care o șterge din fața stâncii și neagă că a văzut-o

mișcându-se. Există o altfel de decență, ireductibilă și gata să pedepsească, ce umilește carnea îndeajuns de viguros pentru a o putea reda întâiei ei integrități și o trimite cu putere spre zilele în care dorința nu-și ridicase încă glasul, iar stânca nu cântase încă. O decență pe mâinile căreia e periculos să încapi. Fiindcă, pentru a o satisface, nu-i poți dărui nimic mai puțin decât mâini legate la spate, genunchi desfăcuți, trup sfârtecat, sudoare și lacrimi.

Par că spun lucruri îngrozitoare. Poate că da, însă atunci groaza înseamnă că e pâinea noastră cea de toate zilele și poate că aceste cărți periculoase sunt cele care ne redau naturalului nostru pericol. Ce îndrăgostiți nu ar fi înspăimântați dacă ar măsura, pentru o clipă măcar, importanța jurământului pe care îl fac, deloc cu ușurință, legându-se unul de celălalt pentru întreaga viață? Ce îndrăgostită nu s-ar înfricoșa dacă numai o clipă ar cântări ceea ce vor cu adevărat să spună asemenea cuvinte care i-ar veni pe buze: „Nu am cunoscut dragostea înainte de a te cunoaște pe tine... Niciodată, înainte de tine, nu am știut ce înseamnă emoția...". Sau, mai înțelept (înțelept?!): „Aș vrea să fiu pedepsită că am mai fost fericită înainte de a te cunoaște". Iat-o prizoniera cuvintelor. Iat-o, ca să zic așa, servită.

Așadar, în *Povestea lui O* nu lipsesc torturile. Nu lipsesc loviturile de cravașă, nici însemnarea cu fierul roșu, ca să nu mai vorbim de lanțuri legate de gât sau exhibiționism obligatoriu. Aproape tot atâtea torturi câte rugăciuni pentru asceții din deșert. Nu mai puțin diferențiate, ca și clasificate, separate unele de celelalte cu pietricele.

Şi nu este vorba numai de torturi vesele, cu veselie aplicate, vreau să spun. Réne refuză, Sir Stephen consimte să o exercite ca pe o datorie. Evident, nu e distractiv. Nu e deloc sadic. Totul se petrece ca şi când, încă de la început, O singură ar fi hotărât să fie pedepsită, forţată la singurătate.

În acest moment, cine ştie ce idiot se va referi la masochism. Şi chiar sper să se întâmple. Asta nu ar face decât să adauge misterului partea de mister a erorilor de limbaj. Ce înseamnă „masochism"? Că durerea este în acelaşi timp plăcere, iar suferinţa bucurie? Posibil. Sunt acestea afirmaţii care abundă la metafizicieni — care mai spun că orice prezenţă este o absenţă, orice cuvânt, o tăcere — şi nu neg că ar putea avea un înţeles (deşi nu întotdeauna îl pricep) sau cel puţin o utilitate. Însă o utilitate care, în orice caz, nu relevă simpla observaţie. Nu e, aşadar, nici treaba doctorului, nici a simplului psiholog şi, în nici un caz, a idiotului. Nu, mi se va spune. Este vorba despre durere, pe care însă masochistul ştie să o transforme în plăcere. Despre o durere din care el scoate la lumină, printr-o chimie al cărei secret îl deţine, bucuria pură.

Ce noutate! Astfel bărbaţii ar fi găsit, în sfârşit, ceea ce căutaseră cu asiduitate prin medicină, morală, filosofii şi religii: modalitatea de a evita durerea sau cel puţin de a o depăşi, de a o înţelege (fie şi observând efectele prostiilor şi ale greşelilor). Şi asta s-ar fi întâmplat încă de multă vreme, căci nici masochiştii nu sunt pe pământ de ieri, de-alaltăieri. M-aş mira ca, într-un asemenea caz, să nu

li se fi adus cele mai mari onoruri, să nu le fi fost spionate secretele, să nu fi fost adunați în palate pentru a fi mai bine pândiți, să nu fi fost vârâți în cuști.

Poate că bărbații nu își pun niciodată întrebări la care, în taină, să nu fi primit deja răspunsul. Poate că ar ajunge să fie puși în legătură unii cu alții, poate că ar trebui smulși din singurătate (ca și când aceasta nu ar fi o dorință omenească pur himerică). Ei bine, aici, cel puțin, avem cușca. Și o tânără în cușcă. Nu ne rămâne decât să o ascultăm.

III. Ciudata scrisoare de dragoste

Ea spune: „Greșești că te miri. Analizează-ți mai bine iubirea. S-ar înspăimânta dacă ar înțelege, măcar pentru o clipă, că sunt și femeie, și vie. Nu-ți vei secătui izvoarele înflăcărate ale sângelui, uitând de ele.

Gelozia nu te înșală. Sigur că mă bucuri, că mă însănătoșești, că mă faci de o mie de ori mai vie. Totuși, nu pot împiedica această bucurie să nu se întoarcă, în curând, împotriva ta. Stânca vibrează din ce în ce mai tare când sângele se simte în largul lui, iar corpul e odihnit. Mai degrabă păstrează-mă în cușcă și hrănește-mă abia-abia, dacă îndrăznești. Tot ceea ce mă apropie de boală și de moarte mă face fidelă. Și doar în momentele în care îmi produci suferințe sunt în afara oricărui pericol. Nu ar fi trebuit să accepți să fii dumnezeul meu, dacă îndatoririle zeilor te sperie. Cu toții știm că zeii nu

sunt prea tandri. M-ai mai văzut plângând. Nu-ți rămâne decât să prinzi gust de lacrimile mele. Nu e încântător gâtul meu când se strangulează și palpită, în pofida mea, într-un strigăt pe care încerc să îl reţin? E prea adevărat că musafirul, atunci când ne vine în vizită, trebuie să ia un bici elastic și iute ca o felină. Iar pisica asta sălbatică se cere să aibă nu una, ci nouă cozi, tari și zbârlite cu toatele".

Și imediat adaugă: „Ce glumă proastă! Păi, nici tu nu înțelegi nimic. Dacă nu te-aș iubi nebunește, îți închipui cumva că ți-aș vorbi astfel? Că mi-aș trăda semenele?".

Iar apoi: „Imaginația mea, visurile-mi nedefinite te înșală în fiecare clipă. Epuizează-mă. Scapă-mă de ele. Fă-mă să mă predau. Ia-mi-o înainte ca să nu mai am nici măcar timpul de a-mi da prin cap că ți-aș putea fi infidelă. (Realitatea nu mă interesează chiar atât cât crezi.) Ai însă grijă să mă marchezi cu pecetea proprietății. Dacă voi purta urmele cravașei sau ale lanțurilor tale, ori inelele tale trecute prin buzele sexului meu, va fi limpede că îți aparțin. Atâta timp cât sunt lovită sau violată în numele tău, nu sunt altceva decât gândul tău, dorința ta, obsesia ta. Cred că asta și vrei, nu-i așa? Ei drăcie, eu te iubesc și chiar asta vreau!

Dacă o dată pentru totdeauna încetez să fiu eu însămi, dacă gura, pântecele, sânii mei nu îmi mai aparțin, pot deveni creatura unei alte lumi, în care toate sensurile sunt schimbate. Poate că așa, într-o bună zi, nu voi mai ști nimic despre mine. Din acel moment, ce-mi vor mai putea spune plăcerea, mângâierile atâtor bărbați, trimișii tăi,

pentru ca eu să nu te descopăr în ele şi, prin ele, să nu te compar, victorios, cu ei?".

Cam aşa vorbeşte. O ascult şi observ că nu minte. Încerc să o urmăresc (prostituţia m-a pus multă vreme în încurcătură...). Este posibil ca haina arzătoare a mitologiilor să nu fie decât o simplă alegorie, iar prostituţia sacră, o curiozitate a istoriei. E posibil ca ţesătura cântecelor naive şi acel „te iubesc de mor" să nu fie o simplă metaforă. Nici ceea ce târfele le spun adevăraţilor lor iubiţi: „Eşti în carnea mea, poţi să faci ce vrei cu mine". Ciudat e că, pentru a ne apăra de un sentiment care ne tulbură, îl punem doar pe seama golanilor şi a curvelor. Este posibil ca Héloïse, atunci când îi scria lui Abélard: „O să fiu fata ta uşoară", să nu fi vrut doar să alcătuiască o expresie drăguţă. Fără îndoială, *Povestea lui O* este cea mai sălbatică scrisoare de dragoste pe care a primit-o vreodată un bărbat.

Îmi aduc aminte de acel olandez condamnat să zboare pe deasupra oceanului, fiindcă nu a găsit fata care să accepte să îşi dea viaţa pentru a-l salva. De cavalerul Guiguemar, care aştepta, pentru a i se vindeca rănile, o femeie care să sufere pentru el „ceea ce niciodată o femeie n-a suferit". Firesţe, *Povestea lui O* este mai lungă decât micile poeme medievale şi mai detaliată decât o simplă scrisoare. Poate că şi ei i-a trebuit timp pentru a reveni din asemenea depărtări. Poate că niciodată nu a fost aşa de greu ca azi a înţelege exact ceea ce spun băieţeii şi fetiţele străzii, acelaşi lucru pe care-l spuneau, presupun, sclavii din Barbados. Trăim vremuri în care până şi cele mai

simple adevăruri nu ni se pot arăta goale-goluțe (ca O) decât sub masca de cucuvea.

Asta pentru că poți auzi indivizi aparent normali, ba chiar plini de bun-simț, vorbind cu plăcere despre dragoste ca despre un sentiment lejer, fără consecințe. Se spune că el oferă varii plăceri, iar contactul dintre două epiderme nu merge cum trebuie fără a fi pus sub semnul fascinației. Se adaugă că fascinația și plăcerea își dau prinosul acelora care, în iubire, își știu păstra fantezia, capriciul și libertatea naturale. Le este atât de simplu persoanelor de sexe diferite (sau de același sex) să își dăruiască unele altora bucuria cea aducătoare de atâta bine, încât ar greși flagrant dacă le-ar fi rușine de asta. Sunt în toată povestea asta doar unul sau două cuvinte care mă încurcă: „dragoste" și „libertate". Se înțelege de la sine că amândouă sunt contrare, dragoste este atunci când depinzi — și nu mă refer numai la plăcere, numai la existența însăși, dar și la ceea ce e înaintea existenței: dorința de a exista — de o mie de lucruri baroce: de două buze (și de grimasa ori de surâsul lor), de un umăr (și de felul în care el se ridică ori se coboară), de doi ochi (de privirea mai umedă ori mai rece), în fine, de un corp străin, cu spiritul și cu sufletul pe care le duce cu el, de un corp care, în fiece secundă, poate deveni mai fermecător decât lumina soarelui sau mai înghețat decât câmpia sub zăpadă. Nu are nici un haz să treci prin așa ceva, chiar că mă faceți să râd cu suferințele voastre. Tremurați când corpul acela se apleacă pentru a-și închide bareta pantofiorului și când s-ar zice că toată lumea vă vede

tremurând. Păi, nu sunt mai bune biciul și inelele înfipte în carne? Cât despre libertate... Orice bărbat ori femeie, care a trecut prin așa ceva, mai degrabă ar fi urlat contra libertății, ar fi dat drumul tuturor injuriilor și grozăviilor. Ei, de grozăvii nu duce lipsă nici *Povestea lui O*. Dar am uneori impresia că sunt supuse torturii mai degrabă o idee, o modă ideatică, o opinie, decât o femeie.

ADEVĂRUL DESPRE REVOLTĂ

Ciudat: fericirea în sclavie pare astăzi o idee nou-nouță. Nici vorbă, în zilele noastre, despre dreptul de viață și de moarte al capului familiei asupra membrilor ei, nici vorbă la școală de pedepse corporale sau de alte metode punitive jignitoare, nici vorbă de corecții corporale în căsnicii, însă, întristător lucru, sunt băgați la răcoare, spre a se fezanda prin beciurile închisorilor, bărbații aceia care, în secolele precedente ar fi fost cu mândrie decapitați în piața publică. Nu mai aplicăm decât tortura anonimă și nemeritată. Or, tortura este de o mie de ori mai atroce când întreaga populație a unui oraș este arsă dintr-o singură lovitură a războiului. Blândețea excesivă a tatălui, a profesorului, a iubitului este plătită cu covoare de bombe cu napalm, de exploziile bombelor

atomice. Totul se petrece ca și când, în lume, ar exista un misterios echilibru al violenței, căruia i-am pierdut gustul, pe care nu îl mai putem sesiza. Nu mi-ar părea rău dacă o femeie ar fi aceea care l-ar redescoperi. Nici nu m-ar mira.

La drept vorbind, nu am atâtea păreri despre femei, cum au, în general, bărbații. Atâta doar că sunt surprins că există (femeile). Mai mult decât surprins: vag încântat. De unde și faptul că îmi par minunate și nu mă pot opri nici un moment să le doresc. Dar ce doresc cu adevărat?

Mi se întâmplă să îmi regret copilăria. Însă lucrurile pe care le regret nu sunt nici surprizele, nici revelația, cele despre care vorbesc poeții. Nu. Copilăria îmi amintește de o epocă în care mă descopeream responsabil de lumea întreagă. Căci eram, pe rând, campion de box, bucătar, orator politic (ei, da!), general, hoț, ba chiar piele roșie, copac sau stâncă. Îmi veți spune că era vorba despre jocuri. Da, asta pentru dumneavoastră, oamenii mari, însă pentru mine, cel de atunci, nici vorbă. Pe atunci țineam lumea în palmă, cu toate grijile și pericolele care decurgeau de aici. Pe atunci eram universal. Aici doream să ajung.

Femeilor le este dat să semene toată viața cu acei copii care am fost. Femeia pricepe foarte bine o mie de lucruri care mie îmi scapă. În general, știe să coasă. Știe să gătească. Știe cum se aranjează un apartament și care sunt stilurile care se potrivesc (nu spun că face toate acestea perfect, dar nici eu nu am fost o piele roșie ireproșabilă).

Şi mai ştie încă multe lucruri. Se simte în largul ei cu pisicile şi câinii. Reuşeşte să dialogheze cu acei seminebuni cărora le admitem să viețuiască printre noi: copiii. Îi învaţă cosmologia şi bunele maniere, igiena şi basmele cu zâne, ba chiar şi pianul. Aşadar, din copilărie nu încetăm să ne visăm bărbatul care întruchipează toţi bărbaţii mapamondului. Pe când, fiecărei femei îi este dat să întruchipeze toate femeile (şi toţi bărbaţii) din lume în acelaşi timp. Şi sunt lucruri încă şi mai uimitoare.

Auzim spunându-se că este suficient să înţelegi totul pentru a ierta totul. Ei bine, mi s-a părut întotdeauna că pentru femei, cât de universale or fi fiind, este exact pe dos. Am nu puţini prieteni care mă iau drept ceea ce sunt, pe care îi iau drept ceea ce sunt, fără cea mai mică dorinţă de a ne metamorfoza... unii în ceilalţi. M-aş bucura (şi ei la fel) ca fiecare dintre noi să poată semăna cu sine însuşi. Însă nu există femeie care să nu încerce să schimbe bărbatul pe care îl iubeşte, schimbându-se, în acelaşi timp, şi pe sine însăşi, dintr-o lovitură. Ce proverb mincinos! Cum vedeţi, este suficient să înţelegi totul pentru a nu mai ierta absolut nimic.

Nu, Pauline Réage nu îşi iartă mare lucru. Ba chiar mă întreb dacă nu exagerează niţel, dacă semenele ei îi seamănă chiar atât de mult pe cât presupune ea. Însă nici un singur bărbat nu o iartă cu prea mare bucurie.

Chiar trebuie să ne pară rău că s-a pierdut caietul sclavilor din Barbados? Tare mă tem că excelentul anabaptist care l-a redactat l-a şi împopoţonat, în partea apologetică, cu tot felul de locuri comune şi platitudini. Spre

exemplu, că întotdeauna vor exista sclavi (asta se poate observa cu ochiul liber), că sclavii vor fi mereu aceiași (asta se poate discuta), că fiecare trebuie să se resemneze cu situația lui și să nu iroseasc㠍, incriminând, un timp în care s-ar putea dedica jocului, meditației, plăcerilor obișnuinței. Și celelalte. Mai presupun că nu a spus întreg adevărul: sclavii lui Glenelg erau îndrăgostiți de stăpânul lor și, ca atare, nu îl puteau părăsi nici pe el, dar nici sclavia. Adevăr similar, după alte toate, cu acela din care izvorăște, în *Povestea lui O*, hotărârea, surprinzătoarea-i decență și uraganul fanatic ce nu încetează să șuiere. .

Jean Paulhan

POVESTEA LUI O

Pauline Réage

I.
ÎNDRĂGOSTIȚII DE LA ROISSY

Iubitul ei o invită într-o zi pe O să se plimbe printr-un cartier pe care nu-l mai frecventaseră niciodată, prin parcurile Montsouris și Monceau. După plimbare, așezați unul lângă altul la marginea unei pajiști, într-un ungher din vecinătatea unei străzi pe care nu existase niciodată vreo stație de taxi, zăresc o mașină cu un aparat specific totuși taximetrelor. „Urcă", îi zice el. Și ea urcă. Înserarea nu e departe și e toamnă. E îmbrăcată ca de obicei: pantofi cu tocuri înalte, taior și fustă plisată, cămașă de mătase. Nu poartă pălărie. În schimb, are mănuși foarte lungi, iar în geantă actele, pudra și rujul. Taxiul pleacă încetișor, fără ca bărbatul să fi adresat un singur cuvânt șoferului care trage perdelele din laterale și din spate. O își scoate mănușile, spunându-și că iubitul ei vrea să o sărute sau să fie mângâiat. Însă îl aude zicând: „Prea ești grăbită. Dă-mi geanta". I-o dă, iar el o pune departe de ea, adăugând: „Și ești și prea îmbrăcată. Desfă-ți portjartierul și rulează-ți ciorapii până deasupra genunchilor. Uite, am adus și jartierele". Nu-i vine chiar ușor să o facă,

taxiul merge acum mai repede și îi mai este și teamă ca șoferul să nu se întoarcă spre ei. În fine, ciorapii sunt rulați și nu se simte chiar bine cu picioarele goale, libere sub mătasea furoului. Sesizează, în plus, cum îi mai alunecă și baretele portjartierului. „Desfă-ți portjartierul și scoate-ți chiloții." Asta nu e greu, ajunge să își treacă mâinile pe sub coapse și să se ridice un pic. Îi ia din mână desurile, le bagă în geanta pe care o închide, apoi adaugă: „Nu trebuie să te așezi pe furou și pe fustă, ci să le ridici și să stai direct pe banchetă". Îmbrăcată în mușama, bancheta e rece și alunecoasă, și i se lipește de piele. Îl aude iarăși, spunându-i: „Acum puneți mănușile la loc". Taxiul înaintează mereu, iar ea nu îndrăznește să întrebe de ce René nu face nici o mișcare și nu mai spune nici o vorbă, ce semnificație are pentru el faptul că ea e nemișcată și tăcută, goală și dăruindu-se, bine înmănușată, în automobilul negru care merge habar nu are unde. Nu i-a ordonat nimic, nu i-a interzis nimic, însă ea nu îndrăznește nici să pună picior peste picior, nici măcar să își strângă genunchii. Mâinile înmănușate se afundă în banchetă, de o parte și de cealaltă a trupului.

„Ia te uită!", îl aude, dintr-o dată. Ia te uită: taxiul se oprește pe un bulevard minunat, sub un copac (platan este!), în fața unui soi de mic hotel care poate fi ghicit printre copacii din grădină, ca hotelurile micuțe din cartierul Saint-Germain. Felinarele se văd în depărtare, în mașină e întuneric, afară plouă. „Nu te mișca, zice René. Nu te mișca deloc." Îndreaptă mâna către gulerul cămășii ei, îi desface primul nasture, apoi următorii. Ea se

apleacă puțin, bănuind că bărbatul dorește să îi mângâie sânii. Nu. Pipăie puțin, apoi îi taie bretelele sutienului cu un cuțitaș, după care i-l scoate. Acum, pe sub cămașă, sânii sunt liberi și goi, liberi și goi cum sunt și șoldurile și pântecele, de la brâu până la genunchi.

„Ia ascultă!, îl aude. Acuma ești gata. Te las. Cobori și suni la ușă. Te iei după persoana care îți va deschide și îi urmezi ordinele. Dacă nu intri imediat or să vină după tine, iar dacă nu asculți ordinele fără comentarii, or să te oblige. Geanta? De geantă nu ai nevoie. De acum ești pur și simplu fata pe care le-o livrez. Da, da, o să fiu și eu pe acolo. Hai, dă-i drumul!"

O altă versiune a aceluiași început era mai brutală și mai simplă: tânăra astfel îmbrăcată fusese dusă cu mașina de către iubitul ei și de către un prieten necunoscut. Tocmai acest necunoscut, aflat la volan, i-a explicat că iubitul ei, aflat acum alături de ea, este însărcinat să o pregătească, legându-i mâinile la spate, peste mănuși, desfăcându-i și coborându-i ciorapii, scoțându-i portjartierul, chiloții și sutienul și legând-o la ochi. Că apoi va fi predată la castel, unde va fi instruită asupra lucrurilor pe care le are de făcut. Într-adevăr, o dată dezbrăcată și legată, după un drum de vreo jumătate de oră, a fost ajutată să iasă din mașină, să urce câteva trepte, să treacă un prag, poate două, mereu legată la ochi, după care s-a trezit singură, cu legătura de la ochi scoasă, în picioare, într-o cameră întunecată, în care a fost lăsată o jumătate de oră, o oră sau două, nici nu mai știu, dar parc-a fost un veac.

Apoi, când în sfârşit s-a deschis uşa, iar în cameră s-a aprins lumina, s-a putut vedea că aşteptase într-o încăpere absolut banală şi confortabilă şi totuşi deosebită: nu exista nici o mobilă, ci doar un covor gros, iar de jur împrejur, numai dulapuri încastrate în perete. Uşa fusese deschisă de către două femei tinere şi frumoase, îmbrăcate ca servitoarele drăgălaşe din secolul al optsprezecelea: fuste lungi, lejere, bufante, care le ascundeau picioarele, corsete strânse în faţă cu şnur sau agrafe, care făceau să le ţâşnească sânii, gulere de dantelă şi mâneci trei sferturi. Ochii şi buzele le erau fardate. Purtau, bine strânse, coliere la gât şi brăţări la încheietura mâinilor.

Ştiu că i-au dezlegat mâinile şi că i-au spus că trebuie să se dezbrace pentru a o spăla şi farda. Aşadar, au lăsat-o goală şi hainele i-au fost puse într-unul dintre dulapuri. Nu i s-a permis să se spele singură, părul i-a fost aranjat ca la coafor, aşezând-o într-unul dintre acele fotolii pentru spălare care basculează, iar apoi revin la poziţia iniţială, pentru uscare, după punerea bigudiurilor. Ceea ce, de obicei, nu durează mai puţin de o oră. Aşa s-a şi întâmplat, a durat mai mult de un ceas, numai că pe fotoliu era aşezată goală şi i s-a interzis să stea picior peste picior sau să îşi lipească genunchii. Şi cum chiar în faţa ei era o oglindă uriaşă, cât tot peretele, fără nici o etajeră, se vedea aşa, deschisă, de fiecare dată când privirile îi alunecau peste apele ei.

Când a fost gata, aranjată şi machiată, cu o uşoară umbră de fard pe pleoape, cu gura foarte roşie, cu sfârcurile şi areolele sânilor roz, cu marginile buzelor de sub

pântece purpurii, cu părul de la subsuori și de pe pubis îndelung parfumat, ca și văile dintre coapse și de sub sâni, ca și căușul palmelor, a fost introdusă într-o încăpere în care o oglindă în triptic și încă una fixată pe perete îi permiteau să se vadă foarte bine. I s-a spus să se așeze pe un taburet rotund, aflat între oglinzi, și să aștepte. Taburetul era capitonat cu blană neagră, care o înțepa un pic, covorul era tot negru, iar pereții roșii. Picioarele i le încălțaseră în papucii roșii. O fereastră mare dădea din micul budoar către un parc frumos, acum întunecat. Ploaia încetase, vântul agita copacii, luna fugea în înalt, printre nori. Nu știu nici cât timp a rămas în budoarul roșu, nici dacă era cu adevărat singură, așa cum își închipuia, sau dacă cineva o privea printr-o fantă camuflată într-un perete. Ceea ce știu însă este că, atunci când cele două femei s-au întors, una dintre ele avea un centimetru de croitorie, iar cealaltă un coș. Le însoțea un bărbat îmbrăcat într-o rochie lungă, violet, cu mâneci bufante și manșete strâmte, care se desfăcea în mers de la brâu în jos. Se putea astfel vedea că, pe dedesubt, purta un fel de pantaloni mulați, care îi acopereau gambele și coapsele, dar îi lăsau sexul liber. De la primul pas făcut în încăpere, O i-a văzut mai întâi sexul, apoi biciul din fâșii de piele, fixat la centură, după care a realizat că bărbatul era mascat cu o cagulă neagră, a cărei textură de mătase neagră îi ascundea chiar și ochii și, în sfârșit, că purta mănuși negre din piele fină de ied. Tutuindu-le, le-a recomandat celor două femei să se grăbească, iar ei să nu se miște. Femeia cu centimetrul i-a luat dimensiunile gâtului și

încheieturilor mâinilor. Erau măsuri obișnuite, chiar dacă ceva mai mici. Așa că a fost ușor să i se găsească în panerul celeilalte colierul și brățările corespunzătoare. Iată cum erau ele făcute: mai multe straturi de piele (fiecare strat destul de subțire, astfel ca grosimea totală să nu depășească un deget), închise printr-un sistem automat, ca un fel de lacăt, care, o dată blocat nu mai putea fi deschis decât cu o cheiță. În partea opusă, printre straturile de piele, aproape fără să aibă joc, era trecut un inel de metal, prin care se puteau fixa și brățările, și colierul, strânse bine pe brațe și, respectiv, pe gât, nu însă până la a provoca răni. După ce i s-au pus colierul și brățările, bărbatul i-a cerut să se ridice. S-a așezat în locul ei pe taburetul îmbrăcat în blană, a tras-o pe genunchii lui, i-a trecut mâna înmănușată printre coapse și peste sâni și i-a explicat că va fi prezentată în chiar acea seară, după ce va cina de una singură. Chiar așa a și luat masa, dezbrăcată în continuare, într-un fel de cabină strâmtă în care o mână invizibilă îi întindea platourile printr-o vizetă. După încheierea cinei, cele două femei s-au întors. Înapoi în budoar, i-au legat mâinile la spate, fixând unul de celălalt inelele de pe brățări, i-au pus pe umeri o mantie roșie, lungă, fixând-o de colier, mantie care o acoperea cu totul, dar care se desfăcea la fiecare pas, căci nu putea interveni deloc, cu mâinile legate la spate cum era. Una dintre femei mergea înainte și deschidea ușile, cealaltă le urma, pentru a le închide. Au traversat vestibulul, două camere și au intrat în bibliotecă, unde patru bărbați își beau cafeaua. Purtau rochii lungi, ca și primul bărbat, dar

nu și măști. Totuși, O nu a avut destul timp pentru a le vedea fețele și a-și da seama dacă iubitul ei era și el prezent (era, era...), fiindcă unul dintre ei a întors o lampă către ea, orbind-o. Toți au încremenit, cele două femei de-a dreapta și de-a stânga ei, bărbații în față, privind-o. Apoi lampa s-a stins și femeile au plecat, nu înainte de a o lega la ochi. I s-a cerut să înainteze, ceea ce a și făcut, poticnindu-se ușor, până când a înțeles că a ajuns lângă foc, în jurul căruia erau așezați cei patru bărbați. Simțea căldura și auzea bușteni trosnind încet, în deplina tăcere. Se afla în fața focului. Două mâini i-au ridicat mantia, altele două i-au coborât pe șolduri, după ce, în trecere, i-au verificat brățările. Nu erau înmănușate, iar una dintre ele a pătruns-o în ambele părți, dintr-o dată, atât de brusc încât i-a smuls un strigăt. Cineva a chicotit. Altcineva a spus: „Întoarceți-o, ca să-i putem vedea sânii și pântecul". A fost întoarsă, iar căldura focului îi învăluia acum fesele. O mână i-a apucat un sân, o gură i-a prins sfârcul celuilalt. Dintr-o dată și-a pierdut echilibrul și s-a răsturnat — oare în care brațe? —, în timp ce picioarele îi erau desfăcute, iar buzele sexului deschise cu blândețe. Părul cuiva îi mângâia interiorul coapselor. A auzit pe cineva spunând că ar trebui să fie așezată în genunchi. Zis și făcut. Nu se simțea bine așa, mai ales că nu avea voie să și-i apropie, iar mâinile legate la spate și forțate spre în sus o aplecau prea tare înainte. Așa că i s-a permis să își coboare bazinul, retrăgându-și puțin fesele spre tălpi, sprijinindu-se parțial pe vârful picioarelor, cum fac cele ce se roagă în biserică. „— Nu ați mai legat-o până

acum? — Nu, niciodată. — Nici nu ați biciuit-o? — Nici asta, deși tocmai..." Iubitul ei era cel care răspundea. „Tocmai, s-a auzit cealaltă voce. Dacă ați mai fi legat-o din când în când, dacă ați fi și biciuit-o puțin, și dacă ar fi început să îi placă... Nu, nu! Ceea ce trebuie este depășirea momentului plăcerii, pentru a obține lacrimi." Drept pentru care O a fost ridicată și dezlegată, fără îndoială pentru a fi legată în altă parte, de vreun stâlp sau de vreun perete, când cineva a protestat, declarând că vrea mai întâi să o aibă, și asta imediat, așa încât a fost din nou așezată în genunchi, de data asta cu pieptul sprijinit de un taburet, tot cu mâinile la spate și cu șoldurile mai sus decât torsul. Unul dintre bărbați, ținând-o cu mâinile de mijloc, i-a pătruns în pântece. Apoi i-a cedat locul unui al doilea. Al treilea a vrut să își croiască un drum mai strâmt și, forțând prea brusc, a făcut-o să urle. Când a lăsat-o, gemând și mânjită de lacrimi pe sub legătura care îi acoperea ochii, a alunecat pe podea, simțind niște genunchi de care figura i se apropiase și realizând că nici gura nu îi va fi cruțată. În sfârșit a fost lăsată în pace, în fața focului, captivă, căzută pe spate, în zdrențele-i roșii. Asculta cum erau umplute paharele, cum se bea și se mutau scaune. Pe foc s-au mai pus lemne. Dintr-o dată, i s-au dezlegat ochii. Camera vastă, cu cărți pe pereți, era slab luminată de o lampă aflată pe o etajeră și de focul care se revigora. Doi dintre bărbați fumau în picioare. Un altul stătea jos cu o cravașă pe genunchi, iar cel aplecat asupra ei, mângâindu-i un sân, era chiar iubitul ei. Numai că toți patru o avuseseră, iar ea nu reușise să îl deosebească de ceilalți.

I s-a explicat că va fi mereu la fel, cât timp va sta la castel, că niciodată, noaptea, nu va putea vedea chipurile celor care o vor viola şi o vor tortura, aşadar niciodată nu va şti care vor fi cei răspunzători de tot ce poate fi mai rău. La fel se va întâmpla şi când va fi biciuită, mai puţin în momentul când va dori să vadă cum este biciuită, drept care nu va fi legată la ochi, însă bărbaţii vor purta măşti, aşa încât nici atunci nu le va putea vedea feţele. Iubitul ei o ridicase aşa, îmbrăcată în mantia roşie, şi o aşezase pe braţul unui fotoliu, la colţul şemineului, pentru a putea asculta ceea ce avea să i se spună şi pentru a putea vedea ceea ce urma să i se arate. Tot cu mâinile legate la spate. I s-au arătat: cravaşa, care era neagră, lungă şi fină, din bambus îmbrăcat în piele, din cele ce pot fi văzute în vitrinele marilor şelari; biciul de piele, pe care primul bărbat pe care îl întâlnise îl purta la centură, care era lung, compus din zece fâşii terminate printr-un nod; exista şi un al treilea bici, din corzi destul de fine, terminate prin mai multe noduri, tari de parcă ar fi fost înmuiate-n apă, şi aşa şi era, a constatat atunci când i s-a mângâiat pântecul cu el şi când i s-au desfăcut coapsele, pentru a simţi mai bine umiditatea şi răceala corzilor, direct pe pielea fină dintre ele. Pe o consolă rămăseseră chei şi lănţişoare de oţel. De-a lungul unuia dintre pereţii bibliotecii, până la jumătatea înălţimii, se deschidea o galerie susţinută de doi stâlpi. Într-unul dintre ei, cam la înălţimea la care ar fi putut ajunge un bărbat dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri şi ar fi întins braţele, era înfipt un cârlig. Lui O, pe care iubitul ei o luase în braţe, cu o mână pe sub umeri

și cealaltă presată pe scobitura pântecelui care o ardea, pentru a o obliga să se desfacă, i s-a spus că mâinile nu îi vor fi dezlegate decât spre a o lega apoi de stâlp, grație acelorași brățări și a unui lănțișor. Că, în afara mâinilor ridicate deasupra capului, se va putea mișca și va putea vedea sosind loviturile. În principiu, nu va fi biciuită decât peste șolduri și peste coapse, pe scurt, de la brâu până la genunchi, și de asta și fusese pregătită în mașină, când i se recomandase să se așeze goală pe banchetă. Că unul dintre cei patru ar dori, probabil, să îi marcheze coapsele cu cravașa, printr-o serie de minunate zebrúri lungi și profunde, care să persiste mult timp. Însă nu se va întâmpla totul dintr-o dată, iar ea va putea alege între a urla, a se zbate și a plânge. Va fi lăsată să-și mai tragă sufletul, dar imediat ce se va fi odihnit, totul va fi reluat, rezultatul urmând să fie judecat nu după țipete ori lacrimi, ci după urmele mai mult sau mai puțin vizibile ori durabile pe care bicele le vor lăsa pe pielea ei. I s-a explicat că această modalitate de a calcula eficacitatea biciului, dincolo de corectitudinea ei, dincolo de faptul că făcea inutile tentativele victimelor de a trezi mila, exagerând gemetele, putea fi utilizată, printre altele, și dincolo de pereții castelului, în aer liber, în parc, așa cum se întâmpla adeseori, sau în oricare cameră de hotel ori apartament obișnuit, cu condiția să se adauge un căluș (cum i se va arăta la un moment dat), care nu dă frâu liber decât lacrimilor, înăbușă strigătele și abia dacă permite câteva suspine.

Nu se punea problema, în această seară, să fie folosit călușul. Din contră. Doreau să o audă urlând, și asta cât

mai repede. Orgoliul care o susținuse spre a rezista și a rămâne tăcută nu a durat prea mult: au putut-o astfel auzi chiar implorându-i să o dezlege, să se oprească măcar o secundă, numai una. Se răsucea cu o asemenea frenezie spre a scăpa de mușcăturile șfichiurilor, încât se întorsese aproape cu totul către stâlpul de care era fixată, fiindcă lanțul subțire cu care era legată era suficient de lung și oarecum elastic, deși zdravăn. Astfel încât pântecele, partea din față și laterală a coapselor și-au avut și ele partea lor de lovituri, nu doar fesele. Partida s-a reluat după ce, într-adevăr, a fost decisă o scurtă pauză, în timpul căreia o frânghie i-a fost trecută peste mijloc și în jurul stâlpului. Cum aceasta a fost strânsă destul de tare, pentru a fixa cum trebuie corpul de stâlp, torsul s-a aplecat inevitabil într-o parte, ușor, ceea ce a făcut ca, de cealaltă parte, crupa să iasă în evidență. Din acel moment loviturile nu s-au mai rătăcit în altă zonă a corpului decât deliberat. Ținând cont de modalitatea în care iubitul ei o predase acestui gen de plăcere, O s-a gândit că a-i cere îndurare putea fi mijlocul cel mai sigur pentru a-i spori cruzimea, într-atât dovedea că îi place să îi smulgă sau să vadă cum i se smulg neîndoielnicele dovezi ale propriei puteri. Într-adevăr, el a remarcat cel dintâi că biciul de piele, sub loviturile căruia gemuse O, o afecta mai puțin (același lucru se mai putea obține cu corzi umezite, de saulă, dar și cu cravașa, la prima lovitură), așadar permitea prelungirea pedepsei și reluarea ei aproape imediat ce vreo sclipire de fantezie o cerea. Așa încât a solicitat să nu mai fie utilizat decât acel bici. Între timp, bărbatul căruia

nu-i plăcea, la femei, decât ceea ce ele aveau în comun cu sexul lui, sedus de fundul dăruit privirilor, care se cambra sub frânghia ce-i strângea mijlocul, care se oferea cu atât mai mult cu cât încerca să se ferească, a cerut o pauză pentru a putea profita, a desfăcut cele două emisfere arzânde şi le-a pătruns nu fără greutate, gândindu-se cu voce tare că strâmta trecătoare ar trebui să fie mai comodă. Au convenit că se putea face şi asta şi că se vor lua toate măsurile necesare.

După ce tânăra a fost dezlegată, împleticindu-se, aproape leşinată sub mantia-i roşie, a fost aşezată într-un fotoliu mare, aproape de foc, pentru a i se da, înainte de a fi condusă în celula în care urma să locuiască, amănunte despre regulile pe care le putea observa şi le va avea de urmat cât timp va sta la castel, dar şi în viaţa de mai târziu, în care nici vorbă să îşi mai regăsească întreaga libertate. Unul dintre cei patru a sunat şi cele două femei care o aduseseră au apărut cu veşmintele în care putea fi recunoscută de către aceia care fuseseră musafirii castelului, dar şi de către cei ce urmau să treacă pe acolo, după plecarea ei. Costumul semăna cu al celorlalte două: dedesubt, un corset foarte strâns şi fix pe talie şi un jupon de linon scrobit, deasupra o rochie lungă şi largă, al cărei corsaj lăsa ca şi dezveliţi sânii ridicaţi de corset şi abia ascunşi de dantelă. Juponul era alb, corsetul şi rochia de satin de un verde acvatic, dantela albă. Când O a fost gata îmbrăcată şi aşezată la loc pe fotoliul de lângă foc, palidă încă în pala-i rochie, cele două femei, care nu scoseseră nici un cuvânt, au dat să plece. Unul dintre cei patru

bărbați a prins, în trecere, una dintre femei, făcându-i semn celeilalte să aștepte, apoi, întorcând-o către O și luând-o de mijloc cu o mână, i-a ridicat fustele cu cealaltă, pentru a-i arăta tinerei nou sosite, zicea el, de ce este astfel croit costumul, de ce este deosebit de ingenios gândit, căci fustele puteau fi foarte bine ținute ridicate cu o simplă curea, atât cât se dorea, ceea ce lăsa la dispoziție, funcțională, partea descoperită. De altfel, erau adesea trimise la plimbare, prin parc, femei cu poalele suflecate în acel fel, chiar până sus de tot. I s-a arătat lui O, luând acea femeie ca model, cum trebuie să își ridice fustele, repetând tehnic (cam cum ai rula o buclă de păr pe bigudiu) de mai multe ori, trăgându-le prin curea când în față, până la dezgolirea pântecelui, când în spate, până la dezvelirea feselor. În ambele cazuri, juponul și fusta cădeau în mari pliuri diagonale, amestecându-se ca într-o cascadă. Ca și O, și acea femeie avea peste șolduri urme proaspete de cravașă. Apoi au fost lăsate să plece.

Iată discursul care, ulterior, i-a fost ținut lui O. „Sunteți aici în serviciul stăpânilor dumneavoastră. În timpul zilei veți face muncile care vi se vor încredința pentru bunul mers al casei, fie măturând, fie punând cărțile în ordine, fie aranjând florile ori servind la masă. Altele mai grele nu vor fi. Însă veți lăsa totul baltă la cel mai mic ordin, la cel mai mic semn, pentru singura preocupare cu adevărat importantă, aceea de a vă dărui. Nu vă aparțin nici mâinile, nici sânii și nici, mai ales, vreunul dintre orificiile trupului dumneavoastră, pe care le putem scormoni și în care ne putem scufunda după bunul nostru

plac. Ca semn că ați pierdut dreptul de a vă sustrage acestor obligații, lucru care trebuie să vă stăruie permanent în minte, să vă fie prezent cât mai constant cu putință, în fața noastră nu vă veți lipi niciodată buzele, nu veți sta picior peste picior și nici nu vă veți alătura genunchii (cum ați observat că vi s-a interzis încă de la sosire), ceea ce va garanta și în ochii noștri, și într-ai dumneavoastră faptul că gura, pântecele și șoldurile ni le țineți mereu deschise... În fața noastră nu veți duce nicicând mâinile deasupra sânilor: de-asta sunt ridicați de corset, fiindcă ne aparțin. Pe durata întregii zile veți fi deci îmbrăcată, însă vă veți ridica poalele de câte ori vi se va ordona, oricine va voi se va folosi de dumneavoastră, cu fața descoperită și în felul în care va dori, cu excepția biciuirii. Biciul nu vă va fi aplicat decât între culcarea și trezirea soarelui. Însă, în afara biciuirii din partea celor care vor dori, veți fi și suplimentar pedepsită astfel, seara, în cazul încălcării, pe timpul zilei, a vreunei reguli, adică dacă nu ați fost îndeajuns de serviabilă sau ați îndrăznit să ridicați privirea la cel care vă vorbește ori vă folosește. Nu aveți dreptul să ne priviți pe nici unul dintre noi în ochi. În costumul pe care îl purtăm noaptea, cel în care mă puteți vedea și pe mine acum, dacă sexul ne este descoperit, aceasta nu se datorează nevoii de comoditate, care ar putea fi satisfăcută și altfel, ci insolenței, pentru ca ochii să vi se agațe de imaginea sexului nostru, să nu vagabondeze aiurea, să învățați că acesta vă este stăpânul căruia îi sunt destinate buzele dumneavoastră, înainte de orice altceva. Ziua — când noi, bărbații, suntem îmbrăcați în

mod obișnuit, iar dumneavoastră, ca acum — sunteți supusă aceluiași consemn, dar va fi destul, când vi se va cere, să vă desfaceți veșmintele, pe care le veți aranja de îndată ce vom termina ceea ce avem de făcut cu trupul dumneavoastră. În schimb, noaptea ne veți putea onora doar cu buzele și cu coapsele cât mai bine desfăcute, fiindcă mâinile vă vor fi legate la spate și veți fi complet goală, așa cum ați fost și mai devreme adusă. Ochii nu vă vor mai fi legați decât când vă vom tortura și vă vom biciui în modul în care deja ați observat că o facem. În legătură cu acest subiect: am convenit că este necesar să vă obișnuiți cu biciul, așa că, atâta timp cât veți sta aici, veți avea parte de porție zilnică, nu atât pentru plăcerea noastră, cât pentru educația dumneavoastră. În nopțile în care nu va avea nimeni poftă de dumneavoastră, îl veți aștepta pe valetul însărcinat cu această activitate, care va sosi în singurătatea celulei în care locuiți, pentru a vă aplica porția pe care trebuie să o primiți și pe care noi nu vom mai avea chef să v-o servim. Căci, într-adevăr, prin acest mijloc, ca și prin lanțul care, fixat de inelul colierului de la gât, vă va ține legată de pat, mai strâns sau mai relaxat, mai multe ore în fiecare zi, nu urmărim neapărat să vă facem să atingeți durerea, să urlați și să vă curgă lacrimile, ci să sesizați, prin intermediul acestei dureri, că sunteți supusă constrângerii, că trebuie să învățați că sunteți pusă cu totul în slujba unui lucru din afara dumneavoastră. Când veți ieși de aici, veți purta pe inelar un inel de fier, pentru a putea fi recunoscută. Veți învăța să ascultați de cei care poartă același însemn, iar ei vor ști că, pe

sub fustă, sunteți mereu goală, indiferent cât de sobru și de obișnuit ar fi costumul pe care îl veți purta, și că sunteți mereu gata. Cei care vă vor considera lipsită de docilitate vă vor aduce înapoi aici. Iar acum veți fi condusă în celulă."

În timpul în care i se vorbea, cele două femei care veniseră să o îmbrace rămaseseră în picioare, de o parte și de cealaltă a stâlpului de care fusese legată pentru a fi biciuită, fără a-l atinge însă ca și cum le-ar fi înspăimântat sau le-ar fi fost interzis, ceea ce părea mai demn de crezare. Când bărbatul și-a încheiat cuvântarea, femeile au înaintat către O și ea a înțeles că trebuia să se ridice pentru a le urma. A făcut-o deci ținându-și poalele spre a nu se împiedica, lipsită de obișnuința rochiilor lungi și a papucilor cu tălpi groase și tocuri înalte, pe care doar o baretă groasă de satin, la fel de verde ca și rochia, îi făcea să nu îi scape din picioare. Aplecându-se, și-a întors capul. Femeile așteptau, bărbații nu-i aruncau nici o privire. Iubitul ei, așezat pe jos, cu spatele sprijinit de taburetul pe care fusese răsturnată la începutul serii, cu genunchii ridicați și brațele înconjurându-i, se amuza cu biciul de piele. La primul pas pe care l-a făcut pentru a le ajunge pe cele două femei, fusta ei i-a mângâiat fața. A ridicat privirea, i-a zâmbit, i-a spus pe nume și s-a ridicat și el în picioare. I-a mângâiat ușor părul, i-a netezit sprâncenele cu vârful degetelor, a sărutat-o blând pe buze. Cu voce tare, i-a spus că o iubește. Tremurând, O s-a văzut răspunzându-i, terorizată, „te iubesc", realizând că așa și era. El a strâns-o la piept, zicându-i „draga mea, sufletul

meu iubit", a sărutat-o pe gât și pe vârful obrazului. Capul ei i s-a lăsat pe umărul acoperit de rochia violet. Încet, i-a repetat că o iubește și, pe același ton: „Acum o să îngenunchezi, o să mi-o mângâi și o să mi-o săruți". După care a împins-o înapoi, făcând semn celorlalte femei să se dea la o parte, ca să se poată apropia de consolă. Era masiv, dar, cum consola nu era prea înaltă, picioarele lui înfășurate în același material violet s-au îndoit puțin. Rochia deschisă venea deasupra ca o draperie, iar suprafața consolei îi ridica ușor sexul greu și blănița de culoare deschisă care îl încorona. Ceilalți trei bărbați s-au apropiat. O s-a lăsat în genunchi pe covor, cu rochia-i verde ca o corolă în jurul șoldurilor. Corsetul o strângea, iar sânii, cărora li se puteau vedea sfârcurile, ajungeau până la înălțimea genunchilor iubitului ei. „E nevoie de ceva mai multă lumină", a remarcat unul dintre bărbați. După ce lumina puternică a unei lămpi a fost orientată în așa fel încât să îmbăieze strălucitor sexul bărbatului, figura iubitei sale, aproape lipită de el, și mâinile care-l mângâiau, René i-a ordonat brusc: „Repetă: Te iubesc!". O a repetat cu o asemenea încântare, încât buzele ei abia de îndrăzneau să mângâie vârful sexului masculin, încă ascuns în dulcea teacă de carne. Cei trei bărbați fumau și comentau gesturile femeii, mișcările gurii ei strânse în jurul sexului pe care urca și cobora, mimica ei descompusă, figura inundată de lacrimi de fiecare dată când membrul învârtoșat o lovea până-n fundul gâtului, apăsând limba și provocându-i senzația de vomă. Însă tot gura asta a ei, pe jumătate umplută de căluțul de carne întărită,

încă mai murmura „te iubesc". Cele două femei veniseră una în stânga, cealaltă în dreapta lui René, care se sprijinea cu mâinile de umerii lor. O auzea comentariile martorilor, însă pândea, dincolo de cuvintele lor, gemetele iubitului, foarte atentă la modul în care îl mângâia, cu un infinit respect și cu lentoarea care știa că îi e pe plac. Simțea că gura ei este frumoasă, căci iubitul ei binevoia să i-o bage până-n gât, binevoia să facă din acest gen de mângâiere un spectacol, în fine, binevoia să i-o umple cu sperma-i, pe care i-a primit-o cum ai primi un dumnezeu, ascultându-l cum strigă, ascultând râsetele celorlalți. S-a prăbușit apoi, cu fața la pământ. Celelalte femei au ridicat-o și, de această dată, chiar au părăsit împreună încăperea.

Papucii răsunau pe dalele roșii, pătrate, ale culoarului pe care ușile se succedau, discrete și curate, cu broaște minuscule, ca ușile camerelor din marile hoteluri. O nu îndrăznea să întrebe dacă fiecare cameră era locuită și de către cine. Una dintre însoțitoare, a cărei voce încă nu o auzise, i-a spus: „— Sunteți în aripa roșie, iar valetul dumneavoastră se numește Pierre. — Ce valet? a întrebat O, cucerită de blândețea vocii. Dar dumneavoastră cum vă numiți? — Andrée. — Eu sunt Jeanne", a zis cealaltă. Prima a reluat: „— Valetul care are cheile, care vă va lega și vă va dezlega, care vă va biciui când veți fi pedepsită sau când ceilalți nu vor avea ei timpul de a o face. — Și eu am fost, anul trecut, în aripa roșie, i-a spus Jeanne. Pierre era de pe atunci repartizat acolo. Venea adesea, nopțile. Valeții au cheile și, în camerele care fac parte din sectorul lor, au dreptul să se servească de noi".

O le-a întrebat cum este Pierre. Nu au mai avut timp să îi răspundă. La o cotitură a culoarului a fost oprită înaintea unei uși pe care nimic nu o distingea de celelalte. Pe o bancheta, între ușa aceea și următoarea, a zărit un fel de țăran roșcovan, îndesat, cu părul tuns foarte scurt, cu ochi mici, negri, înfundați în orbite și cu ceafa numai cute groase de carne. Era îmbrăcat ca un valet de operetă: o cămașă cu jabou de dantelă ieșea de sub vesta neagră, care acoperea un brâu roșu. Avea pantaloni scurți, negri, ciorapi albi și pantofi vernil de bal. Și el avea la centură un bici din fâșii de piele. Mâinile îi erau acoperite de peri roșii. Din buzunarul vestei a scos o cheie cu care a deschis ușa, făcând semn celor trei femei să intre: „Încui. Sunați când e treaba gata".

Celula era micuță și, în fapt, cuprindea două încăperi. După ce treceai de ușa încuiată, dinspre coridor, te trezeai într-o anticameră din care dădeai în celula propriu-zisă. Pe același perete cu intrarea în celulă se găsea ușa băii. Vizavi de uși se afla fereastra. În dreptul peretelui din stânga, între ușa băii și fereastră, era căpătâiul unui pat mare, pătrat, foarte jos, acoperit cu blănuri. Nici o altă mobilă, nici o oglindă. Pereții erau tapetați în roșu aprins, covorul era negru. Andrée a lămurit-o pe O că patul nu era tocmai un pat, ci o platformă matlasată, acoperită cu o stofă neagră cu păr foarte lung, imitând blana naturală. Perna, plată și tare ca și salteaua, era îmbrăcată în același material, tot din el era făcută și cuvertura cu față dublă. Singurul obiect de pe perete, aflat, în raport cu patul, la aceeași înălțime ca și cârligul fixat

pe stâlpul de care fusese legată, față de podeaua bibliotecii, era un inel gros din oțel strălucitor, prin care era petrecut un lanț lung, tot din oțel, care atârna deasupra patului. La un capăt al lanțului, zalele cădeau în neorânduială, formând o grămăjoară, la celălalt capăt, un cârlig cu încuietoare prindea ambele părți ale lanțului, ca o draperie trasă și strânsă cu un șnur.

„Trebuie să vă îmbăiem, i-a comunicat Jeanne. Vă voi desface rochia."

Singurele particularități ale băii erau veceul turcesc din colțul cel mai apropiat de ușă și faptul că pereții erau îmbrăcați în oglindă. Andrée și Jeanne nu au lăsat-o pe O să intre decât atunci când a fost complet goală, i-au aranjat rochia într-unul dintre dulapurile din perete, din apropierea lavaboului, în care se mai aflau papucii și mantia roșie, și au rămas împreună cu ea, așa încât, atunci când a trebuit să se lase pe vine, deasupra soclului de porțelan, s-a trezit la fel de reflectată și de expusă ca și în bibliotecă, atunci când mâini necunoscute o torturau. „— Așteptați să fie Pierre în locul nostru, a zis Jeanne, și atunci o să vedeți... — De ce Pierre? — Când o să vină să vă pună lanțurile, poate că o să vrea să stați și ca acum." O a simțit cum se pălește. „— Dar de ce-ar face-o? — Pentru că sunteți obligată, a răspuns Jeanne. Dar chiar că aveți noroc. — De ce? — Păi, nu v-a adus chiar iubitul dumneavoastră? — Ba da, a confirmat O. — Deci vor fi cu mult mai duri cu dumneavoastră. — Nu înțeleg... — Veți înțelege foarte repede. Acum îl sun pe Pierre. O să ne-ntoarcem mâine dimineață."

Plecând, Andrée i-a zâmbit, iar Jeanne, înainte de a o urma, i-a mângâiat sfârcurile lui O, care rămăsese tablou, în picioare, la marginea patului. Cu excepția colierului și a brățărilor, pe care apa le întărise în timpul băii, așa că acum o strângeau mai tare, era complet goală. „Iat-o și pe frumoasa doamnă!", a exclamat valetul intrând și apucând-o de amândouă mâinile. Inelele brățărilor au culisat unul într-altul, lipindu-i pumnii, apoi valetul le-a trecut prin inelul colierului. Acum mâinile i se aflau la nivelul gâtului, ca pentru o rugăciune. Nu mai rămânea decât să fie legată de perete cu lanțul de pe pat, care era petrecut prin inelul de deasupra. Bărbatul a desfăcut cârligul care fixa celălalt capăt al lanțului, trăgând de el pentru a-i mai reduce din lungime. O a fost obligată să înainteze spre capul patului, în care a fost culcată. Lanțul a zornăit, trecând prin inel, și s-a întins atât de bine încât tânăra nu mai putea să se miște decât până la marginile patului ori să stea în picioare la capul acestuia. Cum lanțul forța colierul către spate, iar mâinile aveau tendința să se întindă înainte, s-a stabilit un echilibru, mâinile strânse lipindu-se de umărul stâng, pe care se lăsa și capul. Valetul a întins peste O cuvertura neagră, nu înainte de a-i lipi, pentru un moment, genunchii de piept, ca să îi poată examina despicătura dintre coapse. Nu a mai atins-o apoi, nu a mai scos nici un cuvânt, a stins lumina (o aplică pe peretele dintre uși) și a ieșit.

Culcată pe partea stângă, singură în întuneric și tăcere, înfierbântată între cele două valuri groase de blană, nemișcată, prin forța împrejurărilor, O se întreba de unde

descoperea în ea atâta desfătare amestecată cu teroare și de ce teroarea o desfăta în asemenea măsură. Își dădea seama că unul dintre lucrurile cele mai dureroase era că nu se mai putea folosi de mâini. Nu fiindcă nu se mai putea apăra cu ele (chiar dorea să se apere?), însă, dacă ar fi fost libere, ar fi schițat totuși gesturi de apărare, ar fi încercat să respingă mâinile care o apucau, să se așeze între șolduri și bici. Așa, fusese eliberată de propriile mâini. Sub blănuri, trupul îi era inaccesibil. Ce straniu era să nu își poată atinge nici genunchii, nici scobitura de sub pântece. Buzele dintre picioare o ardeau, însă îi erau interzise, o ardeau, căci le știa deschise oricui ar fi vrut, fie și valetului Pierre, dacă acesta ar fi dorit să intre între ele. Se mira că amintirea biciului nu o tulbura deloc, dar că o bulversa gândul că nicicând nu va afla care dintre cei patru bărbați a intrat de două ori în gaura secretă dintre fesele ei, dacă au fost doi sau unul singur, dacă acela, sau unul dintre aceia, a fost și iubitul ei. S-a lăsat să alunece ușor pe burtă, visând ca iubitului să îi placă valea ei dintre fese în care, până în seara aceea (dacă a fost el), nu mai pătrunsese. Își dorea să fi fost el. Îl va întreba oare? Ah! Niciodată! Revedea mâna care, în mașină, îi luase portjartierul și chiloții și care îi întinsese jartierele pentru a-și fixa ciorapii rulați până deasupra genunchilor. Imaginea fusese atât de puternică încât, uitând că are mâinile legate, a încercat să le miște, făcând lanțul să scrâșnească. De ce, dacă amintirea supliciului era atât de ușoară, numai ideea, cuvântul, vederea biciului o făceau să îi bată inima de să-i sară din piept și să strângă pleoapele de

groază? Nu s-a putut opri să analizeze atent dacă era vorba doar de frică. A cuprins-o panica. Lanțul va fi tras prin inel pentru a o ridica în picioare, în pat, va fi lipită cu pântecele de perete și va fi biciuită, va fi biciuită, cuvântul i se învârtea nebunește prin minte. Pierre o va biciui, doar Jeanne îi spusese. Aveți noroc, îi repetase Jeanne, vor fi mult mai duri cu dumneavoastră. Ce-o fi vrut să zică? Nu își mai simțea colierul, brățările, lanțul, trupul îi pleca în derivă. Avea să înțeleagă. A adormit.

Pe la ora două, când noaptea e mai neagră și mai rece, chiar înaintea semnelor zorilor, Pierre și-a făcut din nou apariția. A aprins becul din baie, lăsând ușa deschisă și formând astfel un pătrat de lumină în mijlocul patului, loc în care trupul lui O, subțire și ghemuit, umfla ușor cuvertura pe care valetul a aruncat-o în tăcere de pe ea. Cum O era culcată pe partea stângă, cu fața spre fereastră și genunchii ușor ridicați, oferea privirii imaginea unei pulpe foarte albe pe blana neagră. Scoțându-i perna de sub cap, bărbatul i-a spus politicos: „Vreți să vă ridicați, vă rog!" și, când a ajuns în genunchi, ceea ce nu a putut face decât agățându-se de lanț, a ajutat-o, prinzând-o de umeri, să se îndrepte și să se lipească cu fața de perete. Slabele reflexe ale becului din baie pe patul negru luminau doar trupul ei, nu și gesturile valetului. Așa că nu a văzut, ci a ghicit că acesta desfăcea cârligul cu încuietoare pentru a-l prinde de o altă verigă, în așa fel încât să se întindă mai bine, iar ea să simtă asta. Picioarele îi stăteau, goale, pe pat. Nu a văzut nici că bărbatul nu mai avea

acum prins în brâu biciul de piele, ci o cravașă neagră, asemănătoare cu aceea cu care fusese lovită numai de două ori, și atunci nu prea tare, pe când era legată de stâlpul din bibliotecă. Mâna lui Pierre i s-a așezat pe șold, salteaua s-a adâncit puțin când acesta și-a pus piciorul drept pe pat pentru a-și putea lua mai bine avânt. În același timp, a auzit în penumbră un șuierat și a simțit, peste fese, o arsură atroce. A urlat. Pierre o cravașa din toate puterile. Fără a o aștepta să tacă, a mai lovit-o de patru ori, cu grija de a o nimeri mai sus ori mai jos de lovitura precedentă, în așa fel încât urmele să se deseneze cât mai clar. A terminat pe când ea încă mai țipa, iar lacrimile îi curgeau în gura căscată. „Vă rog să vă întoarceți" i-a spus, dar cum ea era complet pierdută și nu-l mai asculta, a prins-o de șolduri fără să lase din mână cravașa al cărei mâner îi atingea piciorul. Când au ajuns față în față, valetul s-a dat puțin înapoi, apoi, cât a putut de tare, a lovit-o cu cravașa peste partea din față a coapselor. Totul nu durase decât cinci minute. Când a plecat, după ce a stins lumina și a închis ușa băii, O gemea clătinându-se de durere, de-a lungul peretelui, la capătul lanțului, în plin întuneric. La o vreme a amuțit și a rămas nemișcată până când soarele a început să răsară, lipită de peretele al cărui tapet din pânză subțire, de bumbac, îi mai răcorea pielea sfâșiată. Fereastra de mari dimensiuni, din tavan până la podea, spre care era întoarsă așa cum stătea pe o parte, dădea către est și nu avea nici o perdea, dacă nu punem la socoteală draperia din aceeași stofă roșie ca și tapetul, care era legată cu șnur de ambele părți, căzând în

pliuri rigide. O se uita cum se naște o dimineață palidă, care își plimba ceturile printre tufele de ochiul-boului de sub ferestre și scotea la iveală un plop. Din el cădeau răsucindu-se, din când în când, frunze îngălbenite, deși nu era nici o adiere de vânt. În fața ferestrei, după tufele mari de ochiul-boului mov, se găsea o pajiște și, la capătul ei, o alee. Era deja ziuă de-a binelea, însă O tot nu reușea să se miște. Pe alee și-a făcut apariția un grădinar, împingând o roabă. Roata-i de fier se auzea scârțâind prin pietriș. Dacă s-ar fi apropiat să mătură frunzele căzute lângă tufele de ochiul-boului, cum fereastra era atât de mare, iar camera atât de mică și de bine luminată acum, ar fi putut-o vedea pe O înlănțuită și goală, cu urmele ei de cravașă pe coapse. Cicatricele se umflaseră și formaseră un fel de suluri subțiri, chiar mai închise la culoare decât roșul pereților. Pe unde i-o fi dormind iubitul? Cum i-o fi plăcând să doarmă într-o asemenea dimineață liniștită? În ce cameră? În ce pat? Oare știa la ce tortură fusese supusă? Sau chiar el a hotărât-o? O se gândea la prizonierii din gravurile din cărțile de istorie, care și ei fuseseră puși în lanțuri și biciuiți acum oare câți ani, câte secole, și care muriseră. Ea nu ar fi vrut să moară, dar dacă tortura era prețul de plătit pentru ca iubitul ei să continue să o iubească, ar fi dorit numai ca el să fie mulțumit de suferințele ei, așa că aștepta, blândă și mută, să îi fie dusă înapoi.

Nici o femeie nu avea nici un fel de chei: nici de la uși, nici de la lanțuri, nici de la brățări și coliere. În schimb, fiecare bărbat avea un inel cu trei chei: una descuia toate

uşile, una toate lacătele şi alta toate colierele. Şi valeţii erau dotaţi în acelaşi fel. Numai că dimineaţa valeţii care fuseseră noaptea de serviciu dormeau, iar încuietorile erau desfăcute de către unul dintre stăpâni sau de către un alt valet. Bărbatul care a intrat în celula lui O era îmbrăcat cu o haină de piele, pantaloni de călărie, iar în picioare purta cizme. Nu l-a recunoscut. Mai întâi a desfăcut lanţul din perete, aşa că O s-a putut întinde pe pat. Înainte de a-i dezlega mâinile, i-a trecut o mână printre coapse, aşa cum făcuse şi mascatul cu mănuşi pe care îl văzuse primul, în micul salon roşu. Poate că era acelaşi. Faţa îi era osoasă, descărnată, privirea fixă ca aceea din portretele vechilor hughenoţi, iar părul cărunt. O i-a susţinut privirea un timp care i s-a părut că nu se mai sfârşeşte, apoi, brusc, a îngheţat, amintindu-şi că era interzis să priveşti stăpânii mai sus de centură. A închis ochii, însă prea târziu, aşa că l-a auzit râzând şi spunând, în timp ce îi dezlega mâinile: „După cină vă veţi primi pedeapsa". A vorbit cu Andrée şi cu Jeanne, care intraseră o dată cu el şi care aşteptau de o parte şi de cealaltă a patului. După care a plecat. Andrée a ridicat de pe jos perna şi a aranjat cuvertura, pe care Pierre o împinsese la marginea patului, când venise să o biciuiască pe O, în timp ce Jeanne trăgea mai aproape o masă cu rotile, care aşteptase pe coridor şi pe care se găseau cafea, lapte, zahăr, pâine, unt şi cornuri. „— Mâncaţi repede, i-a spus Andrée, e ora nouă, pe urmă o să aveţi destul timp să dormiţi până la prânz. Când veţi auzi soneria înseamnă că trebuie să vă pregătiţi pentru masă. Vă veţi spăla şi vă veţi pieptăna, iar eu

voi veni să vă fardez și să vă strâng corsetul. — Nu veți fi de serviciu decât după-amiază, i-a comunicat Jeanne, la bibliotecă. Va trebui să serviți cafeaua, lichiorurile și să aveți grijă de foc. — Dar dumneavoastră? a întrebat O. — A, noi vă avem în grijă doar pentru primele douăzeci și patru de ore, apoi veți rămâne singură și nu veți mai avea de-a face decât cu bărbați. Dacă ne vom mai întâlni, nu vom mai avea voie să ne vorbim, nici noi dumneavoastră, nici dumneavoastră nouă. — Mai rămâneți puțin și spuneți-mi...", însă nu a mai avut timp să își termine fraza, căci ușa s-a deschis: era iubitul ei, și nu era singur. Era îmbrăcat de parcă atunci s-ar fi dat jos din pat și și-ar fi aprins prima țigară: pijama reiată și haină de casă din lână albastră, cu revere de mătase matlasată, haină pe care o aleseseră împreună cu un an în urmă. Papucii îi erau cam jerpeliți, ar trebui să-și cumpere alții. Cele două femei dispăruseră fără vreun alt zgomot decât fâșâitul mătăsii, atunci când își ridicaseră fustele (toate fustele erau puțin cam prea lungi). Pe covoarele groase, zgomotul papucilor nu se auzea. O, care ținea o ceașcă de cafea în mâna stângă și un corn în cealaltă, așezată cu picioarele pe jumătate încrucișate, la marginea patului, căci își lăsase unul dintre ele să îi atârne liber, rămăsese nemișcată, cu ceașca dintr-o dată tremurându-i, pe când cornul îi căzuse din mână. „Ridică-l!", a spus René. Au fost primele sale cuvinte. Ea a așezat ceașca pe măsuță, a ridicat cornul deja început și l-a pus alături de ceașcă. O bucată mare de corn rămăsese pe covor, lipit de piciorul gol. La rândul lui, René s-a aplecat și a ridicat și acea bu-

cată. S-a așezat apoi lângă O, a răsturnat-o pe pat și a sărutat-o. Ea l-a întrebat dacă o iubește. I-a răspuns: „Ah! Te iubesc!", apoi s-a ridicat, a ridicat-o și pe ea, apăsând-o cu palmele curate, apoi a început să își plimbe buzele pe cicatricele proaspete. Întrucât sosise împreună cu iubitul ei, O nu știa dacă îl poate privi ori nu și pe celălalt bărbat care, deocamdată, stătea cu spatele și fuma, aproape de ușă. Ceea ce a urmat nu a scos-o din încurcătură. „Vino să te vadă", i-a zis iubitul ei, trăgând-o spre capul patului, mărturisindu-i însoțitorului că avusese dreptate, mulțumindu-i și adăugând că, dacă dorește, poate să i-o tragă el primul. Necunoscutul, pe care tot nu îndrăznea să-l privească, i-a trecut o mână peste sâni și peste fese, apoi i-a cerut să își desfacă picioarele. „Ascultă-l!", a spus René, care o sprijinea cu spatele de el, în picioare. Mâna lui dreaptă îi mângâia un sân, stânga o ținea de umăr. Necunoscutul se așezase pe marginea patului, o prinsese și îi desfacea încetișor, dând la o parte părul, buzele care-i apărau despicătura de sub pântece. René a împins-o înainte, pentru a fi mai la îndemână, înțelegând ce se dorea din partea ei, iar brațul lui drept i-a alunecat în jurul taliei pentru a o putea ține mai bine. O se simțea pierdută, dându-și seama că acum nu va mai scăpa acestui gen de mângâiere pe care nu l-a acceptat niciodată fără să se zbată și să se simtă umplută de rușine, de care încerca să scape cât de repede se putea, atât de repede încât de-abia putea fi atinsă, și care i se părea un sacrilegiu, căci sacrilegiu considera a fi ca iubitul ei să stea în genunchi în fața ei, când ea era aceea datoare să îngenuncheze în fața lui.

Pierdută, căci a gemut, brusc înfierbântată atunci când buzele străine au apăsat carnea boltită de sub care începe corola florii dinlăuntru. Și când buzele au părăsit-o pentru a lăsa vârful cald al limbii să o aprindă și mai mult. A gemut și mai tare când buzele s-au lipit iarăși de buzele ei. Simțea cum i se întărește și i se ridică mugurele ascuns, între dinții și buzele care o mușcau îndelung, aspirând-o și nemaipărăsind-o, îndelungă și dulce mușcătură care o făcea să gâfâie. Picioarele i s-au înmuiat și s-a trezit întinsă pe spate, cu gura lui René lipită de gura ei. Mâinile lui îi apăsau umerii pe pat, în timp ce alte două mâini, apucând-o de sub genunchi, îi desfăceau și îi ridicau picioarele. Mâinile ei, care îi erau sub fese (fiindcă, în momentul în care René o împinsese către necunoscut, îi legase mâinile la spate cu ajutorul inelelor de pe brățări), au fost mângâiate de sexul bărbatului, care îi atingea despicătura dintre ele, urcând și afundându-se în teaca pântecelui. La prima lovitură a țipat de parcă ar fi fost biciuită, apoi la fel, lovitură de lovitură, pe când iubitul îi mușca buzele. Bărbatul a părăsit-o dintr-o dată, smulgându-se parcă din ea, aruncat pe jos ca de un fulger, strigând, la rândul lui. René i-a dezlegat mâinile, a ridicat-o și a culcat-o pe cuvertură. Celălalt bărbat s-a ridicat și s-au îndreptat amândoi către ușă. Într-o străfulgerare, O s-a văzut descătușată, aneantizată, blestemată. S-a văzut gemând sub apăsarea buzelor, cum nicicând iubitul ei nu a făcut-o să geamă, strigând sub șocul sexului străinului cum nicicând iubitul ei nu a făcut-o să strige. Era profanată și vinovată. Ar fi fost drept să fie părăsită. Dar nu,

nu e așa, ușa se închide, iubitul ei rămâne cu ea, se întoarce, se culcă lipit de ea, sub cuvertură, alunecă în pântecul ei umed și înfierbântat și, ținând-o în brațe, îi spune: „Te iubesc. După ce o să te dau și valeților, într-o noapte o să vin să te biciuiesc până la sânge". Soarele sfâșiase ceșurile și inundase camera. Însă numai soneria care anunța prânzul i-a putut trezi.

O nu știa ce să facă. Iubitul ei se afla lângă ea, la fel de aproape, la fel de tandru abandonat ca și în dormitorul cu tavan jos în care venea să se culce lângă ea, aproape în fiecare noapte, de când locuiau împreună. Era un pat mare, lucrat în manieră englezească, din acaju, fără baldachin și cu stâlpi mai înalți la căpătâi decât la picioare. Dormea întotdeauna în stânga ei și, când se trezea, fie și în miez de noapte, întindea de fiecare dată mâna către picioarele ei. Din această cauză nu purta decât cămăși de noapte și, când totuși opta pentru pijama, nu folosea niciodată pantalonii. Și acum, el a făcut la fel, ea i-a luat mâna și a îndreptat-o spre în jos, fără însă a îndrăzni să îi ceară ceva anume. Însă el i-a vorbit, ținând-o de colier, cu două degete strecurate între pielea acestuia și gât, explicându-i că înțelege ca, din acest moment, ea să fie un bun comun pe care îl va împărți cu aceia pe care îi va alege, dar și cu necunoscuții afiliați societății de la castel, așa cum se întâmplase în seara precedentă. Că ea depindea de el și numai de el, chiar dacă primea ordine și de la ceilalți, în prezența ori în absența lui, fiindcă, în principiu, el participa la tot ceea ce ei i se cerea și la toate pedepsele care i se aplicau, că el era cel care o poseda și se bucura

de ea prin intermediul celor în mâinile cărora o predase, din simplul motiv că el era cel care le-o predase. Trebuia să fie supusă și să îi primească cu același respect pe care îl dovedea față de el, ca și cum ar fi fost vorba despre alte înfățișări ale lui. O va poseda așa cum un zeu își posedă creaturile, de care se folosește sub masca unui monstru ori a unei păsări, a unui spirit invizibil sau a extazului. Nu voia să se despartă de ea. Din contră, o iubea cu atât mai mult cu cât o dăruia. Faptul că o dăruia și altora era o dovadă pentru el, și așa trebuia să fie și pentru ea, că era a lui. Nu poți dărui altora decât ceea ce îți aparține. O dăruia pentru a o lua imediat înapoi, îmbogățită, în ochii lui, ca și când ar fi fost un obiect lipsit de importanță care, utilizat în rang divin, își primise de acum botezul. Dorea de multă vreme să o prostitueze și simțea cu bucurie că plăcerea pe care o resimțea astfel era mai mare decât sperase și îl lega și mai mult de ea, ca și pe ea de el, și asta cu cât ea era mai umilită și mai lovită. Fiindcă îl iubea, ea nu putea iubi decât ceea ce venea din partea lui. O îl asculta și tremura de fericire fiindcă el o iubea. Tremura consimțind. Fără îndoială, René a priceput și a continuat: „Aparent, îți este ușor să fii de acord cu lucrul pe care ți-l cer. În fapt, îți va fi imposibil să fii de acord, chiar dacă în prealabil accepți, chiar dacă acum zici da, închipuindu-ți că ești capabilă să te supui. Nu vei avea dreptul să te revolți. Aici vom obține supunerea ta totală, în pofida ta, nu doar pentru incomparabila plăcere pe care o vom degusta astfel eu și mulți alții, dar și pentru ca tu să conștientizezi ceea ce se va face din tine". O i-a răspuns

că era sclava lui și își va purta cu bucurie lanțurile. René a oprit-o: „Ți s-a spus ieri că, atâta vreme cât vei locui în acest castel, nu ai voie nici să privești bărbații în ochi, nici să le vorbești. Nici cu mine nu trebuie să te porți altfel, ci doar să taci și să asculți. Te iubesc. Ridică-te. Din acest moment, în prezența oricărui bărbat, nu vei mai deschide gura decât pentru a urla sau pentru a mângâia". O s-a ridicat. René a rămas întins pe pat. Ea s-a spălat, s-a pieptănat, apa călduță a făcut-o să se înfioare când șoldurile învinețite s-au udat, așa că a fost nevoită doar să se mângâie cu buretele, pentru a nu trezi iarăși durerea. S-a rujat, s-a pudrat, nu și-a fardat ochii și, goală în continuare, cu privirile plecate, s-a întors în celulă. René o privea pe Jeanne, care intrase și stătea în picioare, la capul patului, cu privirile plecate și mută și ea. I-a ordonat să o îmbrace pe O. Jeanne a luat corsetul de satin verde, juponul alb, rochia, papucii verzi și, după ce a prins copcile corsetului lui O în față, a început să-i strângă șnururile la spate. Corsetul avea balene tari, lungi și rigide, ca pe vremea taliilor de viespe, iar la subsuori avea clinuri care aranjau sânii. Pe măsură ce corsetul era strâns, sânii se ridicau, țâșneau pe deasupra clinurilor și își ofereau și mai mult sfârcurile privirilor. În același timp, talia se îngusta, ceea ce făcea ca pântecele și fundul să iasă puternic în relief. Curios era că toată această armătură era foarte confortabilă și, până la un punct, chiar odihnitoare. Ținea corpul foarte drept, însă sensibiliza, nu era prea clar de ce, poate din cauza contrastului, libertatea sau, mai degrabă, disponibilitatea părților nestrânse de corset. Fusta

largă și corsajul răscroit în trapez, de la baza gâtului până la sfârcuri și pe toată suprafața sânilor, dădea tinerei senzația că era îmbrăcată nu atât cu ceva protector, cât provocator, cu funcție de prezentare. După ce Jeanne a legat șnurul cu nod dublu, O a luat de pe pat rochia cu juponul cusut pe fustă ca o dublură mobilă și cu corsajul încrucișat în față și legat la spate, pentru a urma linia mai mult sau mai puțin fină a bustului, în funcție de gradul de strângere a corsetului. Jeanne o strânsese mult, iar O se vedea în oglinda din baie, prin ușa rămasă deschisă, subțirică și pierdută în marea adâncă de satin verde clocotindu-i peste șolduri, din spuma căreia părea că se naște. Cele două stăteau în picioare, una lângă alta. Jeanne a întins mâna pentru a aranja o cută a uneia dintre mânecile verzi, iar sânii i s-au mișcat în dantelele care-i mărgineau corsajul, cu sfârcurile lor lungi, cu areole maronii. Rochia îi era din fai galben. René s-a apropiat de ele și i-a zis lui O: „Privește!". Și lui Jeanne: „Ridică-ți rochia!". Cu ambele mâini, aceasta și-a ridicat mătasea foșnitoare și dublura de linon, descoperind pântecele auriu, coapsele și genunchii netezi, triunghiul negru. René a început să îl exploreze ușor pe acesta din urmă, cu mâna cealaltă scoțând și mai la vedere unul dintre sfârcuri. „Ca să vezi", i-a repetat lui O. Care vedea. Vedea figura lui ironică, dar atentă, ochii lui care pândeau gura întredeschisă a lui Jeanne, gâtul ei aplecat, strâns de colierul din piele. Ce plăcere îi putea ea dărui, plăcere pe care Jeanne sau oricare alta să nu o poată oferi? „La asta nu te gândeai?", l-a auzit adăugând. Nu, la asta nu se gândise. S-a lăsat,

dărâmată, lângă peretele dintre cele două uși, dreaptă, cu brațele atârnând. Nici nu mai era nevoie să îi ordone să tacă din gură. Cum ar mai fi putut vorbi? Să-l fi emoționat disperarea ei? A lăsat-o pe Jeanne pentru a o lua din nou în brațe, numind-o iubirea, viața lui, repetându-i că o iubește. Mâna cu care îi mângâia gâtul era umedă și mirosea a Jeanne. Și apoi? Disperarea care o asfixiase a dat înapoi: o iubea! Ah! O iubea! Și, din moment ce o iubea, avea tot dreptul să își găsească plăcerea cu Jeanne sau cu oricine altcineva. „Te iubesc", i-a spus ea încet, la ureche, atât de încet încât abia de a auzit-o, „te iubesc!" René nu a plecat decât atunci când a văzut-o liniștită, cu privirea limpede, fericită.

Jeanne a luat-o pe O de mână și a tras-o după ea, pe culoar. Papucii le-au făcut iarăși zgomot pe dalele pătrate și iarăși au dat de un valet pe bancheta dintre uși. Era îmbrăcat ca și Pierre, dar nu era el, ci un altul, mai înalt, mai slab și brunet. Acesta le-a luat-o înainte și le-a introdus într-o anticameră în care, în fața unei uși din fier forjat încadrată de perdele mari și verzi, așteptau alți doi valeți, având la picioare niște câini albi. „Carcera", șopti Jeanne. Numai că valetul care mergea înainte a auzit-o și s-a întors. Stupefiată, O a văzut-o pe Jeanne îngălbenindu-se, lăsându-i mâna, dar și rochia pe care o ținea relaxată cu cealaltă mână, și căzând în genunchi pe mozaicul de marmură neagră al anticamerei. Cei doi valeți de lângă grilaj au izbucnit în râs. Unul dintre ei s-a apropiat de O și a rugat-o să îl urmeze, deschizând ușa din fața celei

prin care intrase, după care a dispărut. A mai auzit râsetele, zgomot de pași, apoi ușa s-a închis în urma ei. Niciodată, dar niciodată nu a aflat ce s-a mai întâmplat, dacă și cum a fost Jeanne pedepsită fiindcă vorbise, sau dacă pur și simplu a cedat unui capriciu al valetului, dacă aruncându-se în genunchi ascultase de vreo regulă ori voise să se strecoare pe lângă pedeapsă și chiar reușise. În timpul primei ei ședere la castel, care a ținut două săptămâni, a aflat numai că, deși regula tăcerii era strictă, aceasta era încălcată nu foarte rar, și numai în prezența valeților, în timpul deplasărilor prin castel sau al meselor, mai ales ziua, ca și cum hainele ar fi oferit o anumită siguranță pe care nuditatea și lanțurile nocturne, dar și prezența stăpânilor, o anulau. A mai înțeles că dacă și cel mai mic gest care ar fi putut aduce a avans făcut unuia dintre stăpâni era pur și simplu de neconceput, nu același lucru se întâmpla în relația cu valeții. Aceștia nu dădeau niciodată ordine, deși politețea rugăminților lor era la fel de implacabilă ca și ordinele. Aparent le era interzis să ordone pedepse pe loc, pentru încălcarea regulilor, atunci când doar ei erau martorii acestor evenimente. Totuși, de trei ori, o dată pe culoarul care ducea în aripa roșie, de două ori în sala de mese în care tocmai fusese introdusă, văzuse aruncate pe jos și biciuite fete surprinse vorbind. Așadar, puteai fi biciuită și în plină zi, în ciuda a ceea ce i se spusese în prima seară, ca și când lucrurile care îi priveau pe valeți nu contau și erau lăsate la discreția lor. Lumina zilei dădea costumelor valeților un aspect straniu, amenințător. Unii dintre ei purtau ciorapi negri

și, în locul vestei roșii și al jaboului alb, o cămașă elastică de mătase roșie, cu mâneci largi, plisată la gât și cu manșete strânse la încheieturile mâinilor. Într-a opta zi la castel, la prânz, unul dintre aceștia, cu biciul în mână, a ridicat o opulentă Magdalenă blondă, cu pielea alb-trandafirie, de pe scaunul de lângă O, însă femeia i-a surâs și i-a spus câteva cuvinte, atât de iute încât O nu le-a priceput. Înainte ca bărbatul să apuce să o atingă, femeia era deja în genunchi, iar mâinile ei atât de albe îi mângâiau sexul încă în repaus, pe sub mătasea neagră, apropiindu-și-l de buzele întredeschise. De data aceea nu fusese biciuită. Și cum în sala de mese nici un alt supraveghetor nu mai era de față, iar cel prezent închisese deja ochii, acceptând mângâierea, celelalte fete au putut să mai stea de vorbă. Așadar, cu valeții mai puteai negocia. Dar la ce bun? Dacă era o regulă căreia cu greu O reușea să i se supună și, de fapt, niciodată nu i s-a supus întru totul, aceea era regula de a nu privi bărbații în ochi, regulă care se aplica și în privința valeților. Din această cauză, O se simțea în permanent pericol, într-atât o devora curiozitatea de a privi figurile. Și, într-adevăr, a și fost biciuită pentru asta de unul sau de altul, la drept vorbind nu chiar de fiecare dată când a fost surprinsă, ci, neîndoielnic, de fiecare dată când doreau să o umilească. Fiindcă și ei își mai luau libertăți privitoare la consemn și poate că țineau prea mult la fascinația pe care o exercitau pentru a se lipsi, printr-o rigoare prea exagerată și prea eficace, de privirile care nu le păräseau ochii sau gurile decât pentru a reveni la sexe, la bice, la mâini, pentru ca apoi să o ia de la

capăt. Oricât de crud ar fi tratat-o, când se hotărau să o facă, nu ar fi avut totuși niciodată curajul, sau poate lașitatea, de a se arunca din proprie inițiativă la picioarele lor, și deși a mai fost iertată din când în când, nu a cerut-o vreodată. Cât despre regula tăcerii, cu excepția iubitului ei, îi era atât de ușor să o respecte, încât nu a încălcat-o nicicând, răspunzând prin semne de câte ori vreuna dintre fete, profitând de neatenția paznicilor, i se adresa. Asta se întâmpla, de obicei, în timpul meselor, care aveau loc în sala unde fusese introdusă când valetul care le însoțea se întorsese spre Jeanne. Totul era negru acolo: pereții, dalele pătrate, masa lungă din sticlă groasă și toate scaunele rotunde, îmbrăcate în piele, care se aflau la dispoziția lor. Pentru a se așeza pe ele, trebuiau să își ridice fustele, așa că O regăsea cu acel prilej, la contactul coapselor cu pielea netedă și rece, senzația din prima clipă când iubitul ei o pusese să își scoată ciorapii și chiloții pentru a se așeza astfel pe bancheta din mașină. Și invers: după ce a părăsit castelul și a trebuit, îmbrăcată ca toată lumea, însă cu fesele goale pe sub taiorul banal ori pe sub rochia obișnuită, să își ridice de fiecare dată furoul și fusta pentru a se așeza alături de iubitul ei sau de oricare alt bărbat, fie pe bancheta unui automobil, fie pe scaunul vreunei cafenele, tot viața la castel o regăsea, tot sânii oferindu-se din corsetul de mătase, tot mâinile și gurile cărora totul le era permis, tot teribila tăcere. Acum însă nimic nu îi era mai de ajutor decât tăcerea, dacă nu cumva lanțurile. Acestea două, care ar fi trebuit să o arunce, legată fedeleș, în sinea-i, să o înăbușe, să o

stranguleze, în realitate o eliberau de sine însăşi. Ce s-ar fi ales de ea dacă i s-ar fi dat cuvântul, dacă i s-ar fi lăsat dreptul de a alege în timp ce se prostitua în faţa propriului iubit? Ce e drept, vorbea în timp ce era torturată, dar se pot numi cuvinte acele lamentaţii şi urlete? Adesea nu putea fi făcută să tacă decât cu ajutorul călăuşului. Sub privirile, sub mâinile, sub sexele lor care o ultragiau, sub bicele care o sfâşiau, se pierdea de ea însăşi într-o absenţă delirantă, absenţă care o reda iubirii şi o apropia, poate, de moarte. Căci ea era o oarecare, oricare dintre celelalte fete deschise şi violate ca şi ea, pe care le vedea deschise şi violate, fiindcă într-adevăr le putea vedea, atunci când nu trebuia să şi ajute la toate astea. A doua zi, după masă, deci la nici douăzeci şi patru de ore de la sosire, a fost condusă în bibliotecă pentru a servi cafeaua şi a avea grijă de foc. O însoţeau Jeanne, pe care valetul brunet o adusese înapoi, şi încă o fată pe care o chema Monique. Acelaşi valet care le condusese a rămas în încăpere, în picioare, lângă stâlpul de care fusese legată O. În bibliotecă nu se afla nimeni. Uşile-fereastră dădeau către apus, iar soarele de toamnă care cobora încet pe imensa boltă liniştită, aproape lipsită de nori, lumina, pe o comodă, un buchet enorm de crizanteme mirosind a pământ şi a frunze moarte. „Pierre v-a biciuit aseară?", a întrebat-o valetul pe O. Ea a confirmat printr-un semn. „Ia arătaţi-mi, vă rog. Ridicaţi-vă rochia." Bărbatul a aşteptat ca O să îşi ruleze rochia în spate, aşa cum a învăţat-o Jeanne în seara din ajun, şi ca aceasta să i-o fixeze astfel. Apoi i-a spus să aprindă focul. Fesele lui O, coapsele, picioarele ei

fine erau încadrate de cascada de cute din mătase verde și linon alb. Cele cinci cicatrice erau negre. Focul era pregătit în vatră, iar O nu mai avea decât să arunce un chibrit aprins în paiele de sub rămurelele care urmau să ia foc. Crengile de măr se vor aprinde și ele, apoi butucii de stejar, care vor arde cu flacără înaltă, limpede și sclipitoare, aproape invizibilă ziua însă parfumată. Un alt valet și-a făcut apariția, a așezat pe consola de unde a luat lampa un platou cu cești și cafea, după care a plecat. O a înaintat spre consolă, Monique și Jeanne au rămas de o parte și de cealaltă a șemineului. În acel moment au intrat doi bărbați, iar cel dintâi valet a ieșit și el. O a crezut că îl recunoaște, după voce, pe unul dintre ei, cel care o forțase, ieri seară, și solicitase să îi fie facilitată intrarea între fesele ei. L-a privit pe furiș, în timp ce turna cafeaua în cești negre și aurii pe care Monique li le-a oferit împreună cu zahărul. Vasăzică ăsta era, băiatul ăsta slab și atât de tânăr, blond, cu figură de englez. După ce l-am mai ascultat vorbind, nu a mai avut nici un dubiu. Și celălalt era tot blond, scund și îndesat, cu figură grosolană. Amândoi se așezaseră în fotoliile mari, de piele, cu picioarele spre foc, fumând liniștiți și citind ziarele, fără a le păsa de femei, ca și când acestea nici nu ar fi fost pe acolo. Din când în când se auzea fâșâitul hârtiei sau trosnetul jărateicului. O era așezată pe jos, pe o pernă, aproape de coșul cu lemne, Monique și Jeanne la fel, în fața ei. Fustele li se amestecau. A lui Monique era roșu închis. Dintr-o dată, cam după o oră, băiatul cel blond a chemat-o pe Jeanne, apoi pe Monique. Le-a spus să aducă și

taburetul rotund, acela pe care, în seara de dinainte, O fusese răsturnată pe burtă. Monique nu a mai aşteptat şi alte ordine, ci a îngenuncheat şi s-a aplecat cu pieptul strivind blana taburetului, de care se ţinea cu ambele mâini. Când băiatul a pus-o pe Jeanne să îi ridice rochia roşie, nici nu s-a clintit. La ordinul dat în cuvintele cele mai brutale, Jeanne a trebuit să îi desfacă pantalonii şi să îi ia în palme paloşul de carne care o străpunsese pe O cu atâta cruzime, cel puţin o dată. Acesta s-a umflat şi s-a întărit în palmele închise, iar O a văzut aceleaşi palme subţiri, palmele lui Jeanne, desfăcând coapsele lui Monique, în groapa cărora, cu încetul, cu mici zguduiri care îi smulgeau acesteia gemete, sexul băiatului a dispărut. Celălalt bărbat, care se uita la scenă fără un cuvânt, i-a făcut semn lui O să se apropie şi, fără să îşi schimbe direcţia privirii, a răsturnat-o înainte pe unul dintre braţele fotoliului şi, cum rochia ridicată îi oferea toată lungimea coapselor, bărbatul i-a cuprins în palmă întreg sexul. Aşa a descoperit-o René un minut mai târziu, când a deschis uşa. „Vă implor, nu vă mişcaţi", a exclamat aşezându-se pe jos, pe perna de lângă şemineu pe care stătuse şi O înainte de a fi solicitată, urmărind-o cu atenţie şi zâmbind de fiecare dată când mâna care o palpa, care o scormonea, care ieşea şi intra iarăşi tot mai adânc în ea, în sexul şi în rozeta ei secretă care se deschideau din ce în ce mai tare, îi smulgea gemete pe care nu şi le putea înfrâna. Monique se ridicase de mult, iar Jeanne aţâţa focul în locul lui O. Cea din urmă i-a adus lui René, care i-a sărutat mâna, un pahar de whisky pe care acesta l-a băut fără a o scăpa din

ochi pe O. Bărbatul care nu înceta să o mângâie l-a întrebat: „— Vă aparține? — Da, a răspuns René. — Jacques are dreptate, a continuat celălalt, e prea strâmtă, trebuie să o mai lărgim. — Nu prea mult totuși, a intervenit și Jacques. — Cum doriți, a spus René ridicându-se, sunteți mai buni judecători decât mine". După care a sunat.

Din acel moment, timp de opt zile, între asfințiturile când își încheia serviciul în bibliotecă și ora nocturnă (opt sau zece, în general) când se întorcea, dacă era chemată, legată și fără nimic pe sub mantia roșie, O a purtat în miezul anusului, fixată cu trei lănțișoare prinse de o centură de piele strânsă de mijloc, în așa fel încât mișcările musculare interioare să nu o poată rejecta, o tijă de ebonită care imita un sex masculin erect. Un lănțișor urma despicătura dintre fese, celelalte două șanțurile coapselor, de o parte și de cealaltă a triunghiului pântecelor, în așa fel încât să nu împiedice, la nevoie, penetrarea. Când René sunase, o făcuse tocmai spre a se aduce o cutie care, într-unul dintre cele două compartimente ale sale, avea un întreg sortiment de lănțișoare și de centuri, iar în celălalt o gamă largă de tije, de la cele mai subțiri până la cele mai groase. Toate aveau în comun detaliul că se lărgeau la bază, pentru a avea siguranța că nu vor intra înlăuntrul corpului, riscând să lase să se strângă inelul de carne pe care trebuiau să îl forțeze să se destindă. Astfel era desfăcută pe zi ce trecea tot mai mult, căci Jacques, care o așeza în genunchi sau, mai degrabă, o făcea să se prosterneze, veghind ca Jeanne sau Monique, sau o alta să îi fixeze bine noua tijă, alegea de fiecare dată una din

ce în ce mai groasă. Tija o purta și în timpul cinei, pe care fetele o serveau împreună în aceeași sală de mese, după ce se spălau, goale și fardate, și, din cauza lănțișoarelor și a centurii, toată lumea putea să își dea seama de asta. Nu îi era scoasă decât de către Pierre, când acesta venea să o lege fie de perete, pentru noapte, dacă nimeni nu o solicita, fie cu mâinile la spate, dacă trebuia să fie condusă la loc, în bibliotecă. Nopțile în care să nu se găsească cineva care să utilizeze acea cale atât de repede relaxată, deși întotdeauna mai strâmtă decât cealaltă, au fost însă rare. După opt zile, aparatul nu a mai fost necesar, iar iubitul ei i-a comunicat că e fericit de dubla ei deschidere și că va avea grijă ca lucrurile să rămână așa. În același timp, a avertizat-o că va lipsi în ultimele ei șapte zile de sejur la castel, așa că nu îl va mai vedea decât atunci când se va întoarce pentru a o lua înapoi, la Paris. „Dar nu uita că te iubesc, a adăugat el." Ah, cum ar fi uitat! Doar el era mâna care o lega la ochi, biciul valetului Pierre, lanțul de deasupra patului, necunoscutul care îi mușca pântecele și toate vocile care îi dădeau ordine vocea lui erau. Se săturase? Nu. Faptul că era insultată o obișnuia cu insulta, faptul că era mângâiată o obișnuia cu mângâierea, ba chiar și faptul că era biciuită o obișnuia cu biciul. O periculoasă sațietate provocată și de durere, și de voluptate o aruncase puțin câte puțin în prăpastia insensibilității, în vecinătatea somnului ori a somnambulismului. În schimb, corsetul care o ținea dreaptă, lanțurile care o păstrau supusă, tăcerea în care se refugia aveau, pesemne, rostul lor, ca și spectacolul perpetuu al fetelor care se

ofereau ca și ea, al trupurilor lor permanent accesibile. Spectacolul și conștiința propriului ei corp. Zilnic și, așa zicând, în mod ritualic acoperită de salivă și de spermă, amestecându-și sudoarea cu a celorlalți, se simțea literalmente receptaculul impurităților, mocirla despre care vorbește Scriptura. Totuși, părțile trupului ei constant ofensate, ajunse cele mai sensibile, îi păreau, în același timp, că deveniseră cele mai frumoase, ca și înnobilate: gura care se închidea pe atâtea sexe anonime, sfârcurile pe care mâini după mâini le striveau și, între coapsele desfăcute, căile pântecelui ei, drumurile tuturor, bătute după cheful fiecăruia. Deși părea de mirare, a fi prostituată însemna a-ți câștiga viața în demnitate, și chiar despre demnitate era vorba. Era luminată ca de niște raze interioare, în încercările ei se vedea calmul, pe față i se citea serenitatea și un imperceptibil surâs sosind ca dinlăuntrul ființei, același care se poate ghici și în ochii schimnicilor.

Tocmai se lăsase noaptea, pe când René o avertiza că va rămâne singură la castel. Era goală, în celula ei, și aștepta să vină cineva să o conducă în sala de mese. Iubitul ei era îmbrăcat, ca de obicei, în costumul său obișnuit de oraș. Când a luat-o în brațe, tuidul costumului i-a mângâiat sfârcurile. A sărutat-o, a culcat-o pe pat, s-a culcat și el alături de ea și tandru, încet, blând a pătruns-o, intrând și ieșind când pe o cale, când pe cealaltă, căci ambele îi erau deschise, pentru ca, la sfârșit, să explodeze în gura ei, după care a sărutat-o din nou. „Înainte de a pleca aș vrea să fii biciuită, dar, de această dată, o să te rog să fii de acord. Accepți?" Ea a acceptat. „Te iubesc, a

repetat el. Sună acum, să vină Pierre." Ea a sunat. Pierre i-a legat mâinile deasupra capului, cu lanțul de la căpătâi. Când a fost astfel imobilizată, iubitul ei a sărutat-o iarăși, stând în picioare, alături de ea, în pat, i-a repetat că o iubește, apoi a coborât și i-a făcut un semn lui Pierre. A privit-o zbătându-se inutil, i-a ascultat gemetele devenind urlete. Când lacrimile au început să curgă șiroi, a expediat valetul. Ea a mai găsit puterea să îi spună lui René că îl iubește. Bărbatul i-a sărutat chipul umed, gura gâfâitoare, a dezlegat-o, a culcat-o și a plecat.

A spune că O, din chiar clipa în care iubitul ei a părăsit-o, a și început să îl aștepte este prea puțin. Pur și simplu, a devenit toată numai așteptare și noapte. Ziua era ca o figurină pictată, cu pielea dulce și buzele ascultătoare. Doar în acele zile a respectat cu strictețe regula de a păstra privirile coborâte. Aranja lemnele, făcea focul, punea cafeaua în cești și le-o servea doritorilor, proceda la fel cu alcoolurile, oferea foc fumătorilor, punea în ordine florile și împăturea ziarele ca o fetiță cuminte în sufrageria părinților, strălucitoare cu gâtul dezgolit și colieru-i de piele, cu strâmtul corset și brățările-i de prizonieră, așa încât era suficient să își facă datoria în apropierea bărbaților care violau vreo altă fată, ca aceștia să vrea să o facă și cu ea. Fără îndoială, din acest motiv era și mai torturată decât toate celelalte. Greșea ea, sau iubitul ei o părăsise tocmai pentru ca bărbații pe mâna cărora o lăsase să se simtă mai liberi pentru a profita de ea? Oricum ar fi fost, a doua zi după plecarea lui René, la

căderea serii, când tocmai se dezbrăca și își privea în oglinda din baie semnele aproape șterse ale cravașei lui Pierre, de pe coapsele ei, valetul și-a făcut apariția. Mai erau două ore până la cină. Bărbatul a anunțat-o că nu va lua masa în sala comună, așa că să înceapă pregătirile de seară. Cu un semn i-a indicat closetul turcesc, unde a trebuit să se lase pe vine, după cum o avertizase Jeanne că sunt obligate să facă în prezența lui Pierre. Tot timpul l-a putut vedea în oglindă cum o fixează, și se vedea și pe ea, incapabilă să mai rețină apa care îi scăpa din corp. Bărbatul a așteptat-o să se spele și să se fardeze, dar când s-a îndreptat către papuci și mantie, a oprit-o cu un gest, adăugând, în timp ce îi lega mâinile la spate, că nu e nici o grabă, așa că mai poate aștepta un moment. O s-a lăsat pe marginea patului. Afară era furtună, vântul sufla înghețat, plopii de lângă fereastră se aplecau sub rafale. Frunze veștede și ude se lipeau din când în când de fereastră. Era întuneric ca în miez de noapte, deși nu era încă ora șapte, numai că toamna era deja târzie și zilele se scurtaseră. Pierre s-a întors către ea, având în mână o bandă ca aceea cu care i se mai legaseră ochii și în prima seară. Și mai avea încă un lanț, care zornăia, asemănător celui din perete. Lui O i s-a părut că ezită între a-i pune mai întâi lanțul sau a o lega la ochi. Cât despre ea, privea doar ploaia, indiferentă la ceea ce se aștepta din partea-i, își spunea doar că René promisese să se întoarcă și că mai erau cinci zile și cinci nopți până atunci, că nu știa pe unde este, dacă era singur sau nu, și, dacă nu, atunci cu cine să fi fost? Dar se va întoarce. Pierre pusese lanțul pe

pat și, fără a o deranja din gânduri, o legase la ochi cu bucata de catifea neagră. Aceasta se ridica puțin peste globii oculari, după care se lipea perfect de obraji. Era imposibil să fi strecurat pe lângă marginile ei și cea mai mică privire ori să fi ridicat pleoapele. Preafericită noapte adăugându-se celei de afară, primită de O cu atâta bucurie. Preafericite lanțuri care o vor fura din ea însăși. Pierre a legat noul lanț de colier și a rugat-o să îl urmeze. S-a ridicat, s-a simțit trasă de lanț și a înaintat. Picioarele goale i-au înghețat pe dalele reci, așa că și-a dat seama că sunt pe coridorul din aripa roșie. Apoi pardoseala, mereu la fel de rece, a devenit mai aspră, ca făcută din gresie ori din granit. În două rânduri, valetul a oprit-o, a auzit zgomot de cheie descuind, apoi încuind. „Atenție la trepte", l-a auzit, apoi a coborât o scară. O dată s-a împiedicat. Pierre a prins-o în brațe. Nu o atinsese nicicând altfel decât pentru a o lega sau pentru a o bate și iată-l acum culcând-o pe treptele reci, de care se agăța cum putea pentru a nu aluneca, și mângâindu-i sânii. Gura bărbatului trecea de la unul la celălalt și, în același timp, cum era lipit de ea, i-a simțit sexul întărindu-i-se încetișor. Nu a ridicat-o decât după ce s-a bucurat de ea. Udă și tremurând de frig, a coborât apoi și ultimele trepte și a mai auzit încă o ușă deschizându-se, a simțit pragul sub picioare și, după asta, un covor gros. S-a mai simțit încă un pic trasă de lanț, apoi Pierre i-a dezlegat și mâinile, și ochii. Se găsea într-o încăpere rotundă și boltită, foarte mică și joasă. Pereții și tavanul erau din piatră netencuită, așa că se vedeau toate rosturile zidăriei. Lanțul fixat de colier era prins de un

piron, înfipt în perete, cam la un metru de podea, lăsându-i libertatea de a face cel mult doi pași înainte. Nu exista nici pat, nici simulacru de pat, nici cuvertură, ci doar trei sau patru perne asemănătoare celor marocane, dar atât de departe, încât, evident, nu pentru ea erau pregătite. La îndemână, în schimb, într-o nișă slab luminată, ca întreaga încăpere de altfel, exista un fund de lemn pe care se găseau apă, fructe și pâine. Căldura radiatoarelor dispuse la bază și fixate în pereții groși forma de jur împrejur un fel de plintă fierbinte, care totuși nu era suficientă pentru a-i veni de hac mirosului de mâl și de pământ, specific vechilor închisori și donjoanelor nelocuite din castelele supraviețuind vremilor de mult apuse. În penumbra călduță, prin care nici un zgomot nu răzbătea, O a pierdut iute socoteala timpului. Nu mai existau nici ziua și nici noaptea, iar lumina nu se stingea niciodată. Pierre, sau un alt valet complet indiferent, așeza pe fundul de lemn apă, fructe sau pâine, atunci când acestea se terminau, și o conducea să se spele într-un ungher de alături. Pe bărbații care intrau nu îi putea vedea niciodată, căci un valet sosea înaintea lor pentru a o lega la ochi și a o dezlega abia după ce aceia plecau. Șirul li-l pierduse, iar mâinile ei blânde și buzele mângâietoare nu ar fi putut recunoaște vreodată, pe orbește, pe cine atinseseră. Uneori veneau mai mulți, dar cel mai adesea câte unul, însă de fiecare dată, înainte să se apropie, era așezată în genunchi cu fața la perete, cu inelul colierului legat de același piron din perete de care se fixase și lanțul. Apoi era biciuită. Își punea palmele pe perete și își lipea fața de dosul mâinilor,

în așa fel încât peretele să nu o zgârie. Însă genunchii și sânii tot și-i zgâria superficial. Pierduse și numărul torturilor și al propriilor țipete, care se înfundau în tavanul boltit. Aștepta. Și, dintr-o dată, timpul a încetat să mai fie nemișcat. În noaptea de catifea, lanțurile i-au fost desfăcute. Aștepta de trei luni, de trei zile sau, poate, de zece zile, dacă nu de zece ani. A simțit cum cineva o învelește într-o țesătură groasă, o ia de umeri și de sub genunchi, o ridică și o poartă pe sus. Și-a revenit în celula ei, culcată sub cuvertura de blană neagră, într-un început de după-amiază. Avea ochii deschiși, mâinile libere, iar René era așezat alături de ea, mângâindu-i părul. „Trebuie să te îmbraci, i-a spus, plecăm." A făcut o ultimă baie. El a pieptănat-o, i-a întins pudra și rujul. Când s-a întors în celulă, taiorul, cămașa, furoul, ciorapii, pantofii, geanta și mănușile cu care venise erau pe pat. Ba chiar și mantoul pe care și-l punea peste taior când începea să îi fie frig, chiar și eșarfa de mătase pe care o înfășura în jurul gâtului. Portjartierul și chiloții, însă, nu. S-a îmbrăcat pe-ndelete, rulând ciorapii deasupra genunchilor, fără însă a-și pune haina, fiindcă în celulă era foarte cald. În acel moment, a intrat bărbatul care, în prima seară, îi explicase ce se aștepta de la ea și i-a desfăcut colierul și brățările care o țineau captivă de două săptămâni. Chiar o eliberau sau încă mai lipsea ceva? Nu a rostit însă nici un cuvânt, abia îndrăznind să ajute la scoaterea brățărilor, dar nici vorbă să își ducă mâinile până la gât. Apoi a fost rugată să își aleagă, dintre inelele identice dintr-o lădiță de lemn, unul care să i se potrivească pe inelarul mâinii

stângi. Era un inel ciudat, de fier, aurit pe dinăuntru, a cărui montură amplă și grea, ca de inel cu sigiliu, însă mai arcuită, avea încrustații din email negru și din aur care desenau un fel de roată cu trei spițe, fiecare închizându-se în spirală, ca roțile solare ale celților. Al doilea inel încercat a fost cel care s-a potrivit, chiar dacă puțin forțat. Era greu, iar aurul strălucea parcă pe furiș, prin grîul mat al fierului polisat. Ce semnificație să fi avut fierul, aurul și simbolul pe care nu ajungea să îl înțeleagă? Îi era imposibil să vorbească în această cameră îmbrăcată în roșu, cu lanțul ei atârnând în continuare deasupra patului, cu acea cuvertură neagră în dezordine și atârnând pe jos, cu Pierre, valetul care putea intra, care urma să intre, absurd în costumul lui de operă, în lumina vătuită de noiembrie. Se înșela. Pierre nu a intrat. René a ajutat-o să își pună haina și mănușile lungi, care îi acopereau manșetele. Și-a luat eșarfa, geanta și mantoul pe braț. Pe coridor, tocurile pantofilor făceau mai puțin zgomot decât cele ale papucilor. Ușile erau închise. Anticamera era goală. Își ținea iubitul de mână. Necunoscutul îi însoțea. Le-a deschis ușa din bare de fier forjat, ca și grilajul despre care Jeanne spusese că protejează castelul, pe care nu îl păzeau nici valeți, nici câini. A ridicat o draperie de catifea verde și i-a lăsat să treacă pe amândoi. Draperia a căzut la loc. S-a auzit cum ușa este din nou încuiată. Erau doar ei sub o boltă care dădea către parc. Nu mai aveau decât de coborât treptele în dreptul cărora O a recunoscut mașina care o adusese aici. S-a așezat alături de iubitul ei, care a trecut la volan și a demarat. După ce au ieșit din parc pe

poarta uriașă, cu două canaturi, René a oprit mașina, la câteva sute de metri, și a sărutat-o. Chiar înainte de sătucul liniștit pe care îl traversaseră și la venire. O a putut astfel să îi citească numele pe placa indicatoare: Roissy.

II.
SIR STEPHEN

Locuia la mansarda unei case vechi de pe insula Saint-Louis, cu ferestrele dând către miazăzi, spre Sena. Cele două camere mansardate, largi și joase, dinspre fațadă, se prelungeau cu două balcoane protejate de panta acoperișului. Una dintre camere era dormitorul, cealaltă, având un perete acoperit de rafturi pline de cărți, încadrând șemineul, servea drept salon, birou și chiar, la nevoie, ca un al doilea dormitor. Aici se mai găsea un pat mare, așezat în fața celor două ferestre, iar în fața șemineului o masă uriașă și veche, la care se putea mânca, dacă mica sufragerie îmbrăcată în tapet din mătase verde închis, care dădea spre curtea interioară, era cu adevărat prea mică pentru un număr prea mare de invitați. O altă cameră, dând tot spre curte, era a lui René, care își ținea acolo hainele și tot acolo se și îmbrăca. O împărțea cu el baia galbenă. Tot galbenă era și bucătăria. O menajeră era angajată să vină zilnic. Camerele cu ferestrele spre curtea interioară erau podite cu dale roșii, poliedre cu șase fețe pe care le găsești, imediat după ce treci de al doilea

etaj, în componența treptelor și a pereților vechilor hoteluri pariziene. Reîntâlnirea cu ele a făcut-o pe O să i se strângă inima: erau la fel cu dalele de pe coridoarele de la Roissy. Dormitorul ei era micuț, perdelele din stofă de bumbac imprimată, în roz și negru, erau trase peste fereastre, focul ardea în spatele țesăturii metalice a ușiței de la sobă, patul era pregătit, cuvertura aranjată.

„Ți-am cumpărat o cămașă de noapte din nailon, i-a spus René, din asta n-ai mai avut până acum." Într-adevăr, o cămașă de nailon alb, plisată, fină ca veșmintele statuetelor egiptene, aproape transparentă, era desfăcută pe marginea patului, pe partea unde dormea O. Cămașa se putea strânge pe talie cu un șnur subțire trecut printr-o bandă cu găurele elastice, materialul extensibil fiind atât de ușor încât sânii, care se conturau vizibil, îl colorau în roz. Cu excepția perdelelor, a tăbliei de la capul patului, îmbrăcată în același material cu cel din care erau făcute perdelele, și a celor două fotolii minuscule, acoperite cu stofă verde de bumbac, în dormitor totul era alb: pereții, cuvertura patului cu stâlpi de mahon, blănurile de urs de pe jos. Și așa, în cămașa albă de noapte, așezată în fața focului, O și-a ascultat iubitul. Mai întâi, acesta i-a explicat că nu trebuie să se considere, de acum, liberă. Sigur că era liberă să nu îl mai iubească și, prin urmare, să îl părăsească imediat. Dar dacă tot îl mai iubea, atunci nu era sub nici o formă liberă. Îl asculta fără un cuvânt, gândindu-se cât e de fericită că René vrea ca ea să îi dovedească, nici nu mai contează cum, faptul că e proprietatea lui, dar și cât de naiv se dovedea el, neînțelegând că apartenența

aceasta era dincolo de orice fel de dovadă. Sau poate că înțelegea, însă asemenea dovezi îi făceau plăcere. În timp ce i se vorbea, O fixa focul. Nu și René, care nu îndrăznea să îi întâlnească privirea. Bărbatul rămăsese în picioare și măsura camera în lung și-n lat. Dintr-o dată, i-a spus că ar dori să îl asculte stând cu brațele și picioarele desfăcute, fiindcă ea se așezase în fața focului cu genunchii lipiți, înconjurându-i cu brațele. Așa că O și-a ridicat cămașa și, în genunchi, sprijinindu-se însă pe vârful picioarelor, precum carmelitele ori japonezele, a așteptat. Atâta doar că, din cauza genunchilor desfăcuți, simțea între coapsele întredeschise blana albă și ușor înțepătoare. René a insistat: nu își desfăcuse picioarele îndeajuns.

Cuvântul „desfăcuse" și expresia „a-și desface picioarele" se încărcau, în gura iubitului ei, de atâta tulburare și simț al puterii, încât nu reușea niciodată să le asculte fără un fel de prosternare interioară, de supunere sacră, ca și cum nu el, ci un zeu ar fi vorbit. Așa încât rămăsese nemișcată, cu palmele în aer de o parte și de cealaltă a genunchilor între care cămașa strânsă în jurul taliei își reordona faldurile. În definitiv, ceea ce dorea iubitul ei era simplu: să fie constant și imediat accesibilă. Nu era suficient să știe că este așa: era necesar ca ea să nu ridice nici cel mai mic obstacol, ca ținuta ei, veșmintele, să simbolizeze asta în ochii celor avizați. Ceea ce înseamnă, și-a continuat el teoria, două lucruri. Primul, deja cunoscut, asupra căruia fusese atenționată încă din seara sosirii la castel: genunchii nu trebuie încrucișați, buzele trebuie să rămână mereu întredeschise. Poate își închipuia că nu e

mare lucru (așa și era!), însă va realiza că, din contră, pentru a se conforma acestei discipline, este nevoie de un perpetuu efort de atenție, care îi va reaminti de fiecare dată — ca un secret al amândurora și, poate, al câtorva încă, în timpul ocupațiilor de zi cu zi și în mijlocul tuturor celor care habar nu aveau — realitatea condiției ei. Cât despre haine, rămâne la latitudinea ei să le aleagă ori să le inventeze, în așa fel încât acea semidezbrăcare la care a obligat-o în mașina care îi ducea la Roissy să nu mai fie necesară. Mâine O va face trierea a tot ceea ce înseamnă portjartiere și chiloți, alegându-le dintre rochiile din șifoniere, dintre desuurile din sertare. La fel se va întâmpla și cu sutienele asemănătoare celui căruia René îi tăiase bretelele pentru a i-l scoate, cu furourile a căror parte superioară i-ar fi acoperit sânii, cu bluzele și rochiile care nu se desfăceau în partea din față, cu fustele prea strâmte pentru a putea fi ridicate dintr-o singură mișcare. Să își procure alte sutiene, alte bluze, alte rochii. Deci, din acest moment, va trebui să meargă la croitoreasă cu sânii goi pe sub cămașă sau pe sub pulover? Ei da, va merge cu sânii goi. Dacă se va prinde cineva de chestia asta, să îi explice cum o vrea, ori să nu o facă deloc, rămâne la alegerea ei și nu o privește decât pe ea. Acum, pentru restul lucrurilor pe care le mai are de învățat, ar mai fi de așteptat câteva zile, iar dorința lui era ca ea să îl aștepte îmbrăcată așa cum se cuvenea. Va găsi în sertărașul secretairului toți banii de care ar putea avea nevoie. Când bărbatul și-a încheiat spusele, ea a șoptit „te iubesc", fără a face nici cel mai mic gest. El a fost cel care a mai pus lemne

pe foc şi a aprins lampa de opal roz, de pe noptieră. I-a spus lui O să se bage în pat şi să îl aştepte, căci vor dormi împreună. Când s-a întors, O a întins mâna stângă pentru a stinge lampa şi ultimul lucru pe care l-a mai văzut, înainte ca întunericul să şteargă toate contururile, a fost sclipirea întunecată a inelului de fier. Era culcată pe jumătate, pe o parte. În aceeaşi clipă, iubitul ei a strigat-o pe nume, cu voce joasă, şi i-a lipit toată palma de spintecătura de sub pântece, trăgând-o către el.

A doua zi, O tocmai îşi termina micul dejun, singură, în rochie de casă, în sufrageria verde — René plecase devreme şi nu avea să se întoarcă decât pe seară, pentru a o lua la cină —, când a sunat telefonul. Aparatul era în dormitor, la capul patului, lângă lampă. O s-a aşezat pe jos şi a ridicat receptorul. Era René care dorea să ştie dacă menajera a plecat. Da, tocmai plecase, după ce îi servise micul dejun, şi nu avea să revină decât a doua zi dimineaţă. „— Ai început să-ţi faci ordine printre haine? —Aş fi început, a răspuns tânăra, numai că m-am sculat foarte târziu şi, până am făcut şi o baie, s-a făcut prânzul. — Te-ai îmbrăcat? — Nu, sunt în cămaşa de noapte şi în rochia de casă. — Pune aparatul de-o parte şi scoateţi-le!" O a ascultat cu asemenea dăruire, încât telefonul, pe care îl aşezase pe pat, a alunecat, căzând pe covor. A fost convinsă că s-a întrerupt legătura. Nu, nu se întrerupsese. „— Eşti goală?, s-a interesat René. — Da. Dar de unde mă suni?" Nu i-a răspuns la întrebare, adăugând doar: „Ţi-ai păstrat inelul?" Sigur că îl păstrase. I-a spus să rămână aşa cum era până la întoarcerea lui şi aşa

să-și facă valizele cu hainele de care trebuia să scape. Apoi a închis. Era trecut de ora unu și vremea era frumoasă. Câteva raze de soare luminau cămașa de noapte albă și rochia de casă din catifea reiată verde pal, precum coaja de migdală necoaptă, pe care O, scoțându-le, le lăsase să cadă pe jos. Le-a adunat și s-a îndreptat spre baie, pentru a le pune într-un dulap încastrat în perete. În trecere, oglinda fixată pe o ușă, care împreună cu aceea de pe perete și de pe ușa următoare realiza o oglindă uriașă cu trei fețe, i-a reflectat brusc propria imagine: nu mai avea decât papucii de piele, de același verde cu al rochiei de casă, doar ceva mai verzi decât papucii pe care îi purtase la Roissy, și inelul. Îi lipseau și colierul, și brățările din piele. Era singură, era unicul ei spectator. Totuși, niciodată nu se simțise mai profund predată unei voințe care nu era a sa, sclavă până-n măduva oaselor, mai fericită că este așa și nu altfel. Când s-a aplecat pentru a deschide un sertar, și-a văzut sânii mișcându-se încetișor. I-a luat două ore pentru a pune pe pat hainele care, ulterior, trebuiau aranjate în valiză. În privința chiloților, nu a fost mare lucru, a făcut o grămăjoară lângă unul dintre stâlpii patului. Cu sutienele a fost la fel: nu a mai rămas nici unul, căci toate se închideau într-o parte. S-a gândit în ce fel ar putea fi executat același model, având grijă să se închidă în față, chiar sub scobitura dintre sâni. Nici cu portjartierele nu a fost vreo problemă, însă a avut o ezitare când să arunce și corsetul de satin roz, brodat, care se lega la spate, semănând atât de mult cu acela pe care îl purtase la Roissy. L-a pus deoparte, pe comodă. O să hotărască

René. Va face la fel și cu puloverele, care toate se trăgeau pe cap și erau strânse la baza gâtului, așadar nu se puteau desface. Puteau fi însă ridicate din talie și dezveli, astfel, sânii. În schimb, toate furourile le-a făcut grămadă pe pat. În sertarul comodei nu au mai rămas decât un jupon de fai negru cu volan plisat și danteluța de Valencienne, pe care îl folosea ca dublură a unei fuste plisate, din lână neagră, prea ușoară pentru a nu fi și transparentă. Va avea nevoie de alte jupoane, deschise la culoare și scurte. Și-a dat seama că ar trebui să renunțe să mai poarte rochii drepte, ori să aleagă niște modele gen mantou, cu nasturi de sus până jos, și să își comande desuuri care să se desfacă o dată cu rochiile. În privința jupoanelor și a rochiilor era simplu, dar ce îi va spune croitoresei despre desuuri? O să îi explice că își dorea o dublură mobilă, fiindcă era friguroasă. Chiar așa și era, drept care s-a întrebat, dintr-o dată, cum va suporta, atât de prost protejată, frigul iernii. După ce a terminat — nemaipăstrând în garderobă decât cămășile (care, toate, se închideau în față), fusta neagră plisată, bineînțeles mantourile și taiorul cu care se întorsese de la Roissy —, a mers să pregătească ceaiul. În bucătărie, a schimbat termostatul la cald. Menajera nu încărcase coșul cu lemne pentru a face focul în salon, iar O știa că iubitului ei îi place să o descopere, seara, în salon, lângă foc. A umplut, așadar, coșul din lada de pe coridor, l-a dus lângă șemineu și a aprins focul. Și astfel l-a așteptat să se întoarcă, ghemuită în fotoliul uriaș, cu ceaiul alături, dar, de această dată, așa cum îi ordonase, dezbrăcată.

Pentru O, prima dificultate a fost aceea privitoare la profesia ei. Poate că dificultate este prea mult spus. Mirare ar fi cuvântul mai potrivit. O lucra în departamentul de modă al unei agenții fotografice, unde prelucra ore în șir imaginile celor mai ciudate ori mai frumoase fete, alese de creatorii de modă pentru a le prezenta colecțiile. Cei de la serviciu se miraseră că O își prelungea atât de mult vacanța, până târziu, în toamnă, și că absenta exact în perioada cea mai încărcată, când o nouă linie a modei urma să apară pe piață. Dar se miraseră, mai ales, că revenise atât de schimbată. La prima vedere, nu se prea putea spune însă în ce consta schimbarea dar, pe măsură ce o observau, erau tot mai convinși de ea. Se ținea dreaptă, privirile îi erau mai limpezi, însă ceea ce frapa, mai ales, era perfecțiunea imobilității sale și măsura gesturilor. Se îmbrăcase întotdeauna sobru, ca toate fetele care au un serviciu care, în pricipiu, este proprietatea bărbaților. Însă, oricât de rezervată s-ar fi dovedit, celelalte fete — care erau obiectul însuși al muncii sale, ale căror ocupație și vocație erau îmbrăcămintea și coafurile — au remarcat rapid ceea ce alți ochi nu ar fi putut zări. Puloverele purtate direct pe piele, care lăsau să se deseneze sânii pe sub ele — până la urmă René fusese de acord cu puloverele —, fustele plisate care se înfoiau fără greutate căpătaseră aerul discret al unei uniforme, într-atât de des ajunsese O să le poarte. „Greșești, fetițo, i-a zis într-o zi, cu maliție, un manechin blond, cu ochii verzi, cu pomeți slavi, înalți, și cu tenul cenușiu-cafeniu, totuși ți-ar trebui jartiere, o să-ți distrugi picioarele." Asta pentru că O

se așezase, neatentă, în fața ei, cam repezită și în diagonală, pe brațul unui fotoliu mare, de piele, iar gestul îi făcuse fusta să se ridice. Fata cea înaltă zărise sclipirea coapsei goale deasupra ciorapilor rulați, care acopereau genunchii și se opreau imediat deasupra rotulelor. O a zâmbit, curioasă să știe ce și-o fi închipuit blonda. Dacă nu cumva chiar a înțeles... A tras de ciorapi, pe rând, ca să îi mai întindă, ceea ce era mai greu decât atunci când urcau până la jumătatea coapsei și erau ținuți de jartiere, și i-a răspuns lui Jacqueline, ca pentru a se justifica: „— E mai practic așa. — Practic pentru ce? — Nu suport centurile, deci nici portjartierul". Jacqueline nu a mai fost atentă la răspunsul lui O, privind inelul de fier.

Cu Jacqueline a făcut vreo cincizeci de clișee în câteva zile. Fotografiile nu semănau cu nimic din ceea ce lucrase mai înainte. Dar poate că nici nu avusese un asemenea model. În orice caz, niciodată nu știuse să extragă dintr-o figură sau dintr-un corp asemenea semnificații emoționante. Nu se punea problema să înfrumusețezi mătăsurile, blănurile, dantelele, prin frumusețea de zână surprinsă în oglindă a Jacquelinei, fie în cea mai simplă cămașă, fie în cea mai somptuoasă blană de vizon. Era tunsă scurt, firul de păr era gros și blond, ușor ondulat, la orice cuvânt își apleca puțin capul spre umărul stâng, lipindu-și obrazul de gulerul ridicat al blănii, dacă în acel moment purta vreuna. O a surprins-o o dată astfel, surâzătoare și tandră, cu părul ușor ridicat ca de o boare de vânt, cu obrazul neted și ferm lăsat pe vizonul albastru, de parcă pe blană s-ar fi așezat cenușa proaspătă a unui foc de

lemne. Buzele îi erau întredeschise, ochii pe jumătate închiși. În apele sclipitoare și înghețate ale fotografiei ai fi zis că plutește o înecată fericită, și palidă, ah, atât de palidă!... O scosese o probă într-un ușor ton de gri. Dar făcuse și o altă fotografie Jacquelinei, care o tulbura încă și mai tare: în contre-jour, cu umerii goi, cu capul și figura ascunse de o voaletă neagră din plasă cu ochiuri mari, cu o absurdă pană dublă de egretă, ale cărei fire impalpabile o încoronau parcă într-un nimb de ceață. Era îmbrăcată într-o imensă rochie de mătase groasă, brodată, roșie ca rochiile de mireasă din Evul Mediu, care o acoperea până la gleznă, se umfla în jurul șoldurilor, îi strângea mijlocul și îi reliefa sânii. Era ceea ce creatorii de modă numesc „rochie de gală", pe care nimeni nu o poartă niciodată. Sandalele cu tocuri foarte înalte erau și ele îmbrăcate în mătase roșie. Tot timpul în care Jacqueline a stat în fața ei, îmbrăcată cu rochia aceea și încălțată cu sandalele care i se potriveau, ascunsă de voaleta care părea premoniția unei măști, O îi completa și îi modifica în gând detaliile. Nu ar fi fost mare lucru: dacă talia ar fi fost și mai strânsă, iar sânii și mai dăruiți privirilor, ar fi fost întocmai ca rochia ei de la Roissy, ca rochia lui Jeanne, aceeași mătase groasă, netedă, casantă, mătase care era ridicată cu amândouă mâinile când i se ordona... Și, ia te uită, Jacqueline chiar o ridica, folosindu-și ambele mâini, pentru a coborî de pe platforma pe care poza de un sfert de ceas. Același fâșâit, același zgomot de frunze uscate strivite sub talpa pantofului. Chiar nimeni nu poartă asemenea rochii de gală? Ah, ba da! Dar Jacqueline mai purta

și un colier de aur, la baza gâtului, și brățări de aur. O s-a surprins gândindu-se că i-ar fi stat și mai bine dacă brățările și colierul ar fi fost din piele. Așa că, de data asta, a făcut ceea ce nu s-a mai întâmplat vreodată: a urmat-o pe Jacqueline în încăpătoarea cabină a studioului, în care modelele se îmbrăcau, se machiau și unde, la plecare, își lăsau costumele și fardurile de serviciu. A rămas în picioare în cadrul ușii, cu privirile ațintite în oglinda în fața căreia se așezase Jacqueline, fără a-și fi scos rochia. Oglinda era mare cât peretele, pe când măsuța de machiaj din sticlă neagră era chiar foarte mică, astfel încât le putea vedea, în același timp, pe Jacqueline, pe cea care o ajuta să își scoată penele de egretă și voaleta, dar și propria imagine. Colierul și l-a scos singură, ridicând brațele ca două toarte ale unei amfore. Câteva picături de sudoare îi perlau subsuorile perfect epilate (oare de ce?, s-a întrebat O, ce păcat, ea e atât de blondă!...), iar O a simțit mirosul lor iute și fin, ușor vegetal, și s-a întrebat ce parfum folosește Jacqueline — sau ce parfum i-a fost ordonat să folosească... Și-a scos apoi brățările și le-a pus pe măsuța de sticlă, făcându-le să zornăie ca pe niște lanțuri. Nuanța de blond a părului era atât de deschisă, încât pielea părea mai închisă la culoare, cenușiu-cafenie până la bej, ca nisipul fin după flux. În fotografie, mătasea roșie urma să fie neagră. Abia în momentul în care genele lungi ale Jacquelinei, pe care și le rimela fără prea mare tragere de inimă, s-au ridicat, O i-a întâlnit privirea directă și atât de imobilă încât nu și-a mai putut-o desprinde de a sa, simțind, încet-încet, cum roșește. Asta a fost tot. „Iertați-mă, dar

trebuie să mă dezbrac", a spus Jacqueline. „Dumneavoastră iertați-mă!", a murmurat O, închizând ușa. A doua zi a luat la ea probele executate în ajun, fără a ști cu adevărat dacă chiar vrea să i le arate iubitului ei, cu care urma să cineze în oraș. Fardându-se la măsuța din dormitor, privea fotografiile, se întrerupea pentru a urmări cu vârful unui deget linia unei sprâncene, schița unui surâs. Însă când a auzit zgomotul cheii în broasca ușii de la intrare, a lăsat fotografiile să alunece în sertar.

De două săptămâni, O purta echipamentul convenit și încă nu se obișnuise cu el. Într-o seară, la întoarcerea de la studio, a găsit un bilet de la iubitul ei care, în câteva cuvinte, o ruga să fie gata pe la opt, ca să poată lua cina împreună cu el și cu prietenii lui. Va veni o mașină să o ia, șoferul va urca să o caute. Post-scriptumul preciza că trebuie să poarte haina de blană, să fie îmbrăcată complet în negru (cuvântul „complet" era subliniat) și să aibă grijă să fie fardată și parfumată ca la Roissy. Era deja ora șase. Complet în negru pentru cină însemna — și era jumătatea lui decembrie, și era frig! — ciorapi negri de nailon, mănuși negre, fusta plisată în evantai, puloverul gros cu paiete sau vesta scurtă, cu mâneci, de fai. A ales-o pe cea din urmă. Era vătuită și matlasată cu tigheluri largi, strânsă în agrafe de la gât până-n talie ca acelea, sobre, pe care le purtau bărbații în secolul al șaisprezecelea și, dacă îi sublinia atât de bine sânii, asta era fiindcă sutienul era prins, pe dedesubt, de vestă. Dublura interioară era făcută tot din fai, iar bățile ei decupate ajungeau până pe șolduri. Singura pată de culoare, scânteietoare, erau agrafele

mari, aurite, semănând clapetelor de la ghetele copiilor, pe care inele metalice le fac să se deschidă şi să se închidă cu zgomot. Nimic nu îi părea mai ciudat lui O decât să se vadă liberă şi singură în baie, preocupată să se spele, să se fardeze şi să se parfumeze ca la Roissy, după ce îşi aranjase hainele pe pat, iar la piciorul patului, pantofii negri de antilopă cu tocuri cui. Nu avea farduri chiar ca la castel. În sertarul măsuţei de machiaj a descoperit un ruj gras pentru obraji, pe care nu îl folosise niciodată, cu ajutorul căruia şi-a conturat mai pregnant areolele sânilor. Era un ruj care abia de se vedea atunci când era aplicat, dar care imediat se închidea la culoare. La început a crezut că dăduse un strat prea gros şi a încercat să îl şteargă cu puţin spirt, dar se ştregea tare greu. A luat-o de la cap: o nuanţă roz închis, ca de bujor, i-a înflorit pe sfârcuri. Cât despre buzele ascunse de blăniţa de sub pântece, degeaba a vrut să le fardeze, că nu i-a mers. În sfârşit, a găsit printre tuburile cu ruj de buze din acelaşi sertar un ruj permanent, care nu îi plăcea deloc, fiindcă era prea uscat şi îşi păstra culoarea prea mult timp. Însă pentru locul acela era tocmai bun. Şi-a aranjat părul, figura, apoi s-a parfumat. René îi dăduse, într-un vaporizator care arunca o ceaţă groasă de picături dens mirositoare, un parfum al cărui nume nu îl cunoştea şi care amintea de lemnul uscat şi de plantele de mlaştină, aspru şi oarecum sălbatic. Pe piele, pe blăniţa de la subsuori şi de sub pântece, ceaţa se lichefia şi picăturile se prelingeau şi se lipeau în puncte minuscule. La Roissy învăţase ritmurile lente, aşa încât s-a parfumat

în trei rânduri, lăsând de fiecare dată parfumul să i se usuce pe piele. După care și-a pus mai întâi ciorapii și pantofii cu tocuri înalte, apoi jupa, fusta și, în fine, sacoul cambrat. Și-a tras mănușile. Și-a luat geanta, în care avea pudra, rujul, pieptenele, cheia și o mie de franci. Așa, înmănușată, și-a scos haina de blană din șifonier și și-a îndreptat privirile către ceasul de la capul patului: era opt fără un sfert. S-a așezat de-a curmezișul patului, cu privirile fixate pe cadranul ceasului, așteptând fără nici o mișcare sunetul soneriei. În sfârșit, când l-a auzit și s-a ridicat pentru a pleca, înainte de a stinge lumina, și-a zărit în apele oglinzii privirea îndrăzneață, dar blândă și docilă.

Prima persoană pe care a văzut-o, la bar, după ce a împins ușa restaurantului italienesc în fața căruia o lăsase mașina, a fost René. Acesta i-a zâmbit tandru, a luat-o de mână și s-a întors către un fel de atlet cu păr cărunt pe care, în engleză, i l-a prezentat drept Sir Stephen H. Lui O i s-a oferit un scaun între cei doi bărbați și, cum urma să se așeze, René i-a șoptit să aibă grijă să nu își șifoneze rochia, ajutând-o să și-o lase să alunece în jurul scaunului a cărui piele rece a simțit-o, astfel, direct pe piele, ca și marginea de metal strălucitor lipită de interiorul coapselor. La început nu a îndrăznit să se așeze decât pe jumătate, de teamă să nu cedeze tentației de a sta picior peste picior. Fusta i s-a întins de jur împrejur. Călcâiul drept se sprijinea pe inelul metalic al scaunului de bar, vârful piciorului stâng atingea podeaua. Englezul, care, fără a scoate un cuvânt, se înclinase în fața ei, nu o scăpa

din ochi, privindu-i genunchii, mâinile, buzele, atât de calm și cu o atenție atât de precis direcționată și sigură de sine, încât O s-a simțit examinată, cântărită în postura de unealtă, ceea ce știa că este. Forțată, parcă, de această privire și, așa zicând, împotriva propriei voințe, și-a scos mănușile. Știa că, o dată ce va avea mâinile dezgolite, bărbatul va începe să vorbească, fiindcă mâinile ei erau cu totul deosebite, semănând mai degrabă cu acelea ale unui băiat decât ale unei femei, și fiindcă pe inelarul stâng purta inelul de fier cu triplă spirală de aur. Uite că nu a fost așa: nu a spus nimic, însă a zâmbit văzând inelul. René bea Martini, Sir Stephen, whisky. Cel din urmă și-a terminat încet licoarea din pahar, apoi a așteptat ca René să dea gata un al doilea Martini, iar O sucul de grapefruit pe care iubitul ei i-l comandase, explicând în acest timp că, dacă O vrea să le facă plăcerea de a fi de acord cu ei, ar putea cina în sala de la subsol, mai mică și mai liniștită decât cea de la parter, care se deschidea către bar. „Desigur", a răspuns O, care deja își luase de pe tejgheaua barului geanta și mănușile. Sir Stephen i-a întins mâna dreaptă pentru a o ajuta să coboare de pe scaunul de bar. Femeia și-a lăsat mâna în mâna lui, pe când englezul i se adresa, în sfârșit, direct, remarcând că are mâini făcute să poarte fierul, într-atât de bine i se potrivea inelul. Însă, cum îi vorbea în engleză, în termeni se strecura un anume echivoc și puteai ezita în a înțelege dacă era vorba numai despre metalul cu pricina sau, nu cumva, mai ales despre lanțuri. În sala de la subsol, o simplă pivniță tencuită fără finisaj, dar proaspătă și veselă, erau patru mese

dintre care doar una era ocupată de persoane a căror întâlnire dădea semne că se apropie de încheiere. Pe pereți fusese desenată, aproape ca o frescă, harta Italiei gastronomice și turistice, în culori fără stridență, ca acelea ale înghețatelor de vanilie, zmeură sau fistic. Ceea ce a făcut-o pe O să își spună că, la sfârșitul mesei, va cere o înghețată cu praline pisate și cremă proaspătă. Plutea de fericire simțind pe sub masă genunchiul lui René lipindu-se de al ei, auzindu-l vorbind și știind că pentru ea vorbește. Și el îi privea buzele. I s-a permis să comande înghețată, nu însă și cafea. Sir Stephen i-a rugat să accepte să bea cafeaua la el acasă. Mâncaseră cu toții foarte ușor, iar O își dăduse seama că avuseseră grijă să nici nu bea prea mult, iar ea încă și mai puțin: o jumătate de carafă de Chianti pentru toți trei. Ba chiar mâncaseră în viteză: abia dacă se făcuse ora nouă. „I-am dat liber șoferului, a spus Sir Stephen, nu ai vrea să conduci tu, René? Cel mai simplu e să mergem direct la mine." René a trecut la volan, O lângă el, Sir Stephen alături de ea. Mașina era un Buick uriaș pe a cărui banchetă din față încăpeau toți trei.

Dincolo de Alma, Cours-la-Reine era luminat, fiindcă din copaci căzuseră toate frunzele, Place de la Concorde era sclipitoare și uscată, iar cerul de deasupra ei întunecat de norii în care părea că s-a adunat toată zăpada, care însă nu s-a hotărât încă să cadă pe pământ. S-a auzit un mic declic, iar aerul cald a putut fi simțit urcând pe picioare: Sir Stephen dăduse drumul la încălzire. René a urmat malul drept al Senei, apoi a întors către Pont-Royal, pentru a trece pe stângul. Înlănțuită în piatră, apa

înghețase, încremenind parcă, la rândul ei, ca într-o piatră întunecată. Privind-o, gândul o purta pe O la hematite. Pe când avea cincisprezece ani, cea mai bună prietenă a ei, care avea treizeci, și de care era îndrăgostită, purta un inel de hematit împodobit cu mici diamante. O și-ar fi dorit un colier din această piatră neagră, fără diamante, un colier strâns la baza gâtului. Însă colierele care i se dăruiau acum — mă rog, încă nu i se dăruiau... — le-ar fi schimbat, oare, pe acel colier de hematit, pe hematitele din vis? Revedea camera mizerabilă în care Marion o adusese, în spatele intersecției de la Turbigo, și cum își desfăcuse — ea, nu Marion! — cozile lungi de școlăriță, pe când prietena ei o dezbrăca și o culca în patul de fier. Frumoasă mai era Marion când o mângâiai, iar ochii ei păreau două stele, două stele albastre, fremătătoare! René a oprit mașina. O nu a putut recunoaște străduța pe care se aflau, una dintre acelea care leagă rue de l'Université de rue de Lille.

Apartamentul lui Sir Stephen era situat în fundul unei curți, într-una dintre aripile unui vechi hotel, iar camerele se înșiruiau una după alta. Cea din capătul opus intrării era și cea mai mare, cea mai primitoare, mobilată în stil englezesc, cu mobilă din mahon întunecat și mătăsuri în nuanțe pale de galben și gri. „Nu am să vă cer să faceți focul, i-a spus Sir Stephen lui O, însă cu siguranță această canapea vă aparține. Luați loc, vă rog. René va face cafeaua, iar eu nu vă solicit decât să mă ascultați cu atenție." Canapeaua din damasc de culoare deschisă era așezată perpendicular față de șemineu, cu fața către ferestrele

ce dădeau spre grădină și cu spatele la acelea care dădeau spre curte. O și-a scos blana și a lăsat-o pe brațul canapelei. Când s-a întors și-a dat seama că și iubitul ei, și gazda așteptau în picioare ca ea să se supună invitației lui Sir Stephen, așa că și-a așezat geanta lângă haina de blană și și-a scos mănușile. Când, oare, când va afla, în sfârșit, și chiar va afla vreodată gestul furiș prin care să își ridice fustele în clipa în care trebuie să se așeze, gest pe care nimeni să nu îl observe, gest atât de discret încât și ea să uite de propria-i nuditate și supunere? În orice caz, nu acum, când René și străinul acesta o priveau în tăcere. În fine, ea a cedat și s-a așezat, Sir Stephen a mai pus lemne pe foc, René a trecut în spatele canapelei, a luat-o de gât și de păr pe O, i-a dat capul pe spate, lipindu-i ceafa de spătar, și a sărutat-o atât de îndelung și de profund, încât ea a simțit că i se taie respirația și că pântecele i se înmoaie și îi ia foc. Nu a lăsat-o decât pentru a-i spune că o iubește, după care și-a lipit din nou buzele de ale ei. Mâinile lui O, libere și desfăcute, cu podul palmelor spre tavan, căzuseră pe rochia neagră, așezată în jurul ei ca o corolă. Sir Stephen se apropiase și, atunci când, într-un târziu, René i-a dat drumul, iar ea și-a deschis ochii, a întâlnit privirea cenușie și dreaptă a englezului. Și chiar așa amețită cum era și gâfâind de fericire, nu i-a fost greu să observe că acesta o admira și o dorea. Cine ar fi rezistat gurii ei umede și întredeschise, buzelor ei umflate, gâtului ei alb țâșnind din gulerul negru al hainei de paj, ochilor mari și limpezi care nu evitau nici o privire? Numai că singurul gest pe care Sir Stephen și l-a permis a fost să

îi mângâie din vârful degetelor sprâncenele și, apoi, buzele. După care, așezându-se în fața ei, de cealaltă parte a șemineului, după ce René s-a afundat la rândul lui într-un fotoliu, i s-a adresat. „Îmi închipui că René nu v-a vorbit niciodată despre familia lui. Poate că știți totuși că mama sa, înainte de a se mărita cu tatăl lui, a fost căsătorită cu un englez care, la rându-i, avea un fiu dintr-un mariaj anterior. Acel fiu sunt chiar eu, și mama lui René m-a crescut până în ziua în care l-a părăsit pe tatăl meu. Așadar, nu am nici o legătură directă de sânge cu René și totuși, într-un anume fel, suntem frați. Știu că René vă iubește. Aș fi observat și dacă el nu mi-ar fi spus-o, dacă nu ar fi făcut nici un gest în acest sens. Ajunge să îl vezi cum vă privește. Mai știu și că sunteți dintre acelea care au trecut pe la Roissy și îmi închipui că veți mai da pe acolo. În principiu, inelul pe care îl purtați îmi dă dreptul să dispun de dumneavoastră ca tuturor celor care îi înțeleg semnificația. Însă nu ar fi vorba decât despre un angajament trecător, or ceea ce noi așteptăm de la dumneavoastră este un lucru cu mult mai serios. Spun noi fiindcă observați că René tace, dorind ca eu să vorbesc atât în numele meu, cât și în al lui. Dacă este adevărat că suntem frați, atunci eu sunt cel mare, născut fiind cu zece ani înaintea lui. De asemenea, există între noi o asemenea veche stare de libertate absolută, încât tot ceea ce îmi aparține este din când în când al lui, iar ceea ce îi aparține devine uneori al meu. Sunteți de acord să participați la acest joc? Vă rog, vă cer o declarație în acest sens, fiindcă ea vă va angaja mai mult decât la simpla supunere, care

este ca și câștigată. Luați în considerare realitatea că eu sunt, pur și simplu, o altă formă a iubitului dumneavoastră. Nu veți avea niciodată decât un singur stăpân. Însă cu certitudine mai redutabil decât toți cei cărora ați fost dăruită la Roissy, fiindcă voi fi prezent zi de zi și, dincolo de asta, am simțul obiceiurilor și al ritualurilor. (*And besides, I am fond of habits and rites...*)"

Vocea calmă a lui Sir Stephen se ridica în tăcerea absolută. Până și flăcările șemineului luminau fără vreun zgomot. O era fixată de canapea ca un fluture prins cu un ac, un ac lung făcut din cuvinte și din priviri care îi traversa miezul trupului și îi apăsa pe mătasea călduță fesele dezgolite și atente. Nu mai știa pe unde îi sunt sânii, ceafa, mâinile. Însă că acele obiceiuri și ritualuri despre care i se vorbise trebuiau să aibă ca obiect posedarea, printre alte părți ale corpului ei, și a coapselor lungi ascunse sub fusta neagră și încă și mai desfăcute acum, asupra acestui fapt nu avea nici o îndoială. Cei doi bărbați stăteau în fața ei. René fuma, însă aprinsese lângă el una dintre acele lămpi cu abajur negru, care devorează fumul, dar și aerul, oricum purificat de focul de lemne care mirosea proaspăt în noapte. „— Puteți să îmi răspundeți sau mai vreți să știți și alte lucruri? a adăugat Sir Stephen. — Dacă accepți, a spus René, îți voi explica eu însumi preferințele lui Sir Stephen. — Exigențele, l-a corectat acesta." Cel mai dificil nu este să accept, își spunea O, dându-și seama că nici unul, nici celălalt și nici măcar ea nu s-ar fi gândit la așa ceva, la faptul că ea ar fi putut refuza. Cel mai dificil era să vorbească. Buzele îi ardeau,

gura îi era uscată, parcă nu mai avea nici un strop de salivă, angoasa născută în egală măsură din frică și din dorință o strangula, mâinile, pe care și le regăsise, erau reci și umede. Dacă măcar și-ar fi putut închide ochii. Numai că, nici vorbă de așa ceva. Două priviri îi urmăreau privirea, două priviri cărora nu putea și nici nu voia să le scape. Două priviri care o trăgeau spre ceea ce crezuse că a lăsat deoparte pentru multă vreme, poate pentru totdeauna, acolo, la Roissy. Fiindcă René nu începea îmbrățișările decât mângâind-o, iar simbolul apartenenței ei tuturor celor care cunoșteau secretul inelului rămăsese fără consecințe. Poate că nu întâlnise pe nimeni care să fi știut secretul. Sau poate că aceia care îl știau nu scoseseră nici o vorbă. Singura persoană pe care o bănuia că ar fi înțeles era Jacqueline. Dar dacă aceasta fusese la Roissy, de ce nu purta inelul? Mai mult: împărtășirea secretului, ce drepturi îi oferea Jacquelinei asupra ei? Chiar așa, îi dădea faptul acesta vreun drept? Dar ca să vorbească trebuie să se miște? Păi cum să se miște de capul ei? Ar fi fost suficient un ordin pentru a țâșni în picioare, numai că, de data aceasta, ceea ce doreau de la ea nu era să asculte un ordin, ci să vină în întâmpinarea ordinelor, să le-o ia înainte, să își asume rolul de sclavă și să se dăruiască în consecință. În asta ar fi constat ceea ce Sir Stephen înțelegea prin „declarația" ei. Își amintea că nu îi spusese niciodată lui René altceva decât „te iubesc" și „sunt a ta". Astăzi se părea că i se cere să vorbească, să accepte în detaliu și cu precizie ceea ce până acum acceptaseră doar tăcerile ei. S-a îndreptat și, ca și cum s-ar fi sufocat, și-a desfăcut

haina până când despicătura dintre sâni a început să iasă la iveală. După care s-a ridicat în picioare. Genunchii și mâinile îi tremurau. „— Sunt a ta, i s-a adresat ea lui René, și voi fi tot ceea ce tu vei vrea să fiu. — Nu așa, i-a răspuns acesta, ești a noastră. Repetă după mine: Sunt a voastră și voi fi tot ceea ce voi veți vrea să fiu." Ochii cenușii și duri ai lui Sir Stephen nu o părăseau și nici cei ai lui René, în care se putea pierde pe când repeta fără grabă, după el, frazele pe care i le comanda, trecându-le la persoana întâi, ca într-un exercițiu gramatical. „Îmi recunoști mie și lui Sir Stephen dreptul...", spunea René, iar O relua cât de limpede putea: „Vă recunosc ție și lui Sir Stephen dreptul..." Dreptul de a dispune de corpul ei după bunul lor plac, oriunde și oricum ar fi avut chef, dreptul de a o ține în lanțuri, de a o biciui ca pe o sclavă sau ca pe o condamnată pentru cea mai neînsemnată greșeală, sau pur și simplu din plăcere, dreptul de a nu ține cont de rugămințile și de țipetele ei, dacă vor ajunge să o facă să țipe. „Mi se pare, i-a spus René, că prin asta Sir Stephen a dorit să te lege și mai bine atât de mine, cât și de tine însăți și că dorește să îți explic în detaliu exigențele sale." O își asculta iubitul, iar cuvintele pe care i le spusese la Roissy îi reveneau în memorie, fiindcă erau chiar aceleași. Doar că atunci le ascultase lipită de el, apărată de un soi de neverosimil care ținea de vis, de sentimentul că existența ei se desfășura într-o cu totul altă viață, dacă nu cumva chiar nu exista. Vis ori coșmar, decoruri de închisoare, rochii de gală, personaje mascate, totul o îndepărta de propria viață până la așezarea duratei sub

semnul incertitudinii. Acolo se simțea ca în plină noapte, în miezul unui vis pe care îl recunoști și care o ia de la capăt: știi că e vis, știi că se va sfârși și ai vrea să se sfârșească de teamă că nu o să mai reziști, dar și să meargă mai departe ca să-i afli continuarea. Ei bine, iată continuarea chiar aici! Când nu o mai aștepta și sub ultima înfățișare pe care ar fi putut-o concepe. Și asta admițând ceea ce își zicea acum, și anume că aceasta era continuarea, că o altă continuare nu se ascundea în spatele celei de față, și o alta încă și mai departe. Iar continuarea aceasta, prin ceea ce ea arunca dinspre amintire în prezent, prin realitatea care nu acoperea decât un cerc închis, dintr-un univers închis, urma, dintr-o dată, să contamineze toate întâmplările și toate obișnuințele vieții cotidiene, să o contamineze până în străfundurile ființei ei, fără a se mai mulțumi doar cu o înlănțuire de semne — fesele dezgolite, corsajul desfăcut, inelul de fier —, ci pretinzând deplina-i împlinire. Era foarte adevărat că René nu o lovise niciodată și că singura diferență dintre perioada în care se cunoscuseră, înainte de a o duce la Roissy, și timpul de după revenirea de la castel era că acum se folosea la fel de bine de calea ei anală și de gura ei precum o făcea înainte, și continua să o facă și acum, cu sexul ei. Nu a aflat niciodată dacă la Roissy loviturile de bici pe care le primea cu regularitate îi fuseseră date, măcar o singură dată, de René. Era și greu să își pună o asemenea întrebare, din moment ce ori ea era legată la ochi, ori cei care o biciuiau erau mascați. Fără îndoială, plăcerea pe care iubitul ei o resimțea privind spectacolul corpului

legat și oferit loviturilor, zbătându-se în van, spectacolul urletelor ei era atât de puternic, încât nu ar fi suportat ideea de a fi distras, luând el însuși un bici în mână. Cu atât mai mult cu cât i-o și mărturisea parcă, spunându-i acum, cu atâta blândețe, cu atâta tandrețe, fără să facă vreo mișcare, din fotoliul în care se afundase și în care stătea pe jumătate întins, picior peste picior, cât este de fericit să o dăruiască, cât este de fericit să o vadă supunându-se ea însăși ordinelor și voinței lui Sir Stephen. Când acesta va dori ca ea să își petreacă întreaga noapte cu el, sau doar o singură oră, să îl însoțească în afara Parisului sau, de ce nu, chiar în oraș la vreun restaurant sau la vreun spectacol, René o va suna, îi va trimite mașina sau va veni chiar el să o caute. Astăzi, acum, era rândul ei să vorbească. Era de acord? Numai că ea nu putea vorbi. Voința aceasta îi solicita dintr-o dată să se exprime, să își declare propriul abandon, să recunoască dinainte că este de acord cu ceea ce chiar era de acord, acord pe care trupul ei însă îl refuza, cel puțin când era vorba despre bici. Fiindcă, în rest, dacă era să fie cinstită cu ea însăși, se simțea mult prea tulburată de dorința pe care o citea în ochii lui Sir Stephen pentru a se mai minți pe sine însăși, și așa, tremurând, sau poate tocmai fiindcă tremura, știa că așteaptă mai nerăbdătoare decât el momentul în care bărbatul o va atinge cu mâna sau, poate, cu buzele. Fără îndoială, numai de ea ținea să aducă mai aproape acel moment. Oricât curaj ar fi avut și oricât de violentă ar fi fost dorința care o cuprinsese, O a simțit cum i s-ar fi tăiat picioarele în momentul în care ar fi trebuit să dea un

răspuns, așa că a alunecat pe covor, iar rochia i s-a desfăcut de jur împrejur, dându-i lui Sir Stephen ocazia să remarce cu voce surdă, în tăcerea care s-a lăsat, că și frica îi venea la fel de bine. Însă nu ei i se adresase, ci lui René. Tânăra constata, cu tristețe, că englezul se abținea să înainteze spre ea. Totuși, nu și-a întors privirea către el, pentru a nu-l scăpa din ochi pe René, îngrozită ca acesta să nu descopere ceea ce ar fi putut fi trădarea ei. Și totuși, nu era vorba despre nici o trădare căci, dacă ar fi fost să fie puse în balanță dorința pe care o resimțea în privința lui Sir Stephen și sentimentul ei că îi aparține doar lui René, nu ar fi ezitat nici o clipă. Nu s-ar fi lăsat nicidecum purtată de valurile noii dorințe decât dacă René i-a fi permis și, într-o oarecare măsură, dacă ar fi lăsat-o să înțeleagă că era vorba despre un ordin. Și așa, rămânea cu dubiul legat de posibila lui iritare în cazul în care l-ar fi ascultat prea iute și cu prea mult sârg. Cel mai mic semn din partea lui René i-ar fi șters imediat orice urmă de dorință. Însă iubitul ei nu a făcut nici un fel de semn, ci s-a mulțumit să îi ceară, pentru a treia oară, să dea un răspuns. Așa că s-a bâlbâit: „Consimt tot ceea ce vă va face plăcere". Și-a plecat privirile către palmele care îi prinseseră în căușul lor genunchii, apoi a murmurat: „Aș vrea să știu dacă voi fi biciuită..." O vreme suficient de lungă, în care și-a putut repeta de vreo douăzeci de ori că regretă întrebarea, nimeni nu a spus nimic. După care vocea lui Sir Stephen a putut fi auzită răspunzându-i calm: „Uneori". S-a mai auzit scăpărarea unui chibrit și zgomotul unui pahar: fără îndoială, unul dintre bărbați își

mai turnase niște whisky. René tăcea, lăsând-o pe O fără de ajutor. „— Chiar dacă acum sunt de acord, a reluat tânăra, chiar dacă promit acum, tot nu voi putea suporta. — Nu vi se cere decât să vă supuneți și, chiar dacă veți striga sau veți plânge, să fiți încă de pe acum de acord că tot degeaba va fi, i-a răspuns Sir Stephen. — Oh! Vă rog, nu încă!...", a exclamat O, văzându-l pe Sir Stephen ridicându-se. Și René s-a ridicat, s-a aplecat către ea și a prins-o de umeri. „Răspunde o dată, ești de acord?" În sfârșit, ea a răpuns că este de acord. Atunci a ridicat-o ușurel și, luând loc, a așezat-o cu capul și cu pieptul lipite de canapea, între genunchii lui, cu fața în jos, cu brațele întinse, cu ochii închiși. O imagine văzută cu câțiva ani mai înainte i-a revenit în memorie: era o stampă ciudată reprezentând o femeie îngenuncheată, ca ea acum, în fața unui fotoliu, într-o încăpere pavată cu dale, în care se mai aflau un copil și un câine ce se jucau într-un colț. Fustele femeii erau ridicate, iar bărbatul care stătea lângă ea, în picioare, ținea în mână, ridicându-l asupra ei, un mănunchi de nuiele. Toți erau îmbrăcați ca la sfârșitul secolului al XVI-lea, iar stampa avea un titlu care i se păruse revoltător: „corecția familială". Cu o mână, René i-a prins încheieturile, în timp ce cu cealaltă i-a ridicat rochia atât de sus încât a simțit mătasea trecându-i ca o adiere peste obraji. I-a mângâiat apoi fesele, arătându-i lui Sir Stephen gropițele pe care le făceau și dulcea vale dintre ele, i-a apăsat mijlocul cu aceeași mână pentru a face să-i iasă în relief rotunjimile, ordonându-i să desfacă genunchii și mai mult. L-a ascultat fără un cuvânt. Laudele pe care René

le aducea trupului ei, răspunsurile lui Sir Stephen, brutalitatea termenilor utilizați de către cei doi bărbați o aruncaseră într-un acces de rușine atât de violent și de neașteptat încât dorința față de englez s-a evaporat și a început să spere că va resimți biciul ca pe o dezlegare, iar durerea și urletele ca pe niște justificări. Numai că mâinile lui Sir Stephen îi deschiseseră pântecele, îi apăsau și celălalt orificiu, o părăseau, reveneau, mângâiau până când ea a început să geamă, umilită de propriile-i gemete, înfrântă. „Acum te las lui Sir Stephen, rămâi exact așa, când va avea chef te va trimite acasă." De câte ori, oare, nu rămăsese așa și la Roissy, în genunchi și oferită oricui ar fi dorit-o? Numai că atunci mâinile îi erau în cătușe, numai că atunci era o fericită prizonieră căreia totul i se impunea, căreia nimic nu i se putea imputa. Pe când aici era stăpână pe ea, era alegerea ei dacă va rămâne pe jumătate goală, ajungea un singur gest pentru a se ridica în picioare și a se acoperi. Însă promisiunea o lega la fel cum o făcuseră brățările de piele și lanțurile. Să fi fost vorba numai despre promisiune? Dar, așa umilită cum era sau mai degrabă tocmai fiindcă era astfel umilită, nu descoperea oare plăcerea de a nu avea vreo altă valoare decât aceea de a fi umilită, de a se apleca docilă, de a se deschide ascultătoare? René a plecat. Sir Stephen l-a însoțit până la ușă. Ea a așteptat singură, fără să se miște, simțindu-se mai expusă în singurătate și mai prostituată în așteptare decât fusese atât timp cât iubitul ei mai era de față. Simțea sub fustă netezimea mătăsii galben-cenușii a canapelei, prin ciorapi, sub genunchi, covorul de lână și, de-a

lungul coapsei stângi, căldura emanată de șemineul în care Sir Stephen mai pusese trei butuci care ardeau trosnind. O pendulă străveche, așezată deasupra unei comode, avea un tic-tac atât de ușor încât nu putea fi perceput decât dacă în jur era liniște absolută. O îl asculta atentă, spunându-și că era chiar absurd să rămână în acea poziție într-un asemenea salon civilizat și discret. Dincolo de obloanele închise, acum, după miezul nopții, putea fi auzit somnolândul mormăit al Parisului. Oare va mai recunoaște mâine dimineață, pe brațul canapelei, locul de care își lipise fruntea? Va mai reveni oare, vreodată, ziua-n amiaza mare, în acest salon, pentru a fi supusă aceluiași tratament? Sir Stephen întârzia, iar O, care la Roissy așteptase cu un asemenea simț al abandonului de sine bunul plac al unor necunoscuți, avea acum sentimentul că rămâne fără aer numai la ideea că peste un minut, peste zece, englezul își va pune din nou mâinile pe ea. Numai că lucrurile nu s-au desfășurat chiar cum presupusese. L-a auzit deschizând ușa și traversând încăperea. O vreme a rămas în picioare, cu spatele la foc, cântărind-o pe O din priviri, apoi, cu voce joasă, i-a spus să se ridice și să ia loc în mod obișnuit. L-a ascultat surprinsă, rușinată aproape. Plin de curtoazie, bărbatul i-a adus un pahar de whisky și o țigară, pe care însă le-a refuzat. Era îmbrăcat într-o haină de casă foarte sobră din postav gros de lână cenușie, la fel de cenușie ca și părul său. Mâinile îi erau lungi și uscate, unghiile plate, tăiate scurt, foarte albe. O s-a înroșit realizând că a surprins-o privindu-l. Sigur, erau aceleași mâini puternice și insistente care se folosiseră de

trupul ei, de care acum se temea, pe care acum spera să le simtă din nou. Numai că bărbatul nu se apropia. „Aș vrea să vă dezbrăcați, l-a auzit spunându-i. Dar, mai întâi, desfaceți-vă doar sacoul, fără să vă ridicați." O și-a desfăcut agrafele mari, aurite, a lăsat să îi alunece de pe umeri haina neagră mulată, pe care a pus-o la celălalt capăt al canapelei, unde mai erau blana, mănușile și geanta. „Mângâiați-vă puțin sfârcurile", a zis Sir Stephen, și a adăugat: „Ar trebui să folosiți un fard mai puternic, acesta este prea șters." Stupefiată, O și-a atins sfârcurile cu vârfurile degetelor, simțindu-le cum se întăresc și se bombează. Și le-a ascuns în palme. „Ah! Nu!", a exclamat Sir Stephen. Și-a retras palmele și s-a lăsat pe spătarul canapelei: sânii prea grei pentru bustul ei îngust s-au desfăcut ușor, îndreptându-și vârfurile către subsuori. Ceafa apăsa spătarul, mâinile îi căzuseră de o parte și de alta a șoldurilor. De ce oare Sir Stephen nu își îndrepta gura către ea, nu-și lăsa mâinile să înainteze către sfârcurile pe care dorise să le vadă ridicându-se, pe care și le simțea fremătând, chiar așa, imobilă cum stătea, vibrând doar la propria-i respirație. Bărbatul se apropiase, doar că se așezase de-a curmezișul brațului canapelei și nu o atingea. Fuma și, cu o mișcare a mâinii despre care O nu avea să afle niciodată dacă a fost intenționată ori ba, a lăsat să i se scuture puțin scrum călduț între sânii ei. Avea impresia că bărbatul vrea să o insulte cu disprețul, cu tăcerea, cu detașarea de care dădea dovadă. Și totuși, mai adineauri o dorea, o dorește și acum, doar îi poate vedea sexul întins sub țesătura suplă a hainei de casă. De ce nu o ia o

dată, fie şi pentru a o răni?! O se detesta pentru propria dorinţă, îl detesta şi pe Sir Stephen pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Adevărul este că dorea să fie iubită de acest bărbat, iar el să se dovedească nerăbdător să îi atingă buzele, să intre în trupul ei, să o răvăşească, la nevoie, numai să nu îşi mai păstreze calmul în faţa ei, să nu îşi mai stăpânească plăcerea. La Roissy îi era indiferent dacă aceia care se foloseau de ea aveau sau nu vreun sentiment faţă de ea. În definitiv, nu erau decât instrumentele prin care iubitul ei ajungea la plăcere, prin care ea se transforma în ceea ce el voia, polisată şi netedă, şi dulce ca o piatră. Mâinile lor erau mâinile lui, ordinele lor erau ordinele lui. Aici nu mai era tot aşa. René o dăduse lui Sir Stephen şi se vedea bine că o făcuse pur şi simplu pentru a o împărţi cu acesta, nu pentru a mai obţine ceva de la ea, nu din plăcerea de a o oferi altcuiva, ci pur şi simplu pentru a împărţi cu Sir Stephen ceea ce iubea cel mai mult în prezent, după cum altcândva, când erau mai tineri, împărţiseră vreo călătorie, vreo navă sau vreun cal. Împărţirea avea acum sens mai mult în raport cu Sir Stephen decât cu ea. Ceea ce va căuta fiecare în ea va fi pecetea celuilalt, urma trecerii celuilalt. Mai devreme, René îi explicase englezului, pe când ea era în genunchi, pe jumătate goală, iar el îi desfăcea coapsele, de ce fesele lui O erau atât de uşor de manevrat şi de ce era foarte mulţumit că fusese supusă acelui tratament: fiindcă se gândise cât de tare s-ar bucura Sir Stephen să aibă continuu la dispoziţie calea care îi plăcea atât de mult. Ba chiar adăugase că, dacă ţine neapărat, îi va ceda doar lui

dreptul de a o folosi. „Ah! Cu plăcere!" răspunsese Sir Stephen, remarcând totuşi că, în pofida antrenamentului, exista riscul să o sfâşie. „O vă aparţine", replicase René. După care s-a aplecat spre ea şi i-a sărutat mâna. Numai gândul că iubitul ei se putea lipsi de o parte din ea o dădea peste cap. Vedea în asta semnul că el ţinea la Sir Stephen mai mult decât la ea. Şi, deşi René îi repetase adesea că iubea în ea obiectul în care o transformase, dreptul absolut pe care îl avea asupra ei, libertatea totală pe care şi-o putea lua în ceea ce o privea, cum ai face cu o mobilă pe care, uneori, te bucuri mai mult să o împarţi cu altcineva decât să o păstrezi doar pentru tine, şi-a dat seama că nu prea îl credea. Un alt semn al ceea ce ar fi numit deferenţa lui René faţă de Sir Stephen îl vedea şi în faptul că tocmai iubitul ei, căruia îi plăcea atât de mult să o vadă sub trupuri străine sau sub loviturile altora, care îi privea cu atâta tandreţe, cu nesătulă recunoştinţă, gura deschizându-se ca să geamă ori ca să urle, pleoapele coborând peste lacrimi, o părăsise acum abia după ce se asigurase, expunând-o, deschizând-o cum ai deschide gura unui cal pentru a-i demonstra tinereţea, că Sir Stephen o găsea suficient de frumoasă ori, la rigoare, de comodă pentru el, spre a o accepta. Comportamentul acesta, jignitor poate, nu schimba cu nimic dragostea pe care O i-o purta lui René. Era oricum fericită că totuşi conta într-atâta pentru el încât lui să îi placă să o jignească, la fel cum credincioşii îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru umilinţele trăite. În Sir Stephen însă ghicea o voinţă fermă şi îngheţată, pe care dorinţa nu o putea supune şi în

faţa căreia, până una-alta, cât de emoţionantă şi de supusă ar fi fost, ea nu conta nicidecum. Altfel, de ce s-ar fi simţit atât de speriată? Biciul de la centura valeţilor de la Roissy, lanţurile pe care le purtase aproape în permanenţă nu i se păruseră atât de înspăimântătoare ca liniştea privirii pe care Sir Stephen o fixase pe sânii ei pe care nu îi atingea. O ştia cât de fragili par sub umerii subţiri, pe pieptul îngust, cu greutatea lor netedă şi umflată. Doar oprindu-şi respiraţia le-ar fi putut opri tremurul. Speranţa că tocmai această fragilitate l-ar fi dezarmat pe Sir Stephen era zadarnică. Ştia că efectul este chiar invers: blândeţea oferită chema rănirea în egală măsură cu mângâierea, invita unghiile la fel ca şi buzele. O clipă s-a iluzionat: mâna dreaptă a lui Sir Stephen, în care ţinea ţigara, i-a atins cu degetul mijlociu sfârcul care, ascultător, s-a întărit încă şi mai mult. O nu se îndoia că, pentru Sir Stephen, nu era vorba decât despre un joc, nimic mai mult, un fel de probă de verificare a calităţii, a stării de funcţionare a unui mecanism. Fără să se ridice de pe braţul canapelei, englezul a invitat-o să îşi scoată fusta. Din cauza mâinilor ei jilave, agrafele nu culisau cum trebuie, aşa că a fost nevoită să o ia de la cap de două ori pentru a reuşi să îşi desfacă juponul de fai negru, de sub fustă. Când a fost, în sfârşit, goală, sandalele de lac cu tocuri înalte şi ciorapii rulaţi până deasupra genunchilor subliniindu-i fineţea picioarelor şi albeaţa coapselor, Sir Stephen, care se ridicase şi el, i-a pus o mână sub pântece şi a împins-o către canapea. A aşezat-o în genunchi, cu spatele lipit de aceasta şi, pentru a sta sprijinită mai degrabă

cu umerii decât cu mijlocul, i-a mai desfăcut puțin coapsele. Mâinile ei se sprijineau de călcâie, sexul îi era desfăcut, iar capul îi era dat pe spate, deasupra sânilor oferiți fără încetare. Nu îndrăznea să privească chipul englezului, însă îi vedea mâinile desfăcând centura. După ce s-a suit peste O, aflată mereu în genunchi, a apucat-o de ceafă și i-a înfipt sexul adânc în gură. Nu căuta mângâierea buzelor de-a lungul organului dur, ci fundul gâtului ei. A scormonit-o îndelung. O simțea umflându-se și întărindu-se tot mai mult, în gura ei, bastonul de carne care o sufoca și al cărui șoc lent și repetat o făcuse să îi dea lacrimile. Pentru a o pătrunde și mai bine, Sir Stephen sfârșise prin a se sui în genunchi pe canapea, de o parte și de alta a feței ei, cu fesele așezate pe pieptul femeii care își simțea pântecele arzând inutil și disprețuit. Deși Sir Stephen se mișcase îndelung în ea, plăcerea nu și-a încheiat-o, s-a retras în tăcere și s-a ridicat fără a-și încheia haina de casă. „— Sunteți o femeie ușoară, O, i-a spus. Îl iubiți pe René, dar sunteți o femeie ușoară. Iar el își dă seama că vreți să fiți a tuturor bărbaților pe care îi doriți, că, trimițându-vă la Roissy și dându-vă altora, v-a oferit un alibi pentru propria dumneavoastră ușurătate. — Îl iubesc pe René, i-a răspuns O. — Sigur că îl iubiți, dar, printre alții, de exemplu, mă doriți și pe mine." Așa era, îl dorea; dar nu cumva, aflând asta, René ar fi înlocuit-o cu altă femeie? Nu mai putea decât să tacă și să își coboare privirile, fiindcă doar văzându-i ochii Sir Stephen ar fi citit în ei mărturisirea. Așa că acesta s-a aplecat spre ea și, apăsându-i umerii, a făcut-o să alunece pe

covor. S-a trezit culcată pe spate, cu picioarele în aer şi genunchii lipiţi de piept. Englezul, care se aşezase pe canapea în acelaşi loc de care ea se sprijinise câteva clipe mai înainte, a apucat-o de genunchiul drept şi a tras-o către el. Cum O se găsea cu faţa spre şemineu, flăcările îi luminau violent sexul şi despicătura dintre fese. Fără să îi lase genunchiul, Sir Stephen i-a ordonat dintr-o dată să se mângâie singură, fără să strângă picioarele. Ascultătoare, şi-a dus mâna dreaptă către pântece, iar degetele, desfăcând blăniţa care îl proteja, au dat de punctul cărnos, arzător acum, în care i se întâlneau buzele sexului. Numai că mâna i-a căzut, moale, şi O a spus bâlbâindu-se: „Nu pot". Într-adevăr, nu putea. Nu se mângâia niciodată decât grăbit, în întunericul călduţ al patului, când dormea singură, fără a fi încercat vreodată să ajungă până la capătul plăcerii. Pe aceasta o găsea uneori mai târziu, în vis, şi se trezea dezamăgită că fusese atât de puternică, dar, totodată, atât de scurtă. Ochii lui Sir Stephen insistau. Nu le-a putut face faţă şi, repetând „nu pot", i-a închis pe ai săi. Imaginea pe care o revedea, şi de care nu putea scăpa, care îi provoca aceeaşi ameţeală şi acelaşi dezgust ca în toate ocaziile în care îi fusese martoră, data de pe când avea cincisprezece ani, iar Marion, răsturnată în fotoliul de piele al camerei de hotel, cu un picior pe un braţ al acestuia şi cu capul atârnând pe celălalt, se mângâia în faţa ei şi gemea. Marion îi povestise că, într-o zi, se mângâia tot aşa la birou, crezându-se singură, numai că, pe nepusă masă, intrase şeful serviciului şi o surprinsese astfel. O îşi amintea de biroul lui Marion, o încăpere goală,

cu pereții de un verde pal, în care lumina zilei intra dinspre nord prin ferestrele prăfuite. Nu exista decât un singur fotoliul pentru vizitatori, în fața biroului. „— Ai apucat să te ascunzi? o întrebase O. — Nu. Mi-a cerut să continui, numai că a încuiat ușa, mi-a scos chiloții și a împins fotoliul în fața ferestrei." Pe O o umpluse admirația în fața curajului lui Marion, dar și repulsia, așa încât refuzase să se mângâie de față cu prietena ei, ba chiar jurase că nu se va mângâia nicicând în fața cuiva. Marion râsese și replicase: „O să vezi tu când o să-ți ceară asta chiar iubitul tău". René însă nu i-o ceruse niciodată. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi ascultat oare? Ah! Cu siguranță, dar cât de terorizată la gândul de a observa în privirile lui același dezgust cu care o privise ea pe Marion. Ceea ce ar fi fost absurd. Iar cu Sir Stephen era încă și mai absurd. Dar ce îi păsa ei de dezgustul lui Sir Stephen? Cum ar fi fost, tot nu putea. Șopti pentru a treia oară: „Nu pot." Cât de încet murmurase, tot a fost auzită, bărbatul i-a dat drumul, s-a ridicat, și-a strâns haina de casă și i-a ordonat să se ridice și ea. „Așa mă ascultați?" Cu stânga i-a prins încheieturile mâinilor, iar cu dreapta a pălmuit-o de câteva ori. O s-a clătinat și ar fi căzut, dacă englezul nu ar fi ținut-o bine. „— Îngenunchează și ascultați-mă: mă tem că René nu v-a educat cum trebuie. — De René ascult întotdeauna, a încercat O, bâlbâindu-se. — Confundați dragostea cu ascultarea. Mă veți asculta fără să mă iubiți și fără să vă iubesc." S-a simțit dintr-o dată cuprinsă de cea mai ciudată revoltă, contrazicând tăcută, în sinea-i, cuvintele pe care le auzea, contrazicându-și jurământul de

supunere și de sclavie, contrazicând tot ceea ce promisese, propria dorință, nuditate, transpirație, contrazicându-și tremurul picioarelor și cearcănele din jurul ochilor. Se zbătea strângând din dinți de furie când a obligat-o să se aplece, prosternată, cu coatele pe covor și capul între brațe, ridicându-i șoldurile pentru a o pătrunde în anus, sfâșiind-o așa cum René îi spusese că o s-o facă. A urlat și prima dată și, apoi, de fiecare dată când bărbatul se retrăgea, de fiecare dată când se hotăra să intre iarăși în ea. Urla de revoltă tot atât cât și de durere, iar el înțelegea asta foarte bine, lucru de care femeia era conștientă, ceea ce o făcea să fie tot mai învinsă, iar pe el tot mai mulțumit să o audă țipând. Când a terminat și a ridicat-o, gata să o trimită acasă, bărbatul a remarcat că lichidul pe care l-a lăsat în interiorul ei va începe încet-încet să se scurgă, colorat de sângele rănii pe care i-o făcuse și că rana aceea îi va arde carnea până când se va modela pe măsura lui, căci fără îndoială îi va forța de fiecare dată trecătoarea ascunsă între fese. Nu se va priva de acest mod de a o folosi, mod pe care René i-l rezervase, iar ea nu ar trebui să spere că va fi menajată. I-a amintit că se declarase de acord să fie sclava lui René și a sa, însă îi părea puțin probabil ca ea să fi înțeles, în deplină cunoștință de cauză, la ce se angajase. Când va înțelege, va fi prea târziu pentru a mai scăpa. Ascultându-l, O își spunea că, poate, va fi la fel de târziu și pentru el, oricât de mult timp va fi necesar pentru asta, fiindcă se va îndrăgosti de ea și, puțin-puțin, tot o va iubi. Căci toată rezistența ei interioară, întregul timid refuz pe care încerca să îl manifeste nu aveau decât

o singură raţiune: dorea să fie cât de puţin şi pentru Sir Stephen ceea ce era pentru René, iar englezul să simtă pentru ea mai mult decât simpla dorinţă. Şi asta nu fiindcă s-ar fi îndrăgostit de Sir Stephen, ci fiindcă îi era limpede că René îl iubeşte aşa cum băieţii îşi iubesc fraţii mai mari, iar ea simţea că, pentru a-l satisface, ar sacrifica-o de dragul exigenţelor lui Sir Stephen. Mai ştia că, divinizându-şi fratele mai mare, copiindu-l în atitudini, René, oricât de mult ar fi iubit-o, s-ar fi contaminat de dispreţ dacă Sir Stephen ar fi disprețuit-o, ceea ce nici nu i-ar fi trecut prin minte din cauza atitudinii bărbaţilor de la Roissy. Pentru că, la Roissy, el era stăpânul ei şi atitudinea celorlalţi, cărora o dăruia, depindea de propria lui atitudine. Aici însă nu mai era el stăpânul. Aici Sir Stephen era stăpânul lui René, iar acesta din urmă se punea pe el însuşi în cauză, fiindcă îl admira, dorea să îl imite, să rivalizeze cu el, motiv pentru care împărţea totul cu englezul şi i-o trecuse în posesie şi pe O. Şi, de data aceasta, era limpede ca lumina zilei că lucrurile erau foarte serioase. René o va mai iubi pe O doar în măsura în care Sir Stephen va considera că ea merită, dar, dacă o va face, va însemna că şi el o iubeşte. În mod evident, acum Sir Stephen era stăpânul, doar el dădea expresia exactă relaţiei dintre proprietar şi sclavii săi, orice şi-ar fi închipuit René. O nu se aştepta la nici un semn de milă, dar, oare, chiar nu-i putea smulge câteva semne de dragoste? Întins pe jumătate în fotoliul uriaş din faţa şemineului, în care se aşezase şi înainte de plecarea lui René, o lăsase goală, în picioare, în faţa lui, zicându-i să îi aştepte ordinele. Ea

aștepta fără să scoată un cuvânt. După un timp, bărbatul s-a ridicat și i-a spus să îl urmeze. Tot dezbrăcată, doar cu sandalele cu tocuri înalte și cu ciorapii negri pe ea, urcase, în urma lui, scara și intrase într-o cameră mică, atât de mică încât abia încăpeau un pat, într-un colț, o măsuță de toaletă și un scaun între pat și fereastră. Cămăruța dădea către o cameră mai mare, dormitorul lui Sir Stephen, și ambele aveau o baie comună. O s-a spălat, s-a șters — pe prosop au rămas câteva pete rozalii —, și-a scos sandalele și ciorapii și s-a culcat pe cearceaful rece. Perdelele erau desfăcute, iar afară era o noapte neagră. Înainte de a închide ușa, Sir Stephen s-a apropiat și i-a sărutat vârfurile degetelor, așa cum făcuse și când ea coborâse de pe scaunul de la bar, iar el îi lăudase inelul de fier. Își băgase în ea, mai apoi, și mâinile, și sexul, îi devastase anusul și gura, însă nu găsise de cuviință să își așeze buzele decât pe vârfurile degetelor ei. Spre dimineață, O a adormit plângând.

A doua zi, puțin înainte de prânz, șoferul lui Sir Stephen a condus-o pe O acasă. Se sculase la zece, o mulatră bătrână îi adusese o ceașcă de cafea, îi pregătise baia și îi dăduse hainele, cu excepția blănii, mănușilor și a gențiii, pe care le găsise pe canapeaua din salon, când coborâse. Încăperea era goală, jaluzelele ridicate și perdelele desfăcute. De pe canapea se putea vedea grădina îngustă și verde ca un acvariu, în care erau plantate doar iederă, ilex și salbă-moale. În timp ce își îmbrăca mantoul de blană, mulatra i-a comunicat că Sir Stephen ieșise

și i-a întins un plic pe care se găsea doar inițiala ei. Înăuntru, două rânduri: „A telefonat René că o să vină pe la șase să vă caute la studio". Semnat S. Și un post-scriptum: „Cravașa e pentru următoarea vizită." O a privit în jur: pe masa dintre fotoliile pe care aseară stătuseră René și Sir Stephen, lângă o vază cu trandafiri galbeni, era așezată o cravașă lungă și subțire. Menajera aștepta lângă ușă. O a strecurat scrisoarea în geantă și a ieșit.

Așadar, René îi telefonase lui Sir Stephen, nu ei. O dată ajunsă acasă, după ce s-a dezbrăcat și a mâncat, îmbrăcată în rochia de casă, a mai avut timp să își refacă machiajul și coafura, apoi să se îmbrace pentru a pleca la studio, unde trebuia să fie la ora trei. Telefonul nu a sunat. René nu a căutat-o. De ce? Ce i-o fi spus Sir Stephen? Cum or fi vorbit despre ea? Își amintea de cuvintele folosite de cei doi cu atâta naturalețe, vorbind despre plăcerile pe care le putea oferi corpul ei, în raport cu cerințele lor. Poate că nu avea îndeajuns exercițiul limbii engleze în această zonă a vocabularului, însă termenii francezi echivalenți erau de o josnicie absolută. Dar, până la urmă, de ce ar fi tratat-o altfel, când trecuse prin tot atâtea mâini cât prostituatele din bordeluri? „Te iubesc, René, te iubesc, își repeta, chemându-l încetișor în singurătatea dormitorului, te iubesc, fă ce vrei din mine, numai nu mă părăsi, Dumnezeule, nu mă părăsi."

Cui i se face milă de cei care așteaptă? E atât de ușor să îi recunoști: după blândețe, după privirea fals atentă la ceea ce îi înconjoară — ba nu, chiar atentă, însă la cu totul altceva decât lucrul spre care își ațintesc privirile —,

după absența de care dau dovadă. Timp de trei ore, în studioul în care îi poza pentru niște pălării un manechin roșcat și durduliu, pe care nu îl cunoștea, O a fost chiar o asemenea absență scufundată în propriu-i interior de graba minutelor care treceau, de angoasă. Peste cămașa și juponul de mătase roșie își trăsese o fustă ecosez și o vestă scurtă, din piele de căprioară. Roșul cămășii de sub vesta întredeschisă îi sublinia paloarea feței, iar miniona roșcată i-a spus că are un aer fatal. „De ce fatal?", s-a întrebat O. Cu doi ani mai înainte, până să îl întâlnească pe René și să se îndrăgostească de el, ar fi putut jura: „Fatal, pentru Sir Stephen" și ar fi adăugat: „O să vadă el!" Numai că dragostea ei pentru René și a acestuia pentru ea îi răpiseră toate armele și, în loc să îi dea noi dovezi despre propria ei putere, i le luaseră și pe cele pe care le deținea. Cândva era indiferentă, baletând printre cei de sex opus, distrându-se să îi ispitească printr-un gest sau cu un cuvânt pe băieții care se îndrăgosteau de ea, fără însă a le acorda nimic, dăruindu-se apoi din capriciu și doar o singură dată, una singură, ca recompensă, dar și atunci aprinzând mai tare și tratând cu cruzime o pasiune pe care nu o împărtășea. Era sigură că bărbații o iubesc. Unul chiar încercase să se sinucidă. Când se întorsese, vindecat, de la clinica la care fusese transportat, se dusese la el, se dezbrăcase și, interzicându-i să o atingă, se culcase pe pat. Alb ca varul de dorință și de durere, acesta o contemplase timp de două ore, tăcut, împietrit de promisiunea pe care o făcuse. Nu a mai vrut să îl vadă de atunci. Nu fiindcă ar fi tratat cu ușurință dorința pe care

o provoca. Ba chiar o înţelegea, sau îşi închipuia că o înţelege, cu atât mai mult cu cât resimţea o dorinţă similară (asta îşi spunea) faţă de prietenele ei sau pentru alte tinere necunoscute. Pe unele, care îi cedau, le ducea în hoteluri discrete, cu coridoare strâmte şi pereţi prin care treceau toate zgomotele. Altele o respingeau oripilate. Însă ceea ce îşi închipuia că înseamnă dorinţa nu mergea mai departe de gustul pentru cuceriri, iar manierele ei de băiat rău, faptul că avusese câţiva iubiţi, dacă puteau fi numiţi aşa, durata relaţiilor ei, ba chiar curajul de care dădea dovadă, nu i-au folosit la nimic în momentul în care l-a cunoscut pe René. În numai opt zile a învăţat ce înseamnă frica, dar şi certitudinea, angoasa, până şi fericirea. René se arunca peste ea ca un tâlhar peste o prizonieră, iar ea chiar devenea prizonieră într-un mod delicios, simţind până în încheieturile mâinilor, până în călcâie, până în membre, până în cel mai secret loc al trupului şi al sufletului ei, legăturile mai invizibile decât cel mai fin fir de păr, mai puternice decât funiile cu care îl legaseră liliputanii pe Gulliver, legături pe care iubitul ei când le strângea, când le mai dădea drumul dintr-o singură privire. Nu mai era liberă? Ah! Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, nu mai era liberă! Se simţea însă uşoară ca o zână plutind printre nori, ca peştele-n apă, ameţită de fericire. Ameţită fiindcă firele acestea subţiri, funiile acestea liliputane erau toate ţinute într-o singură mână de către René, erau reţeaua de forţe prin care circula din acel moment însuşi curentul vieţii ei. Lucrul acesta era atât de adevărat, încât, atunci când René o lăsa mai moale sau

când ea își închipuia asta, când părea absent sau când se îndepărta pentru ceea ce ei i se părea un act de infidelitate, când nu se mai vedeau sau când nu îi mai răspundea la scrisori, când credea că nu mai vrea să o vadă, că nu o va mai iubi sau că, pur și simplu, nu o mai iubește, simțea cum în ea se stinge totul, cum se sufocă. Iarba se înnegrea, ziua nu mai era zi și nici noaptea noapte, ci doar o mașină infernală care alterna întunericul cu lumina, pentru a o tortura. Apa proaspătă o îngrețoșa. Se simțea o statuie de cenușă, aspră, inutilă, damnată, ca statuile de sare ale Gomorei. Fiindcă era de vină. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu și pe care acesta îi părăsește în întunericul nopții sunt vinovați pentru că au fost părăsiți. Și își caută greșelile printre amintiri. Așa cum și ea și le căuta pe ale sale. Nu găsea însă decât insignifiante concesii, lucruri care țineau mai degrabă de o anume predispoziție pentru dorințele pe care le trezea în alți bărbați decât de fapte concrete, bărbați cărora nu le acorda atenție decât în măsura în care fericirea pe care i-o aducea dragostea lui René, certitudinea că îi aparține, care o împlinea, o făcea să se abandoneze, să fie și invulnerabilă, și iresponsabilă de toate actele ei fără consecințe... Dar care acte? Căci nu avea să își reproșeze decât unele gânduri, unele tentații fugare. Totuși, cu siguranță era vinovată și, fără să vrea, René o pedepsea pentru o vină pe care nu o cunoștea (fiindcă rămăsese mereu înlăuntrul ei), dar pe care Sir Stephen o ghicise: ușurătatea. O se simțea fericită că René o trimitea să fie biciuită, să se prostitueze, fiindcă supunerea ei plină de pasiune îi oferea iubitului

dovada apartenenței ei, dar și fiindcă durerea și rușinea provocate de bici, jignirea indusă de cei care o constrângeau la plăcere pe când o posedau, fiind atenți doar la plăcerea lor și nepăsându-le de a ei, le considera răscumpărarea propriei ei vinovății. Fusese prinsă în îmbrățișări care i se păruseră dezgustătoare, palme care îi palpaseră sânii deveniseră intolerabile insulte, guri care îi aspiraseră buzele și limba ca niște lipitori moi și abjecte, limbi și sexe, ființe lipicioase, care îi mângâiaseră gura închisă și orificiile de sub pântece strânse din toate puterile, o înmărmuriseră de o asemenea revoltă, încât nici biciul nu o mai putuse diminua. Însă li se deschisese tuturor, cu un dezgust și o servilitate abominabile. Dar dacă, în pofida acestor lucruri, Sir Stephen avea dreptate? Dacă îi plăcea să se simtă degradată? Atunci josnicia ei era încă și mai mare, iar René era chiar îndurător, consimțind să facă din O instrumentul plăcerii lui. În copilărie citise, scris cu litere roșii pe peretele alb al camerei în care locuise timp de două luni, în Țara Galilor, un text biblic de genul celor pe care protestanții și le scriu în casele lor: „Înfricoșare e să cazi în mâinile lui Dumnezeu cel viu". Ei nu, își zicea ea acum, nu e adevărat. Înfricoșare e să fii aruncat de mâinile Dumnezeului viu. De fiecare dată când René amâna clipa întâlnirii, cum o făcea și în ziua aceea, întârziind — trecuse ora șase, ba chiar și șase și jumătate —, O era cuprinsă de nebunie și de disperare, care o măcinau în gol. Nebunie fără de motiv, disperare fără de motiv, căci nimic nu era adevărat. René sosise, era acolo, neschimbat, iubind-o, fusese pur și simplu reținut la

consiliul de administrație sau de cine știe ce activitate suplimentară și nu avusese timp să o anunțe. Dintr-o dată, O țâșnea din camera ei de asfixiată și totuși fiecare dintre aceste accese de teroare lăsau loc în adâncul ei unei surde premoniții, unui avertisment al răului. Fiindcă la fel de bine René putea uita să o anunțe, să fie prins de golf sau de bridge, sau poate chiar de altcineva, căci desigur o iubea pe O, dar era liber, liber în ceea ce îl privea și în ceea ce o privea, și plutea în propria-i libertate cu ușurință, cu o mare ușurință. Și nu va veni cumva o zi de moarte și de cenușă, o zi printre multe altele, care o să-i confirme nebunia, o zi în care camera de gazare nu își va mai deschide ușile? Ah! De-ar fi ca miracolul să dureze, să nu se evapore starea de grație, să nu mă părăsească René! O nu vedea, refuza să vadă din ziua prezentă mai departe decât ziua de mâine și de poimâine, din săptămâna aceasta mai departe de săptămâna viitoare. Și, pentru ea, fiecare noapte alături de René era o noapte pentru totdeauna.

În sfârșit, pe la șapte a sosit și René, atât de bucuros să o regăsească încât a sărutat-o de față cu electricianul care repara un proiector, cu micuțul manechin roșcat care ieșea din cabina de machiaj și cu Jacqueline, pe care nimeni nu o aștepta, dar care intrase brusc, cocoțată pe pantofii ei cu tocuri cui. „— Încântător! a exclamat cea din urmă. Venisem să vă cer ultimele fotografii, dar cred că n-am nimerit momentul, am șters-o! — Domnișoară, vă implor, a strigat René, ținând-o în continuare de mijloc pe O, nu plecați!" O le-a făcut prezentările. Supărată, roșcata

a intrat la loc în cabina ei, electricianul se făcea că își vede de treabă. O se uita la Jacqueline și simțea că și René făcea același lucru. Aceasta era îmbrăcată în ținută de schi, așa cum numai starurile care nici vorbă să facă schi poartă. Puloverul negru îi sublinia sânii mici și foarte depărtați unul de altul, pantalonii pană, picioarele lungi de fată a zăpezilor. Totul la ea mirosea a zăpadă: reflexele albăstrui ale vestei gri din piele de focă erau zăpada la umbră; reflexele brumate ale părului și genelor — zăpada în plin soare. Pe buze își dăduse cu un ruj qui tirait au capucine astfel încât, când zâmbea și ridica ochii spre O, aceasta constata că nimeni nu ar fi putut rezista dorinței de a bea din apa lor verde și mișcătoare sub genele de promoroacă, de a-i smulge puloverul pentru a-și lipi palmele de sânii micuți. Lucrurile stăteau așa: René nu sosise el mai devreme, dar acum, cu siguranța palpabilă a prezenței lui, O regăsea gustul și pentru alte persoane, pentru ea însăși, pentru lumea-ntreagă. Au coborât toți trei. Din zăpada care căzuse cu fulgi groși, timp de două ceasuri, pe Strada Royale, nu se mai învârteau prin aer decât câteva mușculițe albe și subțiri, care le înțepau obrajii. Sarea aruncată pe trotuar scârțâia sub tălpi și topea zăpada, iar O simțea cum vântul înghețat îi urca de-a lungul picioarelor și o apuca de coapsele goale.

O știa bine ce caută în tinerele pe care le urmărea. Nu se punea problema să își induca impresia că poate rivaliza cu bărbații, nici să compenseze, printr-o conduită masculină, sentimentul inferiorității feminine, pe care altfel nici că l-ar fi realizat. Nu e vorbă, se surprinsese, pe la

douăzeci de ani, când îi făcea curte celei mai frumoase dintre prietenele ei, scoțându-și bereta pentru a o saluta, făcându-i loc să treacă, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să iasă din taxi. Tot așa, nu putea accepta să plătească decât ea, când mergeau împreună să bea un ceai în vreo patiserie. Îi săruta mâna și, la nevoie, buzele, pe cât posibil în plină stradă. Numai că acestea erau și metode asumate de dragul scandalului, din copilărie mai degrabă decât din convingere. În schimb, gusturile ei se îndreptau către netezimea dulcilor buze rujate cedând sub apăsarea propriilor ei buze, către sclipirea de email sau de perlă a ochilor care se închideau pe jumătate în semiîntunericul paturilor, pe la cinci după-amiaza, când trăgea perdelele și aprindea lampa de pe șemineu, către vocile care cerșeau: „Mai vreau! Ah! Te rog, mai vreau!", către persistentul parfum marin care îi rămânea pe degete. Pentru așa ceva avea un gust real și profund. De aici și bucuria vie pe care i-o oferea vânarea partenerelor. Poate că nu vânătoarea în sine, oricât de amuzantă sau de pasionantă ar fi fost, cât sentimentul libertății perfecte pe care aceasta i-l oferea. Întrucât chiar ea conducea jocul, ceea ce cu bărbații nu făcea niciodată, decât pe ocolite. Inițiativa cuvintelor era a ei, la fel a propunerii întâlnirilor, a săruturilor, și încă în asemenea măsură încât prefera să fie ea prima care să sărute. De când avea și iubiți, aproape că nici nu mai era de acord ca fata pe care o mângâia să o mângâie, la rândul ei. Pe cât era de grăbită să își vadă prietenele dezbrăcate, la cheremul ochilor și mâinilor ei, pe atât i se părea fără rost să se mai dezbrace și ea. Deseori

căuta pretexte pentru a evita să o facă, spunând că îi este frig sau că e într-una dintre zilele acelea... De altfel, puține erau femeile cărora să nu le găsească ceva frumos. Își amintea că, pe când abia terminase liceul, își pusese în cap să seducă o fetiță urâțică și neplăcută, mereu întoarsă pe dos, numai pentru pădurea ei de păr blond, ale cărei șuvițe prost tăiate păreau să amestece umbre și lumini peste pielea spălăcită totuși, dar a cărei textură era netedă, densă, fină, mată. Însă fata o alungase și, dacă pe figura ei ingrată se putuse citi preț de câteva zile plăcerea, nu lui O i se adresa. Fiindcă O era pasionată de imaginea acelui abur care se împrăștie peste figuri, care le face atât de netede și de tinere, de o tinerețe de undeva din afara timpului, care nu coboară până în copilărie, însă umflă buzele, mărește ochii ca un fard și face pupilele mai limpezi și mai scânteietoare. Admirația aceasta era mai importantă decât satisfacerea amorului propriu, fiindcă nu modul în care ea acționa o emoționa în primul rând. La Roissy se simțise la fel de tulburată observând figura transfigurată a uneia dintre fete posedată de un necunoscut. Goliciunea, abandonul trupurilor o tulburau peste măsură. Și numai faptul că prietenele ei consimțeau să i se arate goale, într-o cameră încuiată, i se părea un cadou pe care niciodată nu îl va putea răsplăti. Goliciunea de vacanță, la soare, pe plajă, o lăsa rece. Nu din cauză că se petrecea în public, ci fiindcă așa, în public și parțială, nuditatea era într-o oarecare măsură protejată. Frumusețea celorlalte femei pe care, cu o generozitate constantă, era înclinată să o considere mereu superioară frumuseții sale

o liniștea totuși în privința propriei frumuseți pe care o considera, pândind-o în oglinzi întâmplătoare, ca pe un reflex al frumuseții lor. Puterea prietenelor asupra ei, pe care o recunoștea, era, în același timp, garantul puterii ei asupra bărbaților. Și ceea ce ea le cerea femeilor, cu o prea rară reciprocitate, găsea natural ca bărbații să se încăpățâneze să îi pretindă și era fericită. Astfel, în același timp era complice și al unora, și al altora, câștigând pe ambele planuri. Erau și partide dificile. Nu mai era nici o îndoială că O era îndrăgostită de Jacqueline, nici mai mult nici mai puțin decât mai fusese, înainte, și de alte femei, admițând că termenul „îndrăgostită" (ceea ce era cam mult spus) era cel potrivit. Dar de ce oare nu i-o arăta?

Când au început să pocnească mugurii plopilor și ziua să plece mai încet la culcare, când îndrăgostiții au început să se așeze pe băncile din parcuri, la ieșirea de la serviciu, O a considerat că a venit vremea să o atace pe Jacqueline. Iarna i se păruse prea triumfătoare de sub blănurile ei, prea irizată, inaccesibilă, de neatins. Și conștientă de toate acestea. Primăvara o trecea la taior, tocuri joase, pulovere. În sfârșit, așa, cu părul scurt tuns drept, semăna cu liceenele insolente de șaisprezece ani pe care O, liceană și ea pe atunci, le apuca de mâini și le trăgea tăcută în cine știe ce vestiar gol, împingându-le printre paltoanele agățate în cuiere. Acestea cădeau pe jos, iar pe O o apuca un râs nebun. Colegele ei erau îmbrăcate în bluze de uniformă din stambă bej-gri, cu inițialele brodate cu fir de bumbac roșu pe piept. Trei ani mai târziu și trei kilometri mai departe, într-un alt liceu, Jacqueline

purtase şi ea acelaşi tip de bluză. O aflase asta din întâmplare, într-o zi când Jacqueline poza pentru nişte rochii de casă şi suspinase constatând că, dacă ar fi avut aşa ceva şi în liceu, ar fi fost mai fericită. Sau măcar dacă ar fi purtat uniforma aia obligatorie fără nimic pe dedesubt. „— Cum adică fără nimic? s-a interesat O. — Ei, fără rochie, ştiu şi eu?...", i-a răspuns modelul. La care O a roşit. Încă nu se obişnuise să nu poarte nimic pe dedesubt şi orice cuvânt ambiguu îi părea o aluzie la condiţia ei. Degeaba îşi tot repeta că, oricum, sub haine eşti gol. Se simţea goală ca italianca aceea din Verona care mersese să se ofere şefului asediatorilor pentru a-şi scăpa oraşul. Goală sub un mantou pe care era de ajuns să îl întredeschizi. Avea impresia că şi ea are de răscumpărat ceva, ca şi italianca, dar ce oare? Jacqueline era însă foarte sigură pe ea şi nu avea nimic de răscumpărat. Nu avea nevoie nici de confirmarea frumuseţii, era destul să se privească într-o oglindă. O se uita la ea umilită, spunându-şi că, dacă nu voiai să te faci de râs, nu îi puteai aduce decât flori de magnolie, fiindcă petalele lor groase şi mate trec uşor în brun-închis când se ofilesc, sau camelii, căci, în consistenţa lor de ceară, rozul li se amestecă uneori cu albul. Pe măsură ce iarna se îndepărta, bronzul vag care aurea pielea Jacquelinei se ştergea, o dată cu amintirea zăpezii. În curând, doar cameliile i se vor potrivi. Numai că lui O îi era teamă să nu o ironizeze cu florile ei melodramatice. Într-o zi a adus cu ea un buchet mare de zambile albastre, al căror parfum semăna cu acela al tuberozelor, făcându-te să întorci capul după ele: onctuos, violent,

persistent, așa cum ar fi trebuit să aibă cameliile cele lipsite de miros. Jacqueline și-a lipit de florile drepte și proaspete nasul mongol și buzele pe care, de cincisprezece zile încoace, nu le mai farda în roșu, ci în roz, zicând: „Sunt pentru mine?", așa cum fac femeile cărora toată lumea le dăruiește, tot timpul, cadouri. A mulțumit apoi, după care s-a interesat dacă René vine după O. Da, o să vină, i-a confirmat aceasta. O să vină, și-a repetat în gând, și pentru el Jacqueline cea fals nemișcată, fals tăcută, își va ridica o clipă ochii ale căror ape reci nu te priveau niciodată direct. Pe ea nimeni nu ar fi avut vreodată ce să o învețe: nici să tacă, nici să își lase mâinile, cu palmele desfăcute, să atârne de-a lungul corpului, nici să își lase capul ușor pe spate. O simțea că moare de dorință să îi prindă ceafa în palme, părul aproape platinat, să dea pe spate capul ascultător, să urmărească măcar cu vârfurile degetelor linia sprâncenelor. Numai că și René ar fi vrut asta. Știa bine de ce, altădată atât de îndrăzneață, ajunsese acum timorată, de ce de două luni, de când o dorea pe Jacqueline, nu își permitea nici un cuvânt, nici un gest prin care să i-o fi mărturisit, căutând mereu motive mincinoase pentru a-și explica rezerva. Nu era adevărat că modelul era de neatins. Obstacolul nu era Jacqueline, ci unul ascuns chiar în sufletul ei, unul cum nu mai întâlnise vreodată. René o lăsa liberă, iar ea își detesta libertatea. Libertatea asta mai rea decât cel mai rău dintre lanțuri. Libertatea asta care o despărțea de iubitul ei. De zeci de ori ar fi putut, fără să-i adreseze vreun cuvânt, să o apuce pe Jacqueline de umeri și să o lipească de perete,

cum ai prinde un fluture cu un ac în insectar. Jacqueline n-ar fi mişcat şi, cu siguranţă, nici măcar nu ar fi zâmbit. Numai că O era, de acum, asemenea acelor animale sălbatice care au intrat în captivitate şi sunt folosite de către vânători ca momeală pentru animalele libere, ca gonaci, şi care nu sar în picioare decât la ordin. Acum ea era aceea care, uneori, palidă şi tremurând, se lipea cu spatele de perete, bătută în cuie de propria tăcere, legată de aceasta, atât de fericită că poate să tacă. Aştepta ceva mai bun decât permisiunea de a o face, pentru că permisiunea o obţinuse deja. Aştepta ordinul. Care nu i-a venit de la René, ci de la Sir Stephen.

Pe măsură ce lunile treceau, de când René o dăruise lui Sir Stephen, O observa cu groază că în ochii iubitului ei importanţa englezului era din ce în ce mai mare. Realiza, în acelaşi timp, că, poate, se înşela imaginându-şi o asemenea evoluţie când, în realitate, nu era vorba decât despre recunoaşterea unei stări de fapt preexistente şi despre mărturisirea unui vechi sentiment. Mai remarcase şi că René alegea să îşi petreacă împreună numai acele nopţi care urmau serilor în care o chema Sir Stephen, fiindcă acesta nu o păstra până dimineaţa decât atunci când iubitul ei era plecat din Paris. Mai remarcase şi că, dacă René era prezent şi el în vreo seară acasă la englez, nici nu se atingea de ea decât pentru a o oferi şi mai bine lui Sir Stephen, eventual ţinând-o la dispoziţia lui în cazul în care femeia se zbătea. Se întâmpla, cu totul rar, să nu plece, şi asta doar la cererea expresă a gazdei. Şi atunci

rămânea îmbrăcat, cum o făcuse întâia oară, tăcut, aprinzând țigară de la țigară, punând lemne în foc, turnându-i în pahar lui Sir Stephen, fără însă a bea și el. O simțea că o supraveghează ca un îmblânzitor animalul pe care l-a dresat, atent ca acesta să îi facă cinste cu perfecta ascultare, ba chiar mai mult, ca garda de corp a unui prinț, ca omul de încredere al șefului bandei, care i-a adus acestuia, din stradă, o prostituată, iar acum e atent la comportamentul ei. Dovada că, în situația dată, René își dovedea vocația de slugă, de acolit, era modul în care pândea orice schimbare pe fața lui Sir Stephen și deloc pe figura ei. Sub ochii lui, femeia se simțea deposedată de însăși voluptatea în care i se puteau îneca trăsăturile. René aducea prinosul lui de omagiu și de admirație, ba chiar de gratitudine lui Sir Stephen, care îl făcuse să se nască pentru a doua oară, observându-i plăcerea la care ajungea prin ceva dăruit de el. Firește, totul ar fi putut fi mai simplu dacă englezului i-ar fi plăcut băieții. O nu se îndoia că iubitul ei, care nu avea nimic de împărțit cu cei de același sex, i-ar fi acordat totul lui Sir Stephen, cu pasiune, până în cele mai mici detalii, satisfăcându-i și cele mai exigente pretenții. Numai că englezului nu îi plăceau decât femeile. O își dădea seama că, dincolo de modalitățile în care își împărțea trupul între ei, bărbații ajungeau la ceva mai misterios și poate mai rafinat decât o simplă comuniune de dragoste, la o relație care o tulbura, însă căreia nu îi putea nega realitatea și puterea. Oare de ce totuși această împărțire conținea, într-o anumită măsură, ceva abstract? Doar la Roissy aparținuse în aceeași clipă și în

acelaşi loc şi lui René, şi altor bărbaţi. Oare de ce, în prezenţa lui Sir Stephen, iubitul ei se abţinea nu doar să o aibă, dar şi să îi dea ordine? (Cel mult le transmitea pe ale celuilalt.) L-a întrebat, sigură dinainte de răspunsul pe care îl va primi. „— Din respect, i-a explicat René. — Bine, dar eu sunt a ta. — În primul rând, eşti a lui Sir Stephen." Aşa era, cel puţin în sensul cedării ei absolute în favoarea englezului, ale cărui dorinţe privitoare la persoana ei primau în faţa dorinţelor lui René şi chiar ale ei înseşi. Dacă iubitul ei decisese să meargă amândoi la teatru, dar Sir Stephen îi telefona cu o oră mai înainte pentru a o solicita, René venea după ea la studio, după cum conveniseră, însă pentru a o conduce până la uşa celuilalt, unde o lăsa singură. O dată, o singură dată, O îi ceruse lui René să îl roage pe Sir Stephen să schimbe ziua de întâlnire, într-atât îşi dorea să fie împreună la o serată pe care şi-o programaseră. Iubitul ei însă o refuzase. „Draga mea, îi spusese, tot nu ai înţeles că nu îţi mai aparţii şi că stăpânul de care depinzi nu mai sunt eu?" Nu numai că a refuzat-o, dar l-a mai şi prevenit pe Sir Stephen de solicitarea lui O şi, de faţă cu ea, l-a rugat să o pedepsească cu cruzime, în aşa fel încât femeia nici măcar să nu mai îndrăznească să se gândească la faptul că s-ar putea dispensa de ascultarea ordinelor. „Cu siguranţă", răspunsese englezul. Se găseau în mica încăpere ovală, cu podea de marchetărie, a cărei unică piesă de mobilier era un gheridon negru, încrustat cu sidef, încăpere care dădea către salonul mare, vopsit în galben şi gri. René nu a rămas decât trei minute, atât cât să o trădeze pe O şi să

audă răspunsul lui Sir Stephen. Apoi i-a strâns acestuia mâna, i-a zâmbit tinerei și a plecat. L-a văzut, pe fereastră, cum traversa curtea. Nu și-a întors capul. L-a auzit trântind portiera, a ajuns până la ea torsul motorului apoi, într-o oglinjoară prinsă în perete, și-a zărit propria imagine: albă de disperare și de frică. Mecanic, în momentul în care trecea prin fața lui Sir Stephen care îi deschisese ușa salonului și se dăduse la o parte ca să îi facă loc, l-a privit: și el era la fel de palid. Într-o străfulgerare a traversat-o certitudinea, care s-a și evaporat imediat, că o iubește. Deși nu era convinsă și se ironiza pentru asemenea idee, tot s-a simțit reconfortată și s-a dezbrăcat ascultătoare, la un simplu gest al bărbatului. Și, pentru întâia oară de când o tot chema de două sau de trei ori pe săptămână și o folosea fără grabă, lăsând-o să aștepte, goală, poate și un ceas înainte de a se apropia de ea, ascultându-i rugăminţile fără a-i răspunde vreodată — fiindcă din când în când ea se ruga de el —, repetându-i aceleași comenzi în aceleași momente, ca într-un ritual, deși ea știa foarte bine când gura ei trebuia să îl mângâie și când, în genunchi, cu capul afundat în mătasea canapelei, nu trebuia să îi ofere decât fesele, de care, de la o vreme, se folosea fără să o mai rănească, într-atât se deschisese pentru el, pentru cea dintâi oară așadar, deși descompusă de groază, sau poate că tocmai din această cauză, și în pofida disperării în care o aruncase trădarea lui René, dar poate că și din cauza acestei disperări, O s-a abandonat cu adevărat. Și tot pentru întâia oară, când ochii ei blânzi, în care i se putea citi consimțământul, au

întâlnit privirile ardente ale englezului, acesta i-a vorbit dintr-o dată în franceză, tutuind-o: „— Îți voi pune un căluș fiindcă vreau să te biciuiesc până la sânge. Îmi permiți să o fac? — Sunt a ta", i-a răspuns O. Stătea în picioare, în mijlocul salonului, iar brațele ridicate și lipite unul de celălalt, pe care brățările de la Roissy le țineau legate în aceeași poziție, cu un lănțișor, de inelul de pe tavan, unde altădată atârnase o lustră, făceau ca sânii să îi iasă și mai mult în evidență. Sir Stephen i-a mângâiat, apoi i-a sărutat, apoi a sărutat-o pe gură o dată, de zece ori. Niciodată nu mai făcuse asta. După ce i-a pus călușul, care i-a umplut gura cu gustul lui de pânză umedă și i-a împins limba în fundul gâtului, și în care abia de-și putea înfige dinții, a luat-o de păr cu blândețe, dar ea tot s-a clătinat pe picioarele goale. „Iartă-mă, O", i-a șoptit (niciodată nu îi ceruse iertare), apoi i-a dat drumul și a lovit-o.

Când, după miezul nopții, René s-a întors la O după ce mersese singur la serata unde trebuiau să ajungă împreună, a găsit-o culcată, tremurând în nailonul alb al cămășii de noapte. Sir Stephen o adusese și o culcase chiar el, după ce o sărutase iarăși. Ceea ce i-a mărturisit. Cum i-a mărturisit și că nici nu-i mai dădea prin cap să nu îl asculte pe Sir Stephen, înțelegând că, astfel, René va conchide că bătaia îi era necesară și plăcută, ceea ce așa și era, fără a fi fost singura motivație a noii ei relații cu englezul. Printre altele, mai era sigură și de faptul că acesta le era la fel de necesar, atât ei, cât și lui René. Pe cât îi era acestuia din urmă groază de a o lovi, astfel încât nu se

putuse nicicând hotărî să o facă, pe atât îi plăcea să o vadă zbătându-se şi să o audă strigând. Doar o singură dată utilizase Sir Stephen cravaşa de faţă cu el. René o aplecase pe femeie, lipind-o de tăblia mesei, şi o ţinuse acolo nemişcată. Fusta îi alunecase la loc, iar el i-o ridicase din nou. Poate că René avea nevoie de gândul că atunci când nu era cu O, când era plecat la plimbare sau la muncă, aceasta se răsucea, gemea şi plângea sub loviturile biciului, cerea îndurare fără a o obţine, ştiind că durerea şi umilinţa îi soseau prin voinţa lui de bărbat care o iubea şi căruia îi plăcea să o ştie pătimind astfel. La Roissy îi pusese pe valeţi să o biciuiască. În Sir Stephen descoperise stăpânul riguros, ceea ce el nu putea fi. Faptul că bărbatul pe care îl admira cel mai mult pe lume o plăcuse şi el, şi îşi luase asupra lui sarcina de a o face ascultătoare, sporea pasiunea lui René, lucru pe care O îl vedea limpede. Toate gurile care îi scotociseră întreaga ei gură, toate mâinile care îi palpaseră sânii şi pântecele, toate sexele care se afundaseră în carnea ei şi care dovediseră cu asupra de măsură că nu era decât o prostituată, o şi consacraseră în acelaşi timp şi într-o anume măsură în Elizeul iubirii. Dar toate acestea nu însemnau nimic, în ochii iubitului ei, pe lângă dovada oferită de Sir Stephen. De fiecare dată când pleca din braţele englezului, René căuta în ea parcă pecetea unui zeu. O înţelegea perfect că, dacă o trădase câteva ceasuri mai înainte, asta era pentru a provoca noi peceţi, încă şi mai crude. Ştia la fel de bine că motivaţia de a le provoca putea dispărea, căci Sir Stephen nu se întorcea din drum. Cu atât mai rău. Deşi era mai bine

decât ar fi visat. Tulburat, René privea lung trupul subțire pe care cicatrice groase ca niște frânghii treceau peste umeri, spate, fese, pântece și sâni, întretăindu-se din când în când. Din loc în loc, picături de sânge. „Ah! Te iubesc!", l-a auzit șoptind. S-a dezbrăcat cu mâini tremurânde, a stins lumina și s-a întins lângă ea, care, pe întuneric, a gemut tot timpul cât el a posedat-o.

Rănile de pe corpul lui O au avut nevoie de aproape o lună pentru a se șterge. În locurile unde pielea se rupsese îi rămăseseră linii mai albe, ca de la niște răni vechi. Oricum, întâmplarea nu i-ar fi ieșit din memorie, căci amintirea ei era continuu susținută de atitudinea celor doi bărbați. Firește că René avea o cheie de la apartamentul lui O. Nu îi dăduse însă prin minte să îi ofere una și englezului, poate pentru că acesta nu și-a manifestat niciodată dorința de a trece pe la ea. Însă faptul că o adusese acasă în seara aceea l-a făcut pe René să priceapă dintr-o dată că ar fi fost posibil ca ușa apartamentului, pe care doar el și O aveau cum să o descuie, putea fi considerată de către Sir Stephen ca un obstacol, o barieră, o restricție concepută de către René, ceea ce ar fi trecut în derizoriu dăruirea iubitei lui, în absența libertății de a intra în casa ei în orice clipă ar fi dorit. Pe scurt, a mai făcut o cheie, i-a înmânat-o lui Sir Stephen și nu i-a comunicat lui O decât când englezul a acceptat să o primească. Tinerei nici nu-i dădea prin minte să protesteze, ba chiar și-a dat în curând seama că, în așteptarea lui Sir Stephen, trăia o liniște de neînțeles. A așteptat îndelung, întrebându-se dacă

o va surprinde în plină noapte, dacă va profita de vreo absență a lui René, dacă va veni singur sau dacă, pur și simplu, va veni vreodată. Nu îndrăznea să îi vorbească despre asta lui René. Într-o dimineață când, din întâmplare, menajera nu era prezentă și când se trezise mai devreme decât de obicei așa încât, la ora zece, era deja îmbrăcată și se pregătea să iasă în oraș, a auzit cheia învârtindu-se în broască și a țâșnit spre ușă strigând: „René!", pe de o parte pentru că el apărea câteodată astfel, pe de alta fiindcă se gândise la el. Însă era Sir Stephen care, zâmbind, i-a spus: „Ei bine, hai să îl sunăm pe René". Atâta doar că, reținut de niște afaceri la birou, acesta nu putea veni decât peste o oră. Cu inima bătând de să-i spargă pieptul și întrebându-se de ce este atât de emoționată, O îl privea pe Sir Stephen așezând receptorul în furcă. Încheind convorbirea, bărbatul a așezat-o pe pat, i-a luat capul în palme și i-a deschis gura pentru a o săruta. Tânăra a simțit că se sufocă într-o asemenea măsură încât ar fi căzut, dacă el nu ar fi sprijinit-o și nu ar fi ridicat-o. Nu înțelegea de ce este atât de tulburată, de ce o asemenea spaimă o gâtuie când, până la urmă, de ce rău pe care să nu îl fi experimentat deja s-ar mai fi putut teme din partea lui Sir Stephen? El a rugat-o să se dezbrace și a privit-o cum o face, ascultătoare, fără să scoată un cuvânt. Nici nu era de mirare, doar era obișnuită cu el, cu a se ști goală sub privirile lui, sub tăcerile lui, cu așteptarea hotărârilor lui privitoare la modul de a atinge plăcerea. A fost nevoită să recunoască, în sine, că își făcea iluzii și că, dacă era atât de tulburată de loc și de oră, de

faptul că în această cameră nu s-a mai aflat nicicând dezbrăcată în fața lui Sir Stephen, adevăratul motiv al tulburării era mereu același: deposedarea ei de sine însăși. Singura diferență era că deposedarea o sensibiliza mai mult acum, când nu mai avea loc nici într-un spațiu în care se deplasa special pentru a se supune actului de deposedare, nici noaptea, ca o coparticipare la vis, nici pe timp de zi, ca o paralelă existență clandestină, cum putea fi considerată trecerea pe la Roissy în raport cu viața ei alături de René. Lumina puternică a dimineții de mai metamorfoza actul clandestin în act public. De acum, realitatea nopții și cea a zilei vor fi aceeași realitate. De acum... Iar O își spunea: în sfârșit! Iată din ce se năștea strania senzație de siguranță amestecată cu groază, căreia simțea că i se abandonează și pe care o presimțise fără să o fi înțeles. De acum nu vor mai fi hiaturi, timpi morți, întreruperi. Cel așteptat, căci fusese așteptat, era acum aici și stăpân. Sir Stephen era un stăpân în alt chip decât René, exigent și sigur. Cât de pasional s-ar fi iubit O și René, între ei persista un soi de egalitate (ce nu ar fi trebuit să privească decât vârsta) care, în ea, anula sentimentul ascultării și conștiința supunerii. Ceea ce iubitul ei dorea, dorea și ea imediat, din simplul motiv că el i-o cerea. În ceea ce îl privea pe Sir Stephen, s-ar fi zis că René îi trecuse și ei propria admirație, propriul respect. De ordinele lui Sir Stephen, O asculta ca de niște ordine în sine și îi era recunoscătoare de câte ori îi comanda ceva. Chiar dacă bărbatul îi vorbea în franceză sau în engleză, o tutuia sau îi vorbea cu dumneavoastră, ea nu îi va spune

niciodată altfel decât Sir Stephen, ca o străină, ca o servitoare. O îşi zicea că ar fi fost mai potrivit apelativul „Doamne!", dacă ar fi îndrăznit să îl pronunţe aşa cum i-ar fi convenit ei, ca venind din partea unui scalv. Îşi mai zicea că oricum totul mergea bine, fiindcă şi René era fericit să iubească în ea pe sclava lui Sir Stephen. Aşadar, după ce îşi aşezase veşmintele la piciorul patului, după ce îşi pusese papucii cu tocuri înalte, aştepta cu ochii în pământ, în faţa englezului care se sprijinise de fereastră. Soarele traversa perdelele de muselină cu picăţele şi îi încălzea şi ei şoldurile. O nu mai încerca să îşi pună la punct înfăţişarea, dar se gândea, rapid, că ar fi putut să se mai parfumeze, că nu a apucat să îşi fardeze sfârcurile, că, din fericire, avea papucii în picioare, căci lacul de pe unghii începuse să se scorojească. Apoi, a conştientizat dintr-o dată că, de fapt, ceea ce aştepta, în tăcere şi în plină lumină, şi nu îndrăznea să îşi mărturisească nici măcar ei era ca Sir Stephen să îi facă un semn sau să îi ordone să îngenuncheze în faţa lui, să îi desfacă pantalonii şi să îl mângâie. Ei, nu! Fiindcă s-a gândit de una singură la asta, s-a înroşit toată şi, o dată cu roşeaţa din obraji, a ajuns-o şi simţul ridicolului: câtă pudoare pentru o prostituată! În acelaşi moment, englezul a rugat-o să se aşeze la măsuţa de machiaj, întoarsă către oglindă, şi să îl asculte. La origine, măsuţa nu avusese utilitatea pe care i-o dăduse O, aşezând-o lângă o policioară joasă, prinsă în perete, pe care pusese tot felul de perii şi de flacoane, în faţa unei oglinzi mari, Restauration, lângă care adusese un fotoliu micuţ pe care, stând, se putea vedea în întregime. Sir

Stephen, vorbindu-i așa, așezată cu spatele la el cum îi ceruse să fie, mergea prin încăpere apropiindu-se și îndepărtându-se de ea. Imaginea lui traversa din când în când luciul oglinzii, în spatele imaginii femeii, ca o reflectare din depărtări, fiindcă apele oglinzii erau verzui și un pic tulburi. Cu mâinile atârnând și cu genunchii desfăcuți, O și-ar fi dorit să îi oprească imaginea reflectată, pentru a-i răspunde mai ușor. Întrucât bărbatul îi punea, într-o engleză exactă, întrebare după întrebare, ultimele pe care O și-ar fi putut închipui că i le-ar pune, presupunând că ar fi făcut-o vreodată. Abia de-și începuse șirul întrebărilor când, dintr-o dată, s-a întrerupt pentru a o răsturna pe O în fotoliu, făcând-o să alunece înainte, în așa fel încât, cu piciorul stâng ridicat pe brațul fotoliului, cu celălalt puțin îndoit, în plină lumină, tânăra oferea privirilor ei, dar și ale lui, în oglindă, imaginea sexului perfect deschis, ca și când un amant invizibil abia s-ar fi retras din ea. Sir Stephen și-a reluat apoi întrebările cu fermitatea unui judecător și tonul unui confesor. Fără a-l vedea întrebând-o, O se putea vedea pe ea răspunzând. După revenirea de la Roissy, a mai aparținut și altor bărbați decât lui și lui René? Nu. Dar de dorit, a dorit-o? Nu. Se mângâia în nopțile în care dormea singură? Nu. Avea prietene care o mângâiau sau pe care le mângâia? Nu (a fost un „nu" mai șovăitor). Dar prietene pe care le dorea? Ei bine, da, pe Jacqueline, doar că prietenă era cam mult spus. Camaradă ar fi fost mai exact, dacă nu chiar colegă, după cum se numesc fetele bine crescute între ele în pensioanele de bună calitate. Sir Stephen a întrebat-o dacă are

fotografii cu Jacqueline și a ajutat-o să se ridice pentru a le căuta. René i-a descoperit în salon, intrând cu sufletul la gură fiindcă urcase toate cele patru etaje în fugă. O stătea în picioare în fața mesei pe care străluceau, albe și negre, ca niște băltoace în plină noapte, toate pozele Jacquelinei. Stând pe jumătate pe masă, englezul le lua una câte una, cu o mână, pe măsură ce O i le întindea, și le așeza pe masă. Cealaltă mână o ținea pe sexul femeii. Din clipa în care i-a dat bună-ziua lui René, fără a-și dezlipi mâna de pe sexul ei, ba chiar afundându-și și mai mult degetele, nu i s-a mai adresat ei, ci doar iubitului ei. Motivația i s-a părut limpede: René fiind și el prezent, acordul între el și Sir Stephen se putea stabili și în ceea ce o privea, însă, dincolo de asta, ea nu era decât ocazia sau obiectul acordului, nu avea de ce să fie întrebată, nu avea de ce să răspundă, tot ceea ce trebuia să facă, ba chiar tot ceea ce trebuia să fie, se hotăra în afara ei. Prânzul se apropia. Îndrăznețe, razele soarelui cădeau pe masă, se rostogoleau peste marginile fotografiilor. O ar fi vrut să le dea la o parte, să le netezească, pentru a nu se deteriora din cauza gesturilor ei de acum nesigure, adusă în pragul gemetelor de mâna lui Sir Stephen, care o înflăcăra. Nu a mai reușit să aranjeze nimic și, într-adevăr, a început să suspine culcată pe spate, pe masă, printre fotografii, cu picioarele larg desfăcute, atârnând peste marginea tăbliei, așa cum o aruncase englezul dezlipindu-și mâna de sexul ei. Picioarele nu îi atingeau podeaua, iar unul dintre papuci îi căzuse fără zgomot pe covorul alb. Lumina soarelui îi inundase chipul. Și-a închis ochii.

Mult mai târziu însă şi-a amintit, ca despre un eveniment pe care îl mai trăise, iar la început nu a fost deloc frapată de asta, că aşa, zăcând ameţită, asistase şi la un dialog între Sir Stephen şi René, un dialog care, parcă, nu o privea. Şi, într-adevăr, mai trăise o scenă similară, căci, întâia oară când iubitul ei o adusese la Sir Stephen, bărbaţii discutaseră despre ea în aceeaşi manieră. Numai că, pe atunci, englezul nu o cunoştea şi, dintre cei doi, René vorbise mai mult. Iar de atunci Sir Stephen o mulase pe toate fanteziile sale, o fasonase pe măsura lui, îi ceruse şi obţinuse de la ea, ca şi când era de la sine înţeles, cele mai jignitoare concesii. Ea nu îi mai putea oferi nimic ce el să nu fi primit deja. Cel puţin, aşa credea. Englezul vorbea, tocmai el, atât de rezervat ca discurs, în faţa ei, iar cuvintele lui, ca şi cele ale lui René, când acesta răspundea, arătau că bărbaţii reluaseră o conversaţie care se mai purtase între ei şi al cărei subiect era tocmai O. Era vorba despre maxima ei eficientizare, despre a pune în comun ceea ce folosirea ei separată le arătase fiecăruia că le poate aduce. Sir Stephen a recunoscut cu plăcere că tânăra era cu mult mai emoţionantă când trupul ei purta varii urme, oricare ar fi fost acelea, măcar şi pentru faptul că acele urme o obligau să nu poată trişa şi dovedeau, imediat ce erau observate, că le era permis totul în ceea ce o privea. Fiindcă acele urme însemnau un singur lucru: dovada — constant reînnoită, mereu alta. René, spunea Sir Stephen, avea dreptate să îşi dorească să fie biciuită. Drept care au hotărât să fie biciuită cât de des va fi necesar, nu doar pentru plăcerea de a-i vedea lacrimile şi auzi ţipetele,

dar și pentru ca, încontinuu, câteva urme să îi marcheze corpul. O asculta așa, răsturnată pe masă și arzândă, nemișcată, părându-i-se că Sir Stephen, printr-o stranie substituție, vorbea pentru ea, în locul ei, ca și când s-ar fi găsit el însuși în trupul ei și i-ar fi trăit neliniștea, angoasa, rușinea, dar și orgoliul secret și plăcerea sfâșietoare pe care le resimțea în special când se afla singură în mijlocul trecătorilor, pe stradă, când urca în autobuz sau la studio, printre manechine și tehnicieni, spunându-și că oricare dintre cei între care se găsea, dacă ar fi avut un accident și ar fi trebuit culcat și chemat medicul, și-ar fi păstrat secretele, leșinat ori nu, spre deosebire de ea, căci secretele ei nu țineau de tăcere și nu depindeau doar de ea. De acum nu ar mai fi putut, chiar dacă ar fi dorit-o, să își permită nici cel mai mic capriciu, și chiar acesta era sensul uneia dintre întrebările englezului. Fără să se dea ea însăși în vileag, nu își mai putea permite nici cele mai nevinovate lucruri, precum tenisul sau înotul. Interdicția aceasta chiar îi plăcea, i se materializa în fața ochilor precum grilajul unei mănăstiri care interzice fizic fetelor închise acolo să își mai aparțină ori să evadeze. Din acest motiv, cum va evita oare să nu o respingă Jacqueline și, în același timp, cum îi va explica, dacă nu adevărul, atunci cel puțin o parte din el?

Soarele mai făcuse ceva drum pe cer și, de acum, nu îi mai lumina direct chipul. Umerii i se lipiseră de fotografiile peste care era culcată, iar pe genunchiul drept simțea marginea aspră a hainei englezului, care se apropiase de ea. Și el, și René au luat-o de câte o mână și au ajutat-o

să se ridice. Cel din urmă i-a adunat papucii. Trebuia să se îmbrace. Abia în timpul mesei, la Saint-Cloud, pe malul Senei, rămas singur cu ea, Sir Stephen şi-a reluat interogatoriul. La baza gardului viu, de lemn câinesc, care mărginea esplanada umbrită unde erau aşezate mesele acoperite cu feţe albe, se întindea un şir de bujori roşu închis, abia înfloriţi. Lui O i-a luat destul timp pentru a încălzi cu coapsele goale scaunul de fier pe care se aşezase, ascultătoare, ridicându-şi fusta înainte ca Sir Stephen să îi fi făcut vreun semn. Se auzea zgomotul apei lovindu-se de bărcile legate de o platformă de lemn, la marginea esplanadei. Englezul stătea în faţa femeii care vorbea fără grabă, hotărâtă să nu lase să îi scape nici un cuvânt care să nu reprezinte adevărul. Sir Stephen dorea să ştie de ce lui O îi plăcea Jacqueline. Ah, dar nu era deloc grea întrebarea: pur şi simplu fiindcă era prea frumoasă pentru O, ca acele păpuşi mari cât ei, care sunt dăruite copiilor săraci, şi pe care aceştia nu îndrăznesc vreodată să le atingă. Pe de altă parte ştia că, dacă nu i-ar fi vorbit şi nu ar fi încercat să şi-o apropie, ar fi însemnat că nici nu o dorea cu adevărat. Ajunsă aici, şi-a ridicat ochii pe care până în acel moment îi ţinuse coborâţi, uitându-se la bujori, şi şi-a dat seama că Sir Stephen îi priveşte fix buzele. Oare o asculta sau, pur şi simplu, era atent la sunetul vocii ei şi la mişcarea buzelor? A amuţit dintr-o dată, iar privirea englezului s-a ridicat şi a întâlnit-o pe a sa. Ceea ce i-a citit în ochi a fost de data aceasta atât de limpede pentru ea încât, pricepând, bărbatul a pălit. Dacă într-adevăr o iubea, îi va ierta oare faptul că şi-a dat seama?

Tânăra nici nu-şi putea întoarce privirile, nici surâde, nici vorbi. Dacă într-adevăr o iubea, cu ce avea să schimbe asta lucrurile? Şi dacă ar fi fost ameninţată cu moartea, tot atât de incapabilă de vreun gest ori de fugă s-ar fi dovedit, cu genunchii ei de cauciuc. Fără îndoială, nu dorea din partea ei decât supunerea în faţa propriei dorinţe, atâta vreme cât aceasta va dura. Dar, oare, numai despre dorinţă să fi fost vorba când, din ziua în care René i-o predase, o cerea şi o ţinea lângă el din ce în ce mai mult, uneori numai pentru a o şti prezentă, fără a-i cere altceva? Se găsea acum în faţa ei, la fel de tăcut şi de nemişcat ca şi ea. La masa vecină, nişte oameni de afaceri discutau sorbind din cafeaua neagră şi atât de tare încât parfumul ei ajungea până la masa lor. Două americance, dispreţuitoare şi foarte bine aranjate, îşi aprinseseră ţigările, deşi erau abia la jumătatea mesei. Pietrişul scârţâia sub paşii chelnerilor. Unul dintre ei se apropiase pentru a umple paharul lui Sir Stephen, golit pe trei sferturi. Dar de ce să mai torni în paharul unei statui, al unui somnambul? Acesta însă nu a intervenit. O a simţit, încântată, că, dacă privirea cenuşie şi arzătoare i-ar fi părăsit ochii, ar fi făcut-o numai pentru a se agăţa de mâinile, de sânii ei, pentru a i se întoarce din nou către ochi. A văzut născându-se, în sfârşit, o umbră de surâs, căruia a îndrăznit să îi răspundă. Dar de pronunţat măcar un singur cuvânt, asta chiar îi era peste putinţă. Şi aşa, abia de respira. „O...", a şoptit Sir Stephen. „Da", a răspuns tânăra, cuprinsă de slăbiciune. „O, ceea ce vă voi spune am hotărât împreună cu René. Dar şi eu..." S-a întrerupt. O nu avea să afle

vreodată dacă s-a întâmplat așa fiindcă ea a închis ochii din cauza emoției sau fiindcă și el își pierduse suflul. A așteptat ca ospătarul să le schimbe farfuriile și să îi aducă lui O meniul, pentru ca aceasta să își poată comanda desertul. O l-a întins lui Sir Stephen. Sufleu? Da, sufleu. Durează douăzeci de minute. Bine, douăzeci de minute. Chelnerul a plecat. „Îmi trebuie mai mult de douăzeci de minute.", i-a comunicat Sir Stephen. A continuat cu voce egală și ceea ce i-a spus a convins-o rapid pe O că măcar un lucru era sigur, că o iubea, ceea ce nu schimba cu nimic datele problemei, dacă nu se putea numi totuși schimbare ciudatul respect și ardoarea cu care îi vorbea. „Aș fi fericit dacă ați accepta...", în loc să o roage pur și simplu să fie de acord cu cererile lui. Și totuși nu era vorba decât despre ordine cărora O nu avea de ce să li se sustragă. I-a comunicat observația lui Sir Stephen, care a recunoscut că așa și era. „Răspunde-mi, totuși", i-a cerut bărbatul. „Voi face tot ceea ce doriți", a răspuns O, iar ecoul a ajuns-o din urmă: „Voi face tot ceea ce vrei", îi spunea lui René. O șoaptă i-a scăpat: „René..." Englezul a auzit-o. „René știe ceea ce vreau de la tine. Ascultă-mă." Vorbea în engleză, cu voce joasă și înfundată, care nu putea fi percepută de la mesele învecinate. Când chelnerii s-au apropiat, s-a întrerupt, apoi a reluat fraza chiar de unde rămăsese, când aceștia s-au îndepărtat. Ceea ce spunea părea neobișnuit pentru liniștitul loc public în care se aflau și totuși încă și mai neobișnuit era ceea ce spunea și faptul că O asculta, ca și când ar fi fost cel mai firesc dintre lucruri. Mai întâi i-a amintit că, în prima seară

când venise la el, îi dăduse un ordin pe care nu îl ascultase și că a pălmuit-o, deși ordinul nu i l-a mai dat de atunci. Ar fi de acord acum cu ceea ce refuzase atunci? O a înțeles că nu ajungea doar să fie de acord, ci să o spună cu gura ei, să i se audă cuvintele zicând da, se va mângâia de fiecare dată când i se va cere. A spus-o și a revăzut salonul în galben și gri, plecarea lui René, revolta, focul care îi ardea între genunchii desfăcuți, culcată cum era, goală, pe covor. Diseară, în același salon... Ba nu, Sir Stephen nu a precizat nimic, ci doar a continuat remarcând că René nu a posedat-o nicicând în prezența lui (dar nici a altcuiva), pe când el a posedat-o în fața lui René (după cum și alții au făcut-o, la Roissy). Nu trebuia să tragă de aici concluzia că doar de la René i se trăgea acest gen de umilire, de a fi dăruită de bărbatul care o iubea unui bărbat care nu o iubea, ajungând astfel, poate, și la plăcere. Insista îndelung și brutal: își va deschide sexul, anusul și gura tuturor prietenilor săi care o vor dori, când se vor întâlni cu aceștia. O se îndoia că această insistență i se adresa numai ei, nu și lui însuși, și din ea nu a reținut decât cuvintele „bărbatul care o iubea". De ce altă dovadă mai avea nevoie? De altfel, o să o ducă și el, la vară, la Roissy. Nu a mirat-o izolarea în care a fost menținută mai întâi de René, acum și de el? Numai pe ei îi vedea, fie împreună, fie pe rând. Când Sir Stephen dădea recepții în casa lui din Strada Poitiers, pe O nu o invita. Nu luase niciodată masa la el acasă. Nici René nu îi prezentase vreodată prietenii lui, cu excepția lui Sir Stephen. Va continua să fie ținută deoparte, fiindcă el deține, de acum,

privilegiul de a dispune de ea. Să nu își închipuie însă că a fi a lui înseamnă a fi mai puțin proprietatea privată a lui René. Din contră. (Ceea ce îi rupea inima lui O era că Sir Stephen urma să aibă pentru ea exact același statut ca și René.) Inelul din fier și aur pe care îl purta la mâna stângă — își amintea cum îi fusese ales, atât de strâmt încât trebuise să fie forțat pentru a intra pe deget, așa că de scos nici nu mai putea fi vorba — era semnul stării ei de sclavie, dar ca sclav comun mai multor bărbați. Numai hazardul făcuse ca, din toamnă încoace, să nu fi întâlnit nici un inițiat de la Roissy care să îi fi remarcat fiarele. Sau poate că se făcuseră că nu le remarcă... Pluralul „fiare", în care întrevăzuse echivocul atunci când Sir Stephen îl utilizase în sensul că „fiarele îi stăteau bine", nu mai era deloc echivoc acum, ci o formulă de recunoaștere. Englezul nu utilizase și o a doua formulă care să lămurească ale cui erau „fiarele" pe care O le purta. Dacă acum O ar fi fost întrebată, ce ar fi răspuns oare? A ezitat. „— Lui René și dumneavoastră, a răspuns până la urmă. — Nu, i-a întors-o Sir Stephen. Mie. René dorește ca, în primul rând, să asculți de mine." Doar O știa asta foarte bine, de ce încerca să trișeze? Peste câtăva vreme, în orice caz înainte de a se întoarce la Roissy, va trebui să accepte un marcaj definitiv, care nu o va dispensa de statutul de sclavă comună, dar o va desemna și ca sclavă particulară, a lui, după care, dacă urmele de bici ori de cravașă vor mai fi reînnoite, vor fi, în orice caz, discrete și superficiale. (Ce marcaj? Ce va însemna? Cum adică, definitiv? O era terifiată, fascinată, murea de curiozitate să știe, să afle

imediat. Evident însă, Sir Stephen nu avea chef deocamdată să îi explice. Şi cu adevărat trebuia să accepte, să consimtă în toată puterea cuvântului, fiindcă niciodată nu va fi pedepsită cu forţa, fără să fi consimţit, avea libertatea să refuze, nimic altceva nu o ţinea în sclavie în afara iubirii şi a însuşi sentimentului sclaviei. Chiar aşa, ce o împiedica să plece?) Totuşi, înainte de a i se impune marcajul respectiv, înainte ca Sir Stephen să instituie obiceiul de a o biciui în aşa fel încât urmele să rămână mereu vizibile, după cum stabilise împreună cu René, i se oferea o amânare: timpul care îi va fi necesar pentru a o convinge pe Jacqueline să îi cedeze. Stupefiată, O a ridicat fruntea şi l-a privit pe Sir Stephen. De ce? De ce Jacqueline? Dacă Jacqueline îl interesa pe Sir Stephen, ce legătură avea asta cu ea? „— Sunt două motive, i-a explicat englezul. Primul, şi cel mai puţin important, este că vreau să te văd sărutând şi mângâind o femeie. — Cum aţi vrea, a exclamat O, admiţând că mă va accepta şi mă va dori şi ea, să accepte şi prezenţa dumneavoastră? — Nu e mare lucru, la nevoie, prin trădare, însă mă bazez pe tine să obţii încă şi mai mult, fiindcă al doilea motiv pentru care doresc să fie a ta este ca să o aduci la Roissy." O a pus la loc, pe farfurioară, ceaşca pe care o ţinea în mână, tremurând atât de tare încât a vărsat pe faţa de masă amestecul de zaţ şi de zahăr care mai rămăsese. Ca o ghicitoare, vedea în pata cafenie, care se întindea, imagini de nesuportat: ochii îngheţaţi ai Jacquelinei în faţa valetului Pierre, şolduri-le, fără îndoială la fel de sclipitoare ca şi sânii, pe care O nu le văzuse încă, oferite de sub rochia largă de catifea

suflecată, lacrimile scurgându-i-se pe pufuşorul obrajilor, gura fardată şi căscată lăsând să-i scape urlete, părul drept lipindu-i-se de fruntea transpirată... Nu, imposibil, nu ea, nu Jacqueline. „— Imposibil, a şoptit O. — Ba da, i-a răspuns Sir Stephen. Cum crezi că sunt recrutate fetele pentru Roissy? De altfel, o dată ce ai adus-o, restul nu te mai priveşte. Dacă va vrea să plece, va pleca. Vino." S-a ridicat brusc, lăsând pe masă banii pentru consumaţie. O l-a urmat până la maşină, a urcat şi s-a aşezat. Abia ajunşi în Boi de Boulogne, Sir Stephen a şi întors pe o mică alee, unde a luat-o în braţe.

III.
ANNE-MARIE ŞI INELELE

O crezuse, sau vrusese să creadă, pentru a-şi găsi scuze, că Jacqueline se va dovedi o sălbatică, însă realitatea îi demonstră aproape imediat că se înşela. Aerul pudic, asumat de model când închidea uşa cămăruţei cu oglindă în care îşi scotea şi îşi punea rochiile, era destinat să o seducă pe O, să o incite să forţeze o poartă care, de altfel, era larg deschisă, dar al cărei prag nu îndrăznea să îl treacă. Jacquelinei nici pe departe nu-i putea trece prin cap că decizia lui O s-a luat, până la urmă, de către o autoritate din afara ei şi nu a fost rezultatul respectivei strategii. Mai întâi, O s-a distrat. Simţea o surprinzătoare plăcere, în timp ce o ajuta, de exemplu, să îşi aranjeze coafura, după ce Jacqueline îşi dezbrăcase veşmintele în care o fotografiase şi îşi pusese puloverul strâns la baza gâtului şi colierul de turcoaze în nuanţa ochilor ei, la ideea că seara Sir Stephen va afla fiecare dintre gesturile fetei, dacă o lăsase pe O să-i strângă, peste puloverul negru, sânii micuţi şi depărtaţi unul de celălalt, dacă pleoapele cu gene mai deschise la culoare decât pielea i se

coborâseră sau dacă gemuse. Când O o săruta devenea parcă mai grea, imobilă și atentă, oarecum, în brațele acesteia, întredeschizându-și gura și trăgând-o de păr. O trebuia să aibă mereu grijă să o lipească de cadrul ușii sau de masă și să o țină de umeri. Ar fi alunecat altfel pe jos, cu ochii închiși, fără să se plângă. Imediat însă ce o lăsa din brațe redevenea de gheață, râzând străină, spunând: „M-ai murdărit de ruj" și ștergându-se la gură. Tocmai pe străina aceasta îi plăcea lui O să o trădeze, urmărind cu minuție, pentru a nu uita să povestească vreun amănunt, roșirea încetă a obrajilor, parfumul de salvie al transpirației fetei. Nu s-ar fi putut spune nici că Jacqueline se apăra, nici că devenea neliniștită. Când ceda săruturilor lui O — până una-alta nu îi acordase decât dreptul la săruturi, pe care le primea fără a le întoarce —, o făcea dintr-o dată și, s-ar fi putut spune, cu totul, devenind subit o alta pentru zece secunde ori pentru cinci minute. În restul timpului era în egală măsură provocatoare și alunecoasă, de o incredibilă abilitate a eschivei, găsind întotdeauna ceva care nu era în ordine pentru a nu da naștere vreunui gest, vreunui cuvânt, vreunei priviri cel puțin care să permită potrivirea dorințelor celei care triumfa și celei care era învinsă, lăsând să se creadă că era atât de ușor să i se forțeze buzele. Singurul indiciu după care te puteai lua, bănuind tulburarea din străfundurile apei privirilor ei, era, uneori, un soi de umbră involuntară a unui surâs care părea, pe fața ei triunghiulară, surâsul unei pisici, și el, în egală măsură, nehotărât, lipsit de persistență, neliniștitor. Lui O nu i-a trebuit

totuși prea mult pentru a remarca faptul că două lucruri, de care Jacqueline nu era conștientă, produceau surâsul acela. Primul erau cadourile, al doilea, evidența dorinței pe care o inspira, cu condiția totuși ca dorința să vină din partea unei persoane care îi putea fi utilă sau care o flata. Cu ce îi putea fi O utilă? Dar dacă, în mod excepțional, Jacqueline pur și simplu se bucura că ea o dorește fiindcă o reconforta această dovadă de admirație și, de asemenea, fiindcă dorința unei femei este lipsită de pericole și de consecințe? O era în același timp convinsă că dacă, în loc să îi fi adus Jacquelinei un clips de sidef sau ultimul model de fular de la Hermes, pe care cuvintele „Te iubesc" erau imprimate în toate limbile pământului, de la japoneză la irocheză, i-ar fi oferit cei zece sau douăzeci de mii de franci care păreau să îi lipsească în permanență, fata ar fi încetat să îi tot spună că nu are timp să treacă pe la ea pentru a lua masa împreună și să se ferească că de mângâieri. Dovada însă nu a avut-o niciodată. Abia dacă deschidea gura în fața lui Sir Stephen că acesta îi și reproșa ritmul lent în care acționa. René a fost cel care a intervenit. De cele cinci sau șase ori când acesta venise să o caute pe O la studio, iar Jacqueline era și ea acolo, au plecat toți trei ba la Weber, ba în vreunul dintre barurile englezești din apropiere de Madeleine. René o privise pe Jacqueline cu același amestec de interes, siguranță și obrăznicie cu care se uita la fetele de la Roissy, care îi erau la dispoziție. Pe armura strălucitoare și puternică a Jacquelinei, insolența aluneca fără a lăsa urme, fără ca aceasta să pară măcar că o sesizează. Printr-o

ciudată contradicţie, în schimb, O era cea atinsă, găsind insultătoare faţă de Jacqueline atitudinea pe care o considera absolut corectă şi normală în ceea ce o privea. Dorea să îi ia apărarea fetei sau să fie singura care să o posede? I-ar fi fost tare dificil să răspundă, cu atât mai mult cu cât nu era a ei. Încă! Reuşita, trebuia să recunoască, s-a produs mulţumită lui René. În trei rânduri, la ieşirea de la bar, unde o făcuse pe Jacqueline să bea ceva mai mult whisky decât ar fi fost cazul — pometii îi deveniseră roz şi strălucitori, iar privirile dure —, o condusese acasă, înainte de a merge cu O la Sir Stephen. Manechinul locuia într-una dintre acele pensiuni întunecate, de familie, din Passy, în care se îngrămădiseră ruşii albi în primele zile ale imigrării şi de unde nu mai plecaseră. Culoarea antreului imita lemnul de stejar, în scobiturile balustradelor era plin de praf, iar mocheta verde era atât de uzată încât pete mari, albe, o acopereau. De fiecare dată când René, care nu trecuse niciodată pragul, încerca să intre, Jacqueline striga „Nu! Mulţumesc mult!" şi sărea din maşină ca arsă, trântind portiera în spatele ei. Într-adevăr, focul era în spatele ei, îşi zicea O. Era de admirat cum ghicise, deşi nimeni nu o informase. Cel puţin ştia că trebuie să se ferească de René chiar şi aşa, insensibilă cum o făcea să pară detaşarea de care dădea dovadă. Dar chiar era insensibilă? Fiindcă, din punctul de vedere al lipsei de sensibilitate, erau deja doi care o jucau, iubitul ei nefăcând, nici el, excepţie. O înţelesese de ce Jacqueline refuza cu atâta sălbăticie să îl lase pe René să intre, singura dată când o putuse urma până în

camera ei. Ce s-ar fi ales din prestigiul ei, din legenda pe care o construiseră în alb-negru în paginile verzui ale luxoaselor reviste de modă, dacă altcineva în afara unei femei ca ea ar fi văzut din ce bârlog sordid ieşea, zi de zi, animalul acela somptuos? Patul nu era niciodată făcut, abia dacă avea o cuvertură aruncată neglijent pe el, cearşaful de dedesubt era cenuşiu şi unsuros, fiindcă Jacqueline nu se culca în nici o seară fără să îşi maseze faţa cu cremă şi adormea prea repede pentru a-i mai da prin cap să se şteargă. Cândva, o perdea pesemne că mascase toaleta, însă din ea nu mai rămăseseră, agăţate de o vergea metalică, decât două inele de care atârnau câteva capete de aţă. Nici o culoare nu mai era clară, nici a covorului, nici a hârtiei ale cărei flori roz şi gri urcau ca o vegetaţie nebună şi împietrită pe un fals spalier alb. Ar fi trebuit smuls totul, lăsaţi pereţii goi, aruncat covorul, desfăcută podeaua. În orice caz şi fără întârziere, ar fi trebuit înlăturate dungile de jeg care ieşeau în relief, în straturi, pe emailul lavaboului, şterse şi puse în ordine flacoanele de demachiant şi cutiile de cremă, ştearsă pudriera, măsuţa de toaletă, aruncate cârpele murdare, deschise ferestrele. Numai că, dreaptă şi proaspătă, şi curată, şi mirosind a lămâiţă şi a flori sălbatice, impecabilă, de nemânjit, Jacqueline îşi bătea joc de mizerabila ei magherniţă. În schimb, de ceea ce nu îşi bătea joc, şi care o apăsa, era familia ei. Însă tocmai din cauza acelei magherniţe, despre care O îi povestise cu nevinovăţie, René îi sugerase o propunere care avea să le schimbe viaţa, propunere acceptată de Jacqueline exact din cauza familei. Era vorba ca fata

să locuiască împreună cu O. Familie ar fi fost prea puțin spus. Mai degrabă un trib, o hoardă: bunică, mătușă, mamă, ba chiar și o servitoare, patru femei între cincizeci și șaptezeci de ani, fardate, urlătoare, sufocate sub mătăsurile negre și sub mărgelele de jais, bocind, pe la patru dimineața, în fumul gros al țigărilor, la lumina palidă a candelelor de sub icoane, patru femei în clinchetul paharelor cu ceai, ale căror guri șuierau bolovănos într-o limbă pe care Jacqueline și-ar fi dat jumătate din viață numai să o poată uita, înnebunită de obligația de a le asculta, de a le auzi sau măcar de a le vedea. Când își zărea mama ducând la gură bucățica de zahăr, pentru a-și bea ceaiul, punea jos cana de ceai și o întindea înapoi, în cloaca aceea searbădă, acoperită de praf, lăsându-le baltă pe toate trei, bunică, mamă și sora mamei, toate trei cu părul vopsit negru ca pana corbului, cu sprâncenele unite, cu ochi mari de vite revoltate, lăsându-le în dormitorul mamei ei, care era folosit și ca salon de primire, în care până și servitoarea ajunsese să le semene. Fugea trântind ușile în urma ei, iar ele o strigau: „Șura, Șura, porumbițo!", ca în romanele lui Tolstoi, fiindcă, de fapt, nu se numea Jacqueline. Jacqueline era numele pe care și-l alesese pentru meseria ei, un nume ca să își uite adevăratul nume și, o dată cu el, căminul sordid și tandru, pentru a putea ieși în lumina diurnă franceză, într-o lume solidă, în care există bărbați care te iau de nevastă, care nu dispar în expediții misterioase ca tatăl ei, pe care nu l-a cunoscut niciodată, marinar baltic pierdut printre ghețurile de la Pol. Numai cu el semăna, își spunea cu furie și plăcere, numai

cu el, de la care moștenise părul, pomeții, pielea cenușiu-cafenie și ochii prelungiți către tâmple. Singurul lucru pentru care îi era recunoscătoare mamei sale era că îi dăduse ca tată demonul acela transparent, pe care zăpada l-a luat înapoi, așa cum îi ia pământul pe ceilalți bărbați. Însă îi era ciudă pe ea că îl uitase îndeajuns ca, într-o bună zi, după o relație de scurtă durată, să se nască o fetiță negricioasă, sora ei de mamă, cu tată declarat necunoscut — care avea acum cincisprezece ani și se numea Natalie. Nu o vedea decât în vacanțe. Pe tatăl acesteia, nicicând. Dar de plătit, el îi plătea Nataliei internatul la un liceu din apropierea Parisului și mamei Nataliei o rentă din care să poată duce un trai modest, într-o trândăvie care li se părea paradisul, ele, trei femei și servitoarea lor, ba chiar și Jacqueline, până când își luase zborul. Ceea ce ea câștiga din meseria de manechin sau de model, cum se zicea în manieră americană, și nu cheltuia pe farduri, pe lenjerie, pe încălțăminte sau îmbrăcăminte de lux, cu preț preferențial dar, oricum, tot foarte scump, se pierdea în străfundurile pungii familiale, dispărând nu se știe cum. Sigur că Jacqueline putea găsi pe cineva care să o întrețină și ocazii se iviseră suficiente. Acceptase chiar unul sau doi amanți, nu atât fiindcă îi plăcuseră (mă rog, nici nu îi displăcuseră!), cât pentru a-și dovedi că era capabilă să inspire dorință și iubire. Singurul dintre cei doi (al doilea) care era și bogat îi făcuse cadou un inel cu o perlă rozalie, foarte frumoasă, pe care o purta la mâna stângă, însă, cum refuzase să locuiască împreună, iar el, la rândul lui, refuzase să o ia de nevastă, îl părăsise fără

cine ştie ce regrete, îngrijorată să nu cumva să fi rămas gravidă, aşa cum crezuse, drept care trăise câteva zile de groază. Nu, să locuiască împreună cu un amant, asta ar fi însemnat să îşi piardă şansele de viitor, să facă ceea ce făcuse mama ei cu tatăl Nataliei. Era imposibil. Însă cu O, lucrurile se schimbau. O politicoasă ficţiune permitea să lase să se creadă că, pur şi simplu, Jacqueline se instala în aceeaşi locuinţă alături de o camaradă, cu care urma să o împartă. O urma să folosească unui dublu scop: va juca rolul amantului care o face pe fata pe care o iubeşte să simtă că trăieşte, şi o şi ajută în acest sens, dar şi al aceluia, în principiu opus, de cauţiune morală. Prezenţa lui René nu era într-atât de oficializată încât să rişte să compromită ficţiunea. Numai că, în plan secund, cine ar fi putut spune dacă decizia Jacquelinei nu avea ca mobil exact prezenţa bărbatului? Cădea oricum în sarcina lui O, şi doar într-a ei, să încerce să îi convingă mama. Niciodată O nu avusese atât de pregnant senzaţia că e o trădătoare, un spion, trimisa unei organizaţii criminale, ca atunci când s-a găsit în faţa femeii aceleia care îi tot mulţumea pentru prietenia dovedită faţă de fiica ei. În sinea ei, în timp ce pleda, îşi refuza misiunea şi motivele pentru care ajunsese acolo. Da, Jacqueline va veni să locuiască împreună cu ea, însă O nu va putea niciodată, absolut niciodată să îi dea ascultare într-atâta lui Sir Stephen încât să o tragă şi pe Jacqueline în povestea care începuse la Roissy. Deşi, totuşi... Fiindcă, abia ce s-a instalat în camera care i s-a atribuit, la cererea lui René, şi pe care acesta dădea uneori semne că ar ocupa-o (în realitate dormea

în patul cel mare, al lui O), că gazda s-a şi trezit, în pofida oricărei aşteptări, cuprinsă de dorinţa violentă de a o poseda cu orice preţ, chiar dacă ar fi fost nevoită să o vândă, pentru a-şi atinge scopul. După alte toate, îşi zicea O, frumuseţea Jacquelinei ajunge pentru a o apăra, ce mă bag eu? Şi dacă chiar trebuie redusă la condiţia la care şi eu sunt redusă, ce e atât de rău? — mărturisindu-şi cu jumătate de gură şi totuşi tulburată, cât de plăcut era să şi-o imagineze goală şi lipsită de apărare, umăr la umăr cu ea, la fel ca ea.

Încă din săptămâna în care, cu permisiunea mamei sale, Jacqueline s-a mutat la O, René s-a arătat foarte grăbit, invitând o dată la două zile fetele la cină sau la filme pe care le alegea, în mod ciudat, numai dintre cele poliţiste, cu poveşti despre traficanţi de droguri ori cu trafic de carne vie. Se aşeza între ele, le lua încetişor de mână şi nu mai spunea un cuvânt. O însă îl zărea, la fiecare scenă de violenţă, pândind reacţia emoţională pe figura celeilalte şi descoperind doar puţin dezgust, care îi trăgea în jos colţurile gurii. Le conducea apoi acasă cu maşina lui decapotabilă, iar vântul nopţii şi viteza aruncau părul des şi blond al fetei peste obrajii dăltuiţi parcă în piatră, peste fruntea micuţă, ajungându-i până peste ochi. Ca să şi-l repună în ordine, aceasta scutura capul şi îşi trecea mâna prin el, băieţeşte. Înţelegând că fusese primită acasă la O, care era iubita lui René, Jacqueline considera firesti familiarităţile bărbatului. Admitea, din această cauză, fără nici o ezitare ca René să intre în camera ei, sub pretextul că uitase nu se ştie ce acte pe acolo, ceea ce era

o minciună, O știa foarte bine, doar ea golise toate sertarele secretairului olandez de mari dimensiuni, încrustat cu flori de marchetărie, îmbrăcat în piele, mereu deschis, care se putea ridica și coborî după dorință și care nu se potrivea deloc cu stilul iubitului ei. De ce l-o mai fi ținut? De la cine l-o fi avut? Eleganța lui greoaie, lemnul de culoare deschisă erau singurul lux din camera cam întunecată, cu fereastra spre nord, către curtea interioară, cu pereții de cenușiul oțelului și podeaua bine ceruită și rece, contrastând cu celelalte camere, luminoase, ale căror ferestre dădeau spre trotuar. Jacqueline nu se plângea, i se părea foarte bine. Așa va accepta mai ușor să împartă cu O cele două camere din față, să doarmă cu ea, după cum acceptase din prima zi să împartă baia, bucătăria, fardurile, parfumurile, masa. Ei bine, aici O se înșela. Jacqueline era legată pasional de ceea ce îi aparținea, de perla ei roz, de exemplu, în schimb simțea indiferență absolută pentru ceea ce nu era al ei. Dacă ar fi fost dusă într-un palat, lucrul nu ar fi interesat-o nici cât negru sub unghie decât dacă i s-ar mai fi spus și: palatul vă aparține și vă vom dovedi prin act notarial. Dacă dormitorul gri era plăcut ori nu îi era complet egal, și nu pentru a scăpa a mers să se culce în patul celeilalte. Și nici pentru a-i dovedi acesteia o recunoștință pe care nu o resimțea în nici un fel, pe care însă O i-o dovedea din plin, fericită chiar să abuzeze de recunoștința Jacquelinei, de existența căreia era convinsă. Pur și simplu, fata ținea la plăcerile ei și considera agreabil și practic să îi fie produse de o femeie, în brațele căreia nu risca nimic.

Cinci zile după ce își desfăcuse valizele și își aranjase lucrurile cu ajutorul lui O, după ce René le adusese acasă pe la zece seara și plecase ca și în cele două seri anterioare, în care le mai scosese în oraș, și-a făcut apariția firesc, în cadrul ușii, goală și udă încă după baie, întrebându-și prietena: „Sigur nu se mai întoarce?" și, fără a mai aștepta răspunsul, strecurându-se în patul cel mare. S-a lăsat îmbrățișată și mângâiată fără a răspunde, gemând, mai întâi, încetișor, apoi mai tare, și mai tare, țipând, în sfârșit. A adormit luminată din plin de lampa roz, de-a latul patului, cu genunchii desfăcuți, cu pieptul ușor scos în față, cu palmele desfăcute. Transpirația îi strălucea între sâni. O a acoperit-o și a stins lumina. Două ceasuri mai târziu, când a luat-o iarăși în brațe, pe întuneric, Jacqueline nu s-a opus, însă i-a șoptit: „Nu mă obosi prea tare, mâine mă scol devreme".

Tocmai atunci Jacqueline, în afara meseriei de model, încerca încă una, nu mai puțin lipsită de ritmicitate, dar mai captivantă: începuse să fie angajată pentru mici roluri. Era greu de știut dacă era sau nu mândră de lucrul acesta, dacă îl considera ori nu primul pas într-o carieră în care și-ar fi dorit celebritatea. Diminețile se smulgea din pat mai degrabă cu furie decât cu elan, făcea un duș și se farda în grabă, nu accepta decât o ceașcă mare de cafea amară, pe care O abia de avea timp să i-o pregătească, și își lăsa vârfurile degetelor sărutate surâzând mecanic, cu privirea închiudată: O era dulce și călduță în haina ei de casă din vigonie albă, cu părul pieptănat, cu fața

spălată, dar cu mina cuiva care se va duce înapoi la culcare. Totuși, nu era așa. O încă nu îndrăznise să îi explice prietenei ei. Adevărul era că, în ficcare zi când Jacqueline pleca la studiourile din Boulogne, unde filma, la ora când copiii intră în clasă și micii funcționari în birouri, O, care altădată într-adevăr stătea acasă, acum, aproape în fiecare dimineață, se îmbrăca și ea: „Îți trimit mașina, îi spusese Sir Stephen, mai întâi o va duce pe Jacqueline în Boulogne, apoi se va întoarce să te ia și pe tine". Astfel încât O ajungea în fiecare dimineață la Sir Stephen, când soarele, în drumul lui pe boltă, nu lumina decât fațadele îndreptate către răsărit, ceilalți pereți erau încă reci, iar umbrele de sub arborii din grădini se micșorau gradat. Nici ajunsă în strada Poitiers, pregătirile nu erau încheiate. Norah, mulatra, o conducea pe O în camera în care, în cea dintâi seară, Sir Stephen o lăsase să doarmă și să plângă de una singură, aștepta să își lase jos geanta, să își scoată mănușile și hainele, să le pună pe pat, de unde le lua și le încuia, după ce le aranjase cum trebuie, chiar în fața lui O, într-un dulap încastrat în perete, după care, dându-i o pereche de papuci verzi cu tocuri înalte, care făceau zgomot la fiecare pas, i-o lua înainte, îi deschidea ușile până ajungeau la biroul lui Sir Stephen, unde se dădea la o parte pentru a o lăsa să intre. O nu se împăca niciodată cu aceste pregătiri și cu a se arăta goală în fața bătrânei răbdătoare, care nu îi vorbea și abia dacă o privea, i se părea la fel de teribil ca și atunci când stătea dezbrăcată în fața valeților de la Roissy. În papucii ei mari, de pâslă, ca o călugăriță, bătrâna mulatră aluneca

în liniște din încăpere în încăpere. În timp ce o urma, O nu își putea lua ochii de la cele două colțuri ale baticului ei și, de fiecare dată când deschidea ușile, de la pumnul ei de porțelan brun închis, care părea tare ca lemnul bine uscat. În același timp, cu un sentiment aflat complet la antipodul spaimei pe care i-o inspira (contradicție pe care tânăra nu și-o putea explica), O resimțea un soi de mândrie pentru faptul că servitoarea aceasta a lui Sir Stephen (ce o fi fost ea pentru englez și de ce i se încredințase rolul de maestru de ceremonii, pentru a cărui îndeplinire nu părea deloc făcută?) era martoră că și ea — ca și altele, aduse aici, probabil, la fel ca ea, cine poate ști? — merita să fie folosită de stăpân. Fiindcă Sir Stephen poate că o iubea, sigur că o iubea, iar O simțea că nu era prea departe momentul când o va lăsa nu doar să înțeleagă asta, dar i-o va și spune. Pe măsură ce sporeau dragostea și dorința englezului față de ea, acesta se dovedea tot mai îndelung, tot mai fără grabă, tot mai minuțios în exigența-i. Păstrând-o astfel lângă el dimineți întregi, uneori aproape fără să o atingă, dorind doar să fie mângâiat, ea i se dedica recunoscătoare, foarte recunoscătoare în cazul în care cererile lui luau formă de ordine. Fiece abandon era zălogul unuia nou, pe care îl aștepta și de care se achita ca și când ar fi fost vorba despre un drept câștigat. Ciudat cât putea fi de satisfăcută, dar acesta era adevărul... Biroul lui Sir Stephen, situat deasupra salonului în gri și galben rezervat serilor, era mai strâmt și cu tavanul mai jos. Nu existau nici canapea, nici divan, ci doar două fotolii Régence acoperite cu tapițerie înflorată. O se așeza

adesea pe unul dintre ele, numai că bărbatul prefera, în general, să o ţină mai aproape, la îndemână, aşa că, atunci când nu se ocupa de ea, ţinea să o ştie aşezată pe birou, în stânga lui. Biroul era aşezat perpendicular pe perete, aşa că tânăra se putea sprijini de rafturile cu dicţionare şi anuare legate. Telefonul se lipea de coapsa ei stângă, iar soneria lui o făcea, de fiecare dată, să tresară. Ridica receptorul şi răspundea: „Din partea cui?", repeta numele cu voce tare şi fie îl trecea lui Sir Stephen, fie se scuza, în funcţie de semnul pe care i-l făcea acesta. Când avea de primit pe cineva, bătrâna Norah îl anunţa şi îl lăsa să aştepte timpul necesar pentru a o conduce pe O în camera în care se dezbrăcase şi de unde venea să o ia după ce musafirul plecase, iar Sir Stepehn apăsase pe butonul soneriei. Cum Norah intra şi ieşea din birou de mai multe ori în fiecare dimineaţă, fie pentru a-i aduce stăpânului cafeaua sau corespondenţa, fie pentru a ridica storurile sau pentru a goli scrumierele, cum era singura care avea dreptul să intre, dar şi consemnul de a nu bate niciodată la uşă, cum aştepta mereu în linişte, dacă avea ceva de spus, ca Sir Stephen să îi dea cuvântul, s-a întâmplat o dată să intre exact când O stătea aplecată pe birou, cu braţele şi capul lipite de pielea acestuia şi fesele oferite, aşteptând ca englezul să o pătrundă. A ridicat capul. Norah nici nu s-a uitat la ea, nici nu a făcut alte gesturi decât de obicei. Numai că de data aceea era clar că Norah ar fi vrut să-i întâlnească lui O privirea. Ochii negri şi duri, fixaţi în ai ei, fără a-ţi fi putut da seama dacă sunt indiferenţi ori ba, figura brăzdată de riduri şi imobilă au tulburat-o

într-atâta pe O încât a schițat o mișcare, ca pentru a-i scăpa lui Sir Stephen. Acesta însă a înțeles intenția și i-a apăsat cu o mână mijlocul spre tăblia mesei, ca să nu mai poată mișca, iar cu cealaltă i-a desfăcut fesele. Tocmai ea, care se dăruia mereu atât de bine, era acum, în pofida ei, atât de contractată, de strânsă, încât bărbatul a fost nevoit să forțeze intrarea. Chiar și după ce a reușit, O tot mai simțea sfincterele strângându-se în jurul sexului lui, care cu mare greutate a intrat cu totul în ea. Așa încât bărbatul nu s-a retras dintre fesele ei decât atunci când sexul lui a reușit fără greutate să își împlinească mișcarea de du-te-vino. Și atunci, înainte de a continua, i-a spus lui Norah să aștepte, pentru a o putea ajuta pe O să se îmbrace, după ce el va termina. Totuși, înainte de a o trimite acasă, Sir Stephen a sărutat-o tandru pe buze. Grație acestui sărut, O și-a găsit peste câteva zile curajul de a-i spune că Norah o speria. „— Asta am și sperat, i-a răspuns englezul. Iar atunci când vei purta, cum sper să se întâmple în curând, dacă vei fi de acord, pecetea și lanțurile mele, vei avea încă și mai multe motive să îți fie frică. — De ce? Care pecete? Ce lanțuri? Doar port deja inelul ăsta... — E treaba lui Anne-Marie, căreia i-am promis că te voi prezenta. După masă o să trecem pe la ea. Vrei? Este prietenă cu mine și cred că ai remarcat că, până azi, nici nu te-ai întâlnit cu vreunul dintre prietenii mei. Abia după ce vei ieși din mâinile lui Anne-Marie îți voi oferi adevăratele motive pentru care vei avea de ce să te temi de Norah." O nu a îndrăznit să mai insiste. Anne-Marie aceea cu care era amenințată o intriga mai mult decât

Norah. La ea se referise Sir Stephen atunci când luaseră masa la Saint-Cloud. Era adevărat că O nu cunoștea nici un prieten, nici o relație a englezului. Una peste alta, trăia în Paris, închisă în propriu-i secret ca într-un bordel. Singurele ființe care aveau dreptul să ia parte la secretul ei, Sir Stephen și René, aveau, în același timp, și dreptul câștigat asupra trupului ei. Își spunea că, pentru ea, expresia a te deschide în fața cuiva, în sensul de a te confesa, nu avea decât un singur sens, literal, fizic și, de altfel, absolut, căci într-adevăr își deschidea toate acele elemente ale corpului care o puteau face. Părea, de altfel, că aceasta era chiar rațiunea ei de a fi și că și René, și Sir Stephen așa și cred, fiindcă, atunci când îi vorbise despre prietenii lui, cum o făcuse la Saint-Cloud, a fost pentru a-i comunica faptul că urma să fie la dispoziția celor cărora o va prezenta, dacă ei vor avea chef de ea, lucru de la sine înțeles. Însă a și-o imagina pe Anne-Marie și ceea ce, prin intermediul ei, Sir Stephen aștepta de la ea, pentru O era prea mult, chiar dacă avusese parte de experiența de la Roissy. Englezul îi mai spusese că dorea să o vadă mângâind o femeie. Asta să fi fost? (Numai că precizase că era vorba despre Jacqueline...) Nu, nu despre asta era vorba. „Îți va arăta ea", tocmai spunea Sir Stephen. Într-adevăr. Atâta doar că a plecat de la Anne-Marie fără a fi aflat ceva în plus.

Anne-Marie locuia în apropierea Observatorului, într-un apartament aflat în prelungirea unui soi de atelier de mari dimensiuni, la ultimul nivel al unui imobil nou,

având liberă priveliștea peste coroanele copacilor. Era o femeie slăbuță, cam de aceeași vârstă cu Sir Stephen, în al cărei păr negru începuseră să se strecoare șuvițe argintii. Albastrul ochilor era atât de adânc încât s-ar fi putut crede că sunt negri. Le-a oferit, în ceșcuțe foarte mici, cafea neagră, fierbinte și amară, care a reconfortat-o pe O. Când a terminat și s-a ridicat din fotoliu pentru a așeza ceașca goală pe un gheridon, Anne-Marie a prins-o de încheietura mâinii și, întorcându-se către Sir Stephen, l-a întrebat: „— Permiteți? — Vă rog", i s-a răspuns. Dacă până în acel moment, nici pentru a-i răspunde la bună-ziua, nici măcar când i-a fost prezentată de către Sir Stephen, Anne-Marie nu îi adresase vreun cuvânt ori vreun zâmbet lui O, acum i-a spus cu voce blândă și cu un surâs atât de tandru, încât ai fi zis că îi făcea un cadou: „Hai să ți-o văd, micuțo. Și fesele. Mai bine, dezbracă-te de tot". Și-a aprins o țigară, în timp ce O executa, ascultătoare. Sir Stephen nu o scăpa din ochi. Au lăsat-o așa, în picioare, vreo cinci minute. În încăpere nu era nici o oglindă, însă O s-a putut vedea vag în luciul lacului negru al unui paravan. „Scoateți și ciorapii", a adăugat Anne-Marie. „Vezi, nu ar trebui să mai porți jartiere, o să îți deformeze coapsele." Și, cu vârful unui deget, i-a arătat lui O ușoara dungă ce marca, deasupra genunchiului, locul până unde tânăra își rula ciorapii, fixându-i cu o jartieră elastică. „Cine te-a pus să faci așa ceva?" Înainte ca O să răspundă, Sir Stephen a intervenit: „Băiatul care mi-a dat-o, îl știți, René." După care a adăugat: „— Sunt convins că va fi de acord cu dumneavoastră. — Bine, a

zis Anne-Marie. O să-ți dau niște ciorapi foarte lungi și închiși la culoare și un portjartier care să îi țină, însă unul cu balene care îți vor strânge mijlocul". După ce gazda a sunat, iar o fată blondă și tăcută a adus ciorapi foarte fini, negri, și un corset, și el negru, de tafta, întărit cu balene ample, foarte apropiate, curbate spre interior, peste pântece și deasupra șoldurilor, O, mereu în picioare, trecându-și echilibrul de pe un picior pe altul, și-a tras ciorapii, care îi ajungeau până în partea de sus a coapselor. Fata blondă i-a pus corsetul pe care tot o balenă, spre spate, îl strângea și îl desfăcea. Tot din spate, ca și corsetele de la Roissy, un sistem lat de șnururi permitea strângerea după dorință. O și-a prins ciorapii în față și pe laterale cu cele patru jartiere, apoi blonda a început să îi strângă corsetul cât de mult s-a putut. O și-a simțit mijlocul și pântecele crăpându-i, parcă, sub presiunea balenelor care coborau până aproape de pubis, pe care îl lăsau liber, cum o făceau și cu coapsele. În spate, corsetul era mai scurt, lăsând fesele complet neacoperite. „Va fi mult mai bine, i-a spus Anne-Marie lui Sir Stephen, după ce i se va mai reduce talia. De altfel, dacă nu veți avea timpul să o dezbrăcați, veți constata că nu o deranjează corsetul. „O, apropie-te, acum." Blonda a ieșit, iar O s-a apropiat de gazdă, care era așezată într-un fotoliu jos, mic, îmbrăcat în catifea de culoarea cireșei. Anne-Marie i-a trecut ușor mâna peste fund, apoi a împins-o pe un taburet nu mai mare decât fotoliul, i-a ridicat și i-a desfăcut picioarele, ordonându-i să nu se miște și prinzându-i între degete buzele sexului. Cum se face la piață, își

spunea O, cu branhiile peştilor, sau la târg, cu buzele inferioare ale cailor. Şi-a amintit că şi valetul Pierre, în prima seară de la Roissy, după ce o pusese în lanţuri, făcuse acelaşi lucru. Până la urmă, nu îşi mai aparţinea şi acea parte din ea care, cu siguranţă, nu mai era a ei, era jumătatea care putea servi, aşa zicând, în afara ei. Oare de ce, de fiecare dată când constata faptul, nu numai că nu era deloc surprinsă, ci iar şi iar convinsă, şi de fiecare dată la fel de puternic, de fiecare dată cu aceeaşi tulburare care o imobiliza, care o oferea mai puţin celui în braţele căruia se afla decât celui care o lăsase pe mâini străine, care la Roissy o oferea mai mult lui René decât celorlalţi, care o posedau, şi care aici o oferea mai mult oare cui? Lui René sau lui Sir Stephen? Ah! Nu mai ştia! Şi ceea ce nu voia să ştie era că lui Sir Stephen îi aparţinea de... de când?... Anne-Marie i-a spus să se ridice şi să se îmbrace. „Puteţi să mi-o aduceţi când doriţi. Voi fi la Samois peste două zile. (Samois... O auzise: Roissy, ei bine, nu, nu despre Roissy era vorba. Atunci despre ce?) Totul va fi în ordine." (Ce, adică, va fi în ordine?) „Peste zece zile, dacă doriţi, i-a răspuns Sir Stephen, la începutul lui iulie."

În maşina care o conducea înapoi acasă numai pe ea, fiindcă Sir Stephen rămăsese la Anne-Marie, îşi amintea de o statuie pe care o văzuse în copilărie, în grădina Luxemburg: o femeie a cărei talie era atât de strânsă părea atât de îngustă între sânii grei şi şoldurile cărnoase, aplecată ca pentru a se oglindi în izvorul, şi el tot de marmură, imaginat la picioarele ei, încât te apuca spaima să nu se facă praf toată marmura. Dacă englezul asta dorea...

Cât despre Jacqueline, era simplu să îi spună că era vorba despre un capriciu al lui René. De altă idee era însă O mai preocupată, idee de care încerca să scape de fiecare dată când îi revenea în minte și ale cărei junghiuri se mira că nu sunt încă și mai înțepătoare: de ce, de când se mutase manechinul la ea, René avea atâta grijă nu doar să le lase singure, ceea ce tot s-ar mai fi înțeles, dar și să nu mai rămână el, singur, cu O? Se apropia luna iulie, când iubitul ei urma să plece din Paris, drept care nu avea să treacă să o vadă la Anne-Marie, unde urma să o ducă Sir Stephen. Chiar trebuia să se resemneze cu gândul că nu se vor mai întâlni decât în serile când venea să le invite pe amândouă în oraș sau (și nu mai știa ce o încurcă mai tare, fiindcă între ei nu mai existau decât relații esențialmente false, din moment ce erau atât de limitate) diminețile, uneori, când ea se găsea la Sir Stephen, iar Norah îl invita înăuntru, după ce, mai întâi, îi anunțase sosirea? Englezul îl primea de fiecare dată, de fiecare dată René o săruta și îi mângâia sfârcurile, făcea împreună cu gazda planuri pentru a doua zi, în care nicidecum nu era vorba și despre ea, după care pleca. Oare o dăruise într-atâta lui Sir Stephen încât nici nu se mai punea problema să o iubească? Oare ce se va întâmpla dacă nu o va mai iubi? Panica a cuprins-o în asemenea hal încât, coborând mecanic din mașină, pe trotuarul din fața casei, a luat-o la fugă după un taxi. Numai că în zona Béthune se găsesc cu greu taxiuri. Așa că a mai fugit până pe bulevardul Saint-Germain, și încă a mai avut de așteptat. Era lac de sudoare și gâfâia, întrucât corsetul îi tăia respirația, când,

în sfârșit, un taxi a încetinit la colțul bulevardului cu strada Cardinal Lemoine. I-a făcut semn, i-a dat adresa biroului lui René și a urcat fără să știe dacă acesta era la serviciu și, în cazul în care era, dacă o va și primi. Nu fusese niciodată acolo. Nu au surprins-o nici imobilul imens din strada perpendiculară pe Champs-Elysées, nici birourile în stil american, însă a descumpănit-o atitudinea lui René, care a primit-o imediat. Nu pentru că ar fi fost agresiv ori plin de reproșuri. Chiar ar fi preferat niște reproșuri, doar nu îi permisese să îl deranjeze și poate că, de fapt, îl deranja foarte tare. Și-a chemat secretara și a rugat-o să nu lase pe nimeni în birou și nici să nu îi facă vreo legătură telefonică. După care a întrebat-o pe O ce s-a întâmplat. „Mi-era teamă că nu mă mai iubești", i-a răspuns aceasta. René a râs: „— Așa, dintr-o dată? — Da, m-a apucat în mașină, când mă întorceam de la... — De la el?". O a tăcut. René tot mai râdea: „Știu de unde te întorceai, nu fi proastă. De la Anne-Marie. Peste zece zile o să mergi la Samois. Sir Stephen mi-a spus la telefon". René se așezase în singurul fotoliu confortabil din birou, în fața mesei, iar O i se ghemuise în brațe. „— Mi-e indiferent ce îmi vor face acolo, numai spune-mi că mă mai iubești. — Sigur că te iubesc, sufletelule, numai că vreau să mă asculți și tu nu o faci deloc cum trebuie. I-ai spus lui Jacqueline că aparții lui Sir Stephen? I-ai vorbit despre Roissy?" O a mărturisit că nu făcuse așa ceva. Jacqueline îi accepta mângâierile dar, în ziua în care ar afla... Bărbatul nu a mai lăsat-o să termine. A ridicat-o, a sprijinit-o de fotoliu și i-a ridicat fusta. „Aha, uite și corsetul! Vei fi

cu adevărat mai bine când ți se va mai îngusta foarte tare mijlocul." Apoi a pătruns-o, iar femeii i s-a părut că nu a mai făcut-o de atâta vreme că, în secret, se îndoia că mai are chef de ea, și acum, cu naivitate, trăia pe viu dovada iubirii lui. „Auzi, i-a spus mai târziu René, chiar ești proastă că nu vorbești cu Jacqueline. Avem nevoie de ea la Roissy și e mai simplu să o aduci tu. De altfel, când o să te întorci de la Anne-Marie, chiar că nu îi vei mai putea ascunde adevărata ta condiție." L-a întrebat care va fi cauza. „O să vezi. Mai ai cinci zile, numai cinci zile, fiindcă Sir Stephen intenționează, celelalte cinci înainte de plecarea la Anne-Marie, să înceapă să te biciuiască din nou, zilnic. Cum îi vei explica lui Jacqueline urmele de pe tine?" Nu i-a răspuns. Ceea ce bărbatul nu știa era că modelul nu era interesat decât de pasiunea pe care O i-o arăta și că, altfel, nu îi dovedea cine știe ce interes. Chiar acoperită de cicatrice, ajungea să nu facă baie împreună cu fata și să își pună cămașa de noapte. Așa, Jacqueline nu va vedea nimic. Nu remarcase nici că O nu poartă chiloți, nici nimic altceva. Pur și simplu, O nu o interesa. „— Ia ascultă, a reluat René conversația, un lucru, în orice caz, tot îi vei spune și asta imediat: că sunt îndrăgostit de ea. — Așa e? — Vrea să mă culc cu ea și dacă tu nu poți sau nu vrei să mă ajuți, o să mă descurc și singur. — Nu o să vrea niciodată să meargă la Roissy. — Nu? Ei bine, o vom obliga."

Noaptea, când Jacqueline se băgase în pat, iar O dăduse cearșaful la o parte pentru a o putea admira în plină lumină a lămpii, după ce îi spusese „René s-a îndrăgostit

de tine", fiindcă într-adevăr i-o spusese imediat ce se dezbrăcaseră, O, care, cu o lună mai devreme s-ar fi îngrozit la ideea de a vedea trupul acesta atât de fragil, atât de subțire, căzut sub loviturile de bici, sexul acesta îngust defăcut cu brutalitate, gura neîntinată urlând, pufușorul de pe obraji mânjit de lacrimi, acum, amintindu-și ultimele cuvinte ale lui René, s-a trezit pătrunsă de fericire.

Cum Jacqueline plecase pentru a nu mai reveni, fără îndoială, înainte de începutul lui august, dacă filmul la care lucra avea să fie încheiat, nimic nu o mai reținea pe O în Paris. Iulie se apropia, prin toate grădinile străluceau mușcate stacojii, toate storurile erau coborâte la prânz, René se plângea că este obligat să se ducă până în Scoția. O clipă, O a sperat că o ia cu el. Numai că, dincolo de faptul că niciodată nu o prezentase familiei sale, știa că iubitul ei va ceda în cazul în care Sir Stephen i-o va cere. Englezul spusese că, în momentul în care René se va urca în avionul de Londra, va veni să o caute. Și ea era în vacanță. „O să mergem la Anne-Marie, a anunțat-o, te așteaptă. Nu îți lua bagaje, nu vei avea nevoie de nimic acolo." Nu era vorba despre apartamentul de lângă Observator, în care o cunoscuse, ci despre o casă joasă, aflată în fundul unei grădini mari, la marginea pădurii Fontainebleau. De la prima întâlnire, O purta corsetul foarte strâns în balene care i se păruse atât de necesar lui Anne-Marie. În fiecare zi îl mai strângea un pic. Acum, aproape că îi puteai cuprinde mijlocul cu amândouă mâinile, așa că Anne-Marie trebuia să fie mulțumită. Când

au ajuns, pe la două după-amiază, întreaga casă dormea și, la sunetul soneriei, câinele, un ciobănesc uriaș de Flandra cu păr aspru, care i-a mirosit femeii genunchii pe sub rochie, abia de a lătrat. Anne-Marie se afla sub un fag roșiatic, sub ferestrele propriului dormitor, la capătul pajiștii, într-un colț al grădinii. Nu s-a ridicat. „Iat-o pe O, i-a spus Sir Stephen. Știți ce trebuie să îi faceți. Când va fi gata?" Anne-Marie a privit-o. „Nu i-ați explicat ce urmează? Bun, o să începem imediat. Zece zile tot trebuie puse la socoteală. Presupun că inelele și monograma doriți să i le montați chiar dumneavoastră. Întoarce-ți-vă peste cincisprezece zile. După care, totul trebuie încheiat după alte cincisprezece." O ar fi vrut să vorbească, să pună întrebări. „O clipă, O, i-a spus Anne-Marie. Mergi în camera din față, dezbracă-te, rămâi doar cu sandalele și întoarce-te aici." Camera era goală, o cameră mare, albă, cu perdele din pânză de Jouy violet. O și-a așezat geanta, mănușile și hainele pe un scăunel din fața unui dulap în perete. Oglinzi nu existau. A ieșit încet, orbită de soarele strălucitor, până a ajuns la umbra fagului. Sir Stephen era tot în picioare, în fața lui Anne-Marie, cu câinele la picioare. Părul negru, ușor încărunțit, al femeii strălucea de parcă ar fi fost dat cu ulei, ochii ei albaștri păreau acum negri. Era îmbrăcată în alb, cu o centură verde, purta sandale de aceeași culoare cu centura care lăsau să i se vadă picioarele goale și unghiile date cu ojă roșie, la fel ca și unghiile de la mâini. „O, îngenunchează în fața lui Sir Stephen." O a făcut-o, cu mâinile la spate, cu sfârcurile fremătând. Câinele a dat semne că va sări pe ea.

„— Aici, Turcule, a strigat Anne-Marie. O, ești de acord să porți inelele și monograma cu care Sir Stephen dorește să fii marcată, fără să știi cum îți vor fi puse? — Da. — Atunci îl voi conduce pe Sir Stephen, iar tu vei rămâne unde ești." Englezul s-a aplecat și a luat-o pe O de sâni, în timp ce Anne-Marie se ridica din șezlong. A sărutat-o pe gură, șoptindu-i: „Ești a mea, O, chiar ești a mea?". Apoi a părăsit-o, urmând gazda. S-a auzit poarta. Anne-Marie s-a întors. Cu genunchii îndoiți, înconjurați cu mâinile, O părea o statuie egipteană.

În casă mai locuiau trei fete, fiecare având camera ei la primul etaj. O a primit o cameră micuță, la parter, alături de dormitorul lui Anne-Marie. Aceasta din urmă le-a strigat, chemându-le în grădină. Și ele erau goale, ca și O. Îmbrăcate, în locuința ascunsă cu grijă de zidurile înalte ale parcului și de jaluzelele coborâte ale ferestrelor care dădeau către o stradă plină de praf, erau numai Anne-Marie și servitoarele: o bucătăreasă și două cameriste, mai în vârstă decât stăpâna, cu aparență de severitate în fustele lor largi din lână neagră de lamă și cu șorțurile apretate. „Pe ea o cheamă O, a anunțat Anne-Marie, care se așezase iarăși în șezlong. Aduceți-mi-o să o văd mai de aproape." Două fete brunete, cu părul aproape la fel de închis la culoare ca și blănițele lor dintre picioare, cu sfârcurile lungi și aproape mov, au ridicat-o în picioare. A treia era scundă, rotundă și roșcată, iar pe pielea de cretă a pieptului se putea vedea o groaznică rețea de vinișoare verzui. Primele două au împins-o pe O spre Anne-Marie care a întins un deget către cele trei dungi negre de pe

suprafața coapselor, care se repetau și pe fese. „— Cine te-a biciuit, Sir Stephen? — Da, a răspuns O. — Când și cu ce? — Acum trei zile, cu cravașa. — Începând de mâine, timp de o lună, nu vei mai fi biciuită, cu excepția zilei de azi, cu ocazia sosirii tale. O vom face după ce voi termina să te examinez. Sir Stephen te-a biciuit vreodată în interiorul coapselor, cu picioarele larg desfăcute? Nu? Bineînțeles că nu, bărbații nu se pricep la așa ceva. O să vedem imediat cum este. Arată-mi mijlocul. Mda, e mai bine." Anne-Marie a tras de șnururi pentru a îngusta încă și mai mult talia netedă a lui O. A trimis-o apoi pe micuța roșcată să caute alt corset, pentru a i-l schimba. Acesta era din nailon negru, cu balene foarte tari, fără jartiere și atât de strâmt încât l-ai fi putut lua drept o centură de piele foarte înaltă. Una dintre fete l-a legat, în timp ce Anne-Marie îi ordona să i-l strângă cu toată puterea. „— E groaznic, a exclamat O. — Întocmai, i-a răspuns Anne-Marie, de-asta și arăți mai bine dar, cum nu vei reuși altfel, o să-l porți zilnic. Spune-mi, cum preferă Sir Stephen să se folosească de tine? Trebuie să știu." Cum își ținea mâna pe sexul lui O, aceasta nu mai putea răspunde. Două dintre fete se așezaseră pe jos, a treia, cea mai brunetă, pe brațul șezlogului. „Întoarceți-o, să-i văd bucile!" O a fost întoarsă și pusă jos, mâinile fetelor desfăcându-i fesele. „Sigur că da, a zis Anne-Marie, nici nu e nevoie să mai răspunzi, așadar pe-astea trebuie să ți le marcăm. Ridică-te. O să ți se pună brățările. Colette, mergi de caută cutia. O să tragem la sorți cine te va biciui. Colette, adu jetoanele. Vom merge în sala de

muzică." Colette era cea mai înaltă dintre brunete, pe cealaltă o chema Claire, iar micuța roșcată era Yvonne. O nu observase că toate purtau, ca la Roissy, colier și brățări de piele. În plus, și la glezne aveau brățări. Pe când Yvonne alegea și îi punea lui O brățările care i se potriveau, Anne-Marie i-a întins patru jetoane și a rugat-o să dea câte unul fiecăreia, fără să se uite la cifră. O le-a distribuit. Fetele au privit cifrele de pe jetoane și nu au scos un cuvânt, așteptând-o pe Anne-Marie să vorbească prima. „Eu am doi, a zis aceasta. Cine are unu?" Colette îl avea. „Ia-o. A ta este." Colette a prins-o de mâini pe O, i le-a dus la spate legându-i brățările, apoi a împins-o înaintea ei. În pragul unei uși de sticlă, care dădea către o aripă mai mică a clădirii, perpendiculară pe fațadă, Yvonne, care mergea prima, i-a scos lui O sandalele. Prin ușa de sticlă primea lumină o încăpere al cărei perete din spate forma o rotondă supraînălțată. Vaga cupolă a acesteia era susținută de două coloane subțiri, dispuse cam la doi metri una de cealaltă. Estrada aflată la capătul a patru trepte se prelungea, între coloane, cu o platformă rotundă. Podeaua încăperii era acoperită cu catifea roșie. Pereții erau albi, perdelele roșii, canapelele dispuse de jur împrejurul rotondei erau acoperite cu aceeași catifea roșie ca și cea de pe jos. În zona dreptunghiulară a încăperii se găsea un șemineu mai degrabă larg decât profund și, în fața lui, un aparat de radio cu pick-up, înconjurat de rafturi cu discuri. Din această cauză se și numea sala de muzică, sală care comunica direct cu dormitorul lui Anne-Marie printr-o ușă de lângă șemineu. De cealaltă parte a șemineului se găsea un

dulap în perete, a cărui ușă era așezată simetric cu aceea dinspre dormitorul lui Anne-Marie. Cu excepția canapelelor și a radioului, în încăpere nu se mai găsea nici un alt element de mobilier. Colette a așezat-o pe O pe marginea estradei construite perfect între scările care coborau de o parte și de alta a coloanelor, celelalte două fete au închis ușa de sticlă după ce au lăsat jaluzelele. Surprinsă că era vorba, în realitate, despre un fel de fereastră dublă, O a umplut-o de bună dispoziție pe Anne-Marie: „Toate acestea sunt gândite pentru ca să nu poți fi auzită țipând. Pereții sunt căptușiți cu plută. Nu se aude absolut nimic din tot ce se petrece aici. Culcă-te". A luat-o de umeri și a lipit-o de catifeaua roșie, apoi a tras-o ceva mai în față. Mâinile lui O zgâriau marginea estradei, unde Yvonne le legase de un inel, fesele păreau să-i cadă în gol. Anne-Marie i-a împins genunchii la piept, apoi O și-a simțit picioarele, astfel întoarse, întinse și trase în același sens. Niște chingi, trecute prin brățările de la glezne, îi duceau tălpile mai sus decât capul, fixându-le de coloanele în mijlocul cărora, ridicată astfel pe estradă, era în asemenea mod expusă încât singurul lucru vizibil erau cele două găuri de sub pântece, teribil de desfăcute. Anne-Marie i-a mângâiat interiorul coapselor. „Este pielea cea mai fină de pe întregul corp, a explicat. Ia-o încet, Colette. Nu trebuie să leșine." Fata stătea în picioare, deasupra ei, cu picioarele de o parte și de cealaltă a mijlocului lui O și, printre picioarele ei, O zărea corzile biciului pe care îl avea în mână. La primele lovituri care i-au ars pântecele, O a gemut. Colette trecea de la coapsa dreaptă la

cea stângă, se oprea, o lua de la capăt. O se zbătea din toate puterile, de-ai fi crezut că o să rupă chingile în care era fixată. Nu voia să se roage, nu voia să cerșească îndurare. Numai că Anne-Marie urmărea să o aducă la cheremul ei. „Mai iute, i-a comandat lui Colette, și mai tare." O a strâns din dinți, însă degeaba. Un minut mai târziu, ceda urletelor și lacrimilor, pe când Anne-Marie îi mângâia chipul. „Încă o clipă și e gata. Numai cinci minute. Poți să strigi cât te ține gura astea cinci minute. E și douăzeci și cinci. Colette, te oprești la și treizeci, când o să-ți spun eu." Numai că O urla nu, nu, te rog! Nu mai putea, nu, nici o clipă nu mai putea să suporte tortura. Și totuși a suportat-o până la capăt și, când Colette a coborât de pe estradă, Anne-Marie i-a zâmbit. „Mulțumește-mi", i-a zis, și O i-a mulțumit. Știa de ce Anne-Marie ținuse neapărat să o biciuiască, înainte de orice altceva. Nu se îndoise niciodată că o femeie poate fi tot atât de crudă, de implacabilă, ca un bărbat. Numai că O își spunea că Anne-Marie căuta mai puțin să își manifeste puterea, cât să stabilească o anume complicitate între ele. O nu înțelesese nicicând, însă sfârșise prin a recunoaște ca pe un adevăr de necontestat și foarte important, încâlceala contradictorie și constantă a propriilor sentimente. Îi plăcea ideea supliciului, când îl trăia ar fi trădat întreaga lume pentru a scăpa, dar când se încheia era fericită că l-a suportat, cu atât mai fericită cu cât acesta fusese mai crud și ținuse mai mult. Anne-Marie nu se lăsase înșelată nici de acceptul, nici de revolta lui O, știind bine că mulțumirile pe care aceasta i le aducea nu erau deloc lipsite de

valoare. Gestul ei mai avea o motivație, pe care i-a explicat-o. Ținea să dovedească fetelor care îi intrau în casă și trebuiau să trăiască într-un univers strict feminin că în nici un caz condiția feminină nu își pierdea din importanță prin faptul că nu aveau legături decât cu alte femei, ba chiar din contră, devenea mai prezentă și mai rafinată. De asta și ținea ca fetele să fie încontinuu goale. Modalitatea în care O fusese biciuită, poziția în care fusese legată nu aveau nici ele un alt scop. Astăzi era rândul lui O să rămână întreaga după-amiază, adică încă trei ore, cu picioarele ridicate și desfăcute, expusă așa, pe estradă, cu fața către grădină. Nu avea decât să își dorească să își strângă la loc picioarele. Mâine va fi rândul lui Claire, sau al lui Colette ori Yvonne, iar O le va putea privi și ea, la rândul ei. Era un procedeu mult prea lent și mult prea minuțios, ca modalitate de utilizare a biciului, pentru a putea fi adoptat și la Roissy. Dar O îi va putea observa eficacitatea. Dincolo de inelele și de monograma pe care le va purta la plecare, va fi redată lui Sir Stephen mult mai deschisă și într-o mai profundă stare de sclavie decât și-ar fi putut imagina vreodată că ar fi posibil.

A doua zi, după micul dejun, Anne-Marie le-a spus lui O și lui Yvonne să o urmeze în dormitorul ei. Din secretair a luat o cutie îmbrăcată în piele verde pe care a așezat-o pe pat și a deschis-o. Fetele s-au așezat la picioarele ei. „Yvonne nu ți-a spus nimic?", a întrebat-o Anne-Marie. O a negat din cap. Ce să-i fi spus Yvonne? „Știu, nici Sir Stephen. Uite inelele pe care vrea să le porți." Erau inele de fier, mate, inoxidabile, ca fierul

inelului de la Roissy, dublat cu aur. Erau rotunde, groase ca niște creioane colorate și alungite, cam ca zalele lanțurilor groase. Anne-Marie i-a arătat lui O că fiecare era format din două părți în formă de U îmbinate una-ntr-alta. „Nu este decât modelul de probă. Poate fi scos. Modelul definitiv, după cum o să vezi, are un resort înăuntru, care trebuie forțat pentru a intra într-o canelură în care se blochează. Odată montat, nu mai poate fi scos decât folosind o pilă." Fiecare inel era lung cât două falange de la degetul mic, putând aluneca unul într-altul. De fiecare era prins, ca o za suplimentară, sau cum se prind cerceii de inelele trecute prin ureche, un disc din același metal, lat cât lungimea inelelor. Pe una dintre fețe, un triscelum din aur încrustat cu email negru, pe cealaltă, nimic. „— Aici, i-a spus Anne-Marie, va fi numele tău, titlul, numele și prenumele lui Sir Stephen și, dedesubt, un bici și o cravașă încrucișate. Yvonne poartă un disc asemănător de colier. Tu însă îl vei purta sub pântece. — Păi..., a încercat O să răspundă. — Știu, i-a luat-o Anne-Marie înainte, tocmai de asta am chemat-o și pe ea." Roșcata s-a ridicat și s-a întins pe pat. Stăpâna casei i-a desfăcut coapsele și i-a arătat lui O că una dintre buzele sexului, la jumătate și mai spre bază, era găurită parcă în bătaie de joc. Inelul de fier exact pe acolo era petrecut. „— Imediat o să ți le găuresc și pe ale tale, nu e mare lucru, mai mult o să ne ia până îți voi pune copcile pentru suturarea epidermei cu mucoasa. E mai puțin dur decât biciul. — Nu mă adormiți? a exclamat O, tremurând. — Niciodată, i-a răspuns Anne-Marie, o să te legăm doar ceva mai strâns decât ieri. E suficient. Apropie-te."

Opt zile mai târziu, Anne-Marie îi scotea copcile și îi punea inelul de probă. Oricât de ușor ar fi fost, mai ușor decât părea, căci era gol pe dinăuntru, ceva-ceva tot cântărea. Metalul dur, care se vedea cum îi pătrunde în carne, părea un instrument de tortură. Cum va fi când va fi pus celălalt, care e mai greu? Aparatul barbar scânteia încă de la prima privire. „— Firește, i-a confirmat Anne-Marie lui O observația. Sigur ai înțeles ce dorește Sir Stephen? Oricine, la Roissy ori în altă parte, el sau oricine altcineva, chiar și tu, în fața oglinzii, așadar oricine îți va ridica fusta va zări imediat inelele prinse de sex și, dacă te va întoarce, pecetea de pe fesă. Poate că, într-o zi, vei chema pe cineva să îți scoată, cu o pilă, inelele, monograma însă pe asta nu ai s-o poți șterge niciodată. — Eu credeam că tatuajele se șterg cu ușurință, a intervenit Colette." (Ea fusese aceea care tatuase, pe pielea albă a Yvonnei, deasupra triunghiului de sub pântece, cu litere albastre împodobite, ca literele de broderie, inițialele stăpânului ei.) „O nu va fi tatuată.", i-a răspuns Anne-Marie. O a privit-o. Colette și Yvonne au tăcut surprinse. Anne-Marie nu se decisese dacă să le spună sau nu. „— Ei, haideți, spuneți-ne! a rugat-o O. — Drăguța mea, greu îndrăznesc să-ți spun: vei fi marcată cu fierul înroșit în foc. Sir Stephen mi-a trimis acum două zile instrumentele. — Cu fierul? a strigat Yvonne. — Cu fierul înroșit."

Încă din prima zi, O luase parte la toate activitățile casei. Ascultarea era absolută și liber consimțită, distracțiile monotone. Fetele aveau voie să se plimbe prin grădină, să citească, să deseneze, să joace cărți, să facă pasiențe.

Puteau rămâne în camerele lor, pentru a dormi, sau puteau ieşi să se bronzeze. Uneori stăteau la taclale, toate sau perechi-perechi, ceasuri întregi, alteori rămâneau aşezate, fără un cuvânt, la picioarele lui Anne-Marie. Orele de masă erau fixe, cina se lua la lumina lumânărilor, ceaiul în grădină, iar în atitudinea celor două servitoare, atunci când serveau fetele goale, aşezate ceremonios la masă, era ceva absurd. Seara, Anne-Marie desemna una dintre ele pentru a dormi împreună, uneori mai multe nopţi la rând. O mângâia şi se lăsa mângâiată de aceasta, cel mai adesea către dimineaţă, apoi adormea iarăşi, după ce o trimitea în camera ei. Perdelele violet, trase doar pe jumătate, colorau în mov ziua care se năştea, iar Yvonne îi spunea că Anne-Marie era tot atât de frumoasă şi de mândră primind plăcerea, pe cât de nesătulă în pretenţii. Nici una nu o văzuse complet goală. Îşi desfăcea sau îşi ridica numai cămaşa albă de jerseu, fără a o scoate vreodată. Nici plăcerea de noaptea, nici alegerea făcută cu o zi mai devreme nu îi influenţau hotărârea a doua zi după prânz, când planurile se executau întocmai cum fusese prevăzut. La trei după-amiaza, sub fagul roşiatic unde fuseseră grupate fotoliile din grădină în jurul unei mese rotunde de piatră albă, Anne-Marie aducea vasul cu jetoane. Fiecare lua câte unul. Cea care trăsese numărul cel mai mic era condusă în sala de muzică şi legată pe estradă, aşa cum i se întâmplase şi lui O în prima zi. Îi mai rămânea (O era exceptată până la plecare) să indice una dintre mâinile în care Anne-Marie ţinea ascunsă o bilă albă sau una neagră. Cea neagră însemna că va fi biciuită,

cea albă, că a scăpat. Anne-Marie nu trișa niciodată, chiar dacă sorții condamnau ori scăpau aceeași fată mai multe zile la rând. Astfel, tortura micuței Yvonne, care plângea și își striga iubitul, a fost luată de la capăt patru zile la rând. Coapsele pline de vinișoare verzui, la fel cu acelea de pe piept, se desfăceau lăsând la vedere o carne roz din care apărea inelul gros de fier, cu atât mai vizibil cu cât Yvonne era epilată complet. „— De ce ești rasă așa, a întrebat-o O, și de ce mai porți inelul, din moment ce discul e agățat de colier? — Bărbatul meu zice că sunt și mai goală atunci când mă epilez. Inelul cred că este pentru a mă lega." Ochii verzi ai Yvonnei, figura mică, triunghiulară, o făceau să se gândească la Jacqueline de fiecare dată când o întâlnea. Dacă ar merge și Jacqueline la Roissy? Atunci, într-o bună zi, și ea va trece pe aici, va fi chiar aici, răsturnată pe estradă. „Nu vreau, își zicea O, nu vreau cu nici un chip, n-o să clintesc un deget pentru a o aduce, și așa i-am spus prea multe. Jacqueline nu e făcută să fie nici lovită și nici marcată." Doar că loviturile și fiarele i se potriveau bine Yvonnei, și ce dulci îi erau transpirația și gemetele, și ce plăcut era să i le smulgi... Fiindcă în două rânduri, deocamdată numai în ceea ce o privea pe Yvonne, Anne-Marie îi dăduse biciul lui O și o îndemnase să lovească. Prima dată, în primul minut, ezitase, la primul strigăt al Yvonnei dăduse înapoi, dar când reîncepuse, iar Yvonne urlase iarăși, mai tare, fusese cuprinsă de o plăcere teribilă, atât de ascuțită încât simțise că izbucnește în hohote de bucurie, în pofida ei însăși, și trebuise să facă eforturi ieșite din comun pentru a încetini

ritmul și pentru a nu lovi din toate puterile. După care rămăsese lângă tânără tot timpul cât aceasta stătuse așa, legată, sărutând-o din când în când. Fără îndoială, semănau într-un fel. Cel puțin un al șaselea simț al lui Anne-Marie, asta părea a dovedi. Să o fi tentat tăcerea lui O, docilitatea ei? Abia de i se cicatrizaseră acesteia rănile, că Anne-Marie i-a și spus: „Nici nu-ți dai seama cât regret că nu pot să te biciuiesc. Dar când o să te întorci... În sfârșit, o să te deschid zi de zi." Și, zi de zi, după ce fata din sala de muzică era dezlegată, O îi lua locul, până când se auzea clopoțelul care anunța cina. Anne-Marie avea dreptate: nu se mai putea gândi la nimic altceva în cele două ore decât la faptul că era larg deschisă, decât la inelul care îi atârna de una dintre buzele sexului și care va cântări și mai mult de îndată ce i se va alătura și cel de-al doilea. La nimic altceva decât la sclavie și la însemnele sclaviei sale. Într-o seară, Claire, care venea alături de Colette din grădină, se apropiase de O și îi întorsese inelul pe partea cealaltă. Încă nu era inscripționat. „— Anne-Marie te-a dus la Roissy? a întrebat-o aceasta. — Nu, i-a răspuns O. — Pe mine ea m-a dus, acum doi ani. Mă întorc acolo poimâine. — Nu aparții nimănui? — Claire este a mea, a intervenit Anne-Marie. Stăpânul tău sosește mâine, O. La noapte vei dormi cu mine." Noaptea scurtă, de vară, se termina repede și, pe la patru dimineața, semnele zilei începeau să alunge stelele. O, care dormea cu genunchii lipiți, a fost trezită de mâna lui Anne-Marie, care i se strecurase între coapse. Numai că aceasta nu dorea altceva decât să îi alunge somnul, pentru a se lăsa mân-

gâiată. Ochii care îi străluceau în penumbră, părul argintiu, amestecat cu șuviţe negre, tăiat scurt și ciufulit de pernă, ușor ondulat, îi dădeau un aer de mare senior exilat, de libertin viteaz. O i-a atins cu buzele sfârcurile întărite ale sânilor și cu mâna despicătura de sub pântece. Anne-Marie s-a predat cu promptitudine, însă nu lui O. Plăcerea care o făcea să deschidă ochii mari era una anonimă și impersonală, pentru care O nu era decât un simplu instrument. Îi era indiferent dacă tânăra îi admira chipul neted și întinerit, gura frumoasă, care gâfâia, dacă o auzea suspinând când îi strângea între dinți, între buze creasta de carne ascunsă în valea de sub pântece. Pur și simplu a luat-o de păr pentru a o lipi și mai tare de trupul ei și nu a lăsat-o decât pentru a-i spune: „Mai vreau!". Tot așa o iubise O și pe Jacqueline. O ținuse în brațe ameţită de plăcere. Fusese a ei, sau cel puțin așa își închipuia. Însă similitudinea gesturilor nu însemna nimic. Anne-Marie nu era a ei. Anne-Marie nu era a nimănui. Anne-Marie cerea mângâierile fără a-i păsa ce simţea persoana care i le acorda și se deda lor cu o insolentă libertate. Totuși, cu O s-a arătat tandră și blândă, a sărutat-o pe gură și pe sâni, a ținut-o strâns în brațe încă vreo oră înainte de a o trimite la ea în cameră. I-a scos inelele de fier. „Sunt ultimele ore în care mai poți dormi fără a le purta. Cele care ți se vor pune nu le vei mai putea scoate." Și-a trecut mâna peste fesele fetei, încet, îndelung, apoi a condus-o în camera în care se îmbrăca, singura din toată casa în care se găsea o oglindă în triptic, întotdeauna închisă. A desfăcut-o pentru ca O să se poată vedea.

„Este pentru ultima oară când te poți vedea intactă. Chiar aici, unde ești atât de rotundă și de netedă, îți vor fi imprimate inițialele lui Sir Stephen, de o parte și de alta a orificiului. În ziua dinaintea plecării te voi mai aduce o dată în fața oglinzii și nu ai să te mai recunoști. Are dreptate Sir Stephen. Du-te să te culci, O." Numai că spaima a ținut-o trează și când, pe la zece, Colette a venit să o caute, a fost nevoită să o ajute să se spele, să se pieptene, să se rujeze, într-atât de tare tremura. A auzit poarta deschizându-se. Sir Stephen era aici. „Haide, O, vino, i-a spus Yvonne, te așteaptă."

Soarele era deja sus, pe cer, și nici o adiere de vânt nu mișca frunzele fagului. Ai fi zis că era un arbore de aramă. Copleșit de canicula, câinele zăcea la rădăcină și, cum soarele nu se ridicase încă deasupra coroanei copacului, traversa cu ușurință frunzișul de la capătul unei ramuri, singura care la acea oră putea umbri cât de cât masa de sub ea, așa încât piatra din care era făcută era presărată cu pete albe și călduțe. Sir Stephen stătea în picioare, nemișcat, lângă masă, iar Anne-Marie se așezase alături. „Ia uitați-vă, i-a zis gazda când Yvonne a adus-o pe O, puteți să-i puneți când doriți inelele, găurile sunt gata." Fără a-i răspunde, englezul a luat-o în brațe pe O, a sărutat-o pe gură și, ridicând-o imediat, a culcat-o pe masă, rămânând aplecat deasupra ei. Apoi a mai sărutat-o de câteva ori, i-a mângâiat sprâncenele și părul, după care, revenindu-și, i s-a adresat lui Anne-Marie: „O s-o fac chiar acum, dacă nu aveți nimic împotrivă". Aceasta a luat cutia îmbrăcată în piele pe care o adusese și o așezase pe fotoliu

şi i-a întins inelele care aveau gravate pe ele numele lui O şi al lui Sir Stephen. „Haideţi", a spus el. Yvonne i-a ridicat lui O picioarele, iar ea a simţit metalul rece pe care Anne-Marie îl făcea să îi pătrundă cărnurile. În momentul în care a îmbinat cele două părţi ale inelului, gazda a făcut-o cu grijă, în aşa fel încât faţa încrustată cu aur să fie la vedere, iar cea inscripţionată către interiorul coapsei. Resortul era atât de dur încât cele două părţi nu intrau unul într-altul până la capăt. A trebuit ca Yvonne să fie trimisă după un ciocan. O a fost ridicată şi aplecată, cu picioarele desfăcute, pe marginea plăcii de piatră, care juca acum rolul de nicovală şi, apăsând alternativ una dintre extremităţile jumătăţilor de za şi lovind la cealaltă extremitate, a fost posibil să fie fixate. Sir Stephen privea fără un cuvânt. La sfârşit i-a mulţumit lui Anne-Marie şi a ajutat-o pe O să se ridice. Astfel, aceasta a realizat că noile inele erau mult mai grele decât cele provizorii, pe care le purtase în zilele dinainte. Numai că acestea de acum erau definitive. „Pecetea dumneavostră, acum, nu-i aşa?", i s-a adresat englezului Anne-Marie. Bărbatul a aprobat din cap, susţinând-o de mijloc pe O, care se clătina. Nu purta corsetul negru, dar acesta o arcuise atât de bine încât tânăra dădea impresia că e gata să se spargă, atât îi ajunsese talia de îngustă. Şoldurile păreau mai rotunde, iar sânii mai grei. În sala de muzică în care, urmându-le pe Anne-Marie şi pe Yvonne, Sir Stephen mai mult a dus-o pe sus decât a condus-o pe O, le-au găsit pe Colette şi pe Claire aşezate la baza estradei. La intrarea lor, fetele s-au ridicat. Pe estradă se afla un aragaz mare

cu un singur arzător. Din dulapul în perete, Anne-Marie a scos chingile şi a legat-o strâns pe O de mijloc şi pe sub genunchi, lipind-o cu burta de una dintre coloane. I s-au mai legat mâinile şi picioarele. Pierdută în propria-i ameţeală, tânăra a simţit mâna lui Anne-Marie pe fese, indicând unde trebuie să imprime fierul, a auzit şuierul flăcării şi, într-o linişte absolută, fereastra care se închidea. Şi-ar fi putut întoarce şi capul pentru a vedea mai bine, dar nu avea atâta putere. A traversat-o o singură durere, abominabilă, care a aruncat-o, urlând şi cu muşchii întinşi la maximum, în chingile care o ţineau strâns, şi nu avea să afle niciodată cine i-a pătruns carnea feselor cu cele două fiare înroşite în foc, în acelaşi timp, nici a cui voce a numărat până la cinci, nici la semnul cui au fost dezlipite de trupul ei. Când a fost dezlegată şi a alunecat în braţele lui Anne-Marie, a mai avut timp, înainte ca totul să se învârtă şi să se întunece în jurul ei, şi ca orice sentiment ori senzaţie să o părăsească, să mai întrezărească, între primele două valuri ale nopţii care a cuprins-o, chipul livid al lui Sir Stephen.

Englezul a adus-o pe O înapoi, la Paris, cu zece zile înaintea sfârşitului lui iulie. Metalul care îi traversa buza stângă a sexului şi avea inscripţionate literele care dovedeau că era proprietatea englezului îi cobora până la o treime din lungimea coapsei şi, la fiecare pas, i se mişca între picioare ca o limbă de clopot, discul gravat fiind mai greu şi mai lung decât inelul de care era fixat. Monogramele imprimate cu fierul înroşit în foc, înalte de trei

degete și late cam pe jumătate din înălțime, erau săpate în carne cu o daltă parcă, având adâncimea de circa un centimetru. La cea mai mică mângâiere le puteai simți sub degete. Pentru fiarele și pecețile ei, O simțea o mândrie dementă. Dacă Jacqueline ar fi fost acasă, în loc să fi încercat să i le ascundă, așa cum făcuse cu urmele loviturilor de cravașă pe care Sir Stephen i le aplicase în ultimele zile dinaintea plecării, ar fi alergat să o caute pentru a i le arăta. Numai că manechinul nu avea să sosească decât peste opt zile. René lipsea și el. Drept care, în cele opt zile, la cererea englezului, O și-a făcut câteva rochii de purtat pe caniculă și alte câteva de seară, foarte ușoare. Nu i s-au permis decât variantele a două modele: unul gen Éclair, care se deschidea și se închidea de sus în jos (din care mai avea câteva), celălalt compus dintr-o fustă în evantai, care se ridica printr-un simplu gest, nelipsind corsetul care îi urca până sub sâni, purtat cu o vestă bolero închisă la gât. Ajungea să scoată boleroul pentru ca umerii și sânii să i se dezgolească, sau, fără a-l scoate, să îl desfacă, dacă dorea cineva să îi vadă doar sânii. Despre costumul de baie nici nu s-a pus problema, căci nu l-ar fi putut purta, întrucât fiarele de sub pântece i-ar fi ieșit pe lângă marginile lui. Englezul i-a spus că vara aceasta, dacă va dori să înoate, va trebui să o facă dezbrăcată. O își putuse da seama că bărbatului îi plăcea ca, dintr-o dată, când se afla alături, să o prindă de sub pântece, în mod mecanic, chiar dacă el nu o dorea în acel moment, să îi simtă și să o tragă de părul de acolo, să o desfacă și să o exploreze îndelung cu degetele. Plăcerea pe care, la

rândul ei, O o resimțea ținând-o la fel pe Jacqueline, udă și fierbinte, strângându-i înăuntru degetele, era martorul și garantul plăcerii englezului. Și înțelegea că Sir Stephen nu dorea ca accesul la această plăcere să îi fi fost mai dificil.

Cu eșarfele plisate, pepit, în gri și alb, sau în bleumarin și alb, cu fustele plisate și vestele bolero mici, din material tare, strânse pe trup, cu rochiile mai sobre, din nailon negru, creponat, abia fardată, fără pălărie, cu părul lăsat în voie, părea o fetiță cuminte. Peste tot pe unde Sir Stephen o lua cu el, trecea drept fata ori nepoata lui, cu atât mai mult cu cât el o tutuia pe când ea continua să îi spună dumneavoastră. Singuri amândoi în Paris, plimbându-se pe străzi pentru a privi magazinele, sau pe trotuarele prăfuite, ca urmare a căldurii excesive, fără pic de umezeală, observau, fără să se mire, trecătorii surâzându-le, așa cum faci când întâlnești oameni fericiți. Lui Sir Stephen i se întâmpla să o împingă în ambrazura vreunei porți mari, cu două canaturi, ori pe sub arcadele cât de cât întunecate ale cine știe cărei clădiri, de unde urca în stradă damf de pivniță, să o sărute și să îi spună cât de mult o iubește. Lui O i se agățau tocurile de pragul porții celei mari, în care era decupată o ușă obișnuită. De acolo se zăreau, în fundul curții, rufe uscându-se la fereastre. Cu coatele sprijinite pe balustrada balconului, o fată blondă îi privea fix, câte o mâță li se strecura printre picioare. Se plimbau așa, trecând prin Gobelins, Saint-Marcel, Mouffetard, Temple, Bastille. O dată, Sir Stephen a băgat-o brusc într-un hotel mizerabil, de tranzit, al cărui

recepționer a vrut mai întâi să îi pună să completeze tot felul de fișe, după care a renunțat spunând că nu merită deranjul doar pentru o oră. Tapetul camerei era albastru, cu niște bujori enormi, auriți, fereastra dădea spre un puț din care urca duhoarea lăzilor de gunoi. Oricât de slabă ar fi fost lumina lămpii de la căpătâiul patului, tot se puteau zări pe marmura șemineului urme de pudră ieftină și spelci. Pe tavan, deasupra patului, era prinsă o oglindă de mari dimensiuni.

O singură dată Sir Stephen a invitat-o pe O să ia masa alături de doi compatrioți aflați în trecere prin Paris. A venit să o caute cu o oră mai devreme decât prevăzuseră, în locuința ei de pe strada Béthune, în loc să o cheme la el. Tânăra tocmai se spălase, dar încă nu se pieptănase, nu se fardase și nici nu se îmbrăcase. Surprinsă, a zărit în mâna englezului un sac de golf. Uimirea nu a durat prea mult, căci acesta i-a cerut să se uite înăuntru, unde se găseau mai multe cravașe, două din piele roșie, nu foarte groase, două deosebit de subțiri și de lungi, din piele neagră, un bici din fâșii de piele verde foarte lungi, fiecare strânsă la capăt în câte un nod, un altul din corzi cu noduri de la un capăt la celălalt, un bici pentru câini, făcut dintr-o singură fâșie de piele lungă și groasă, cu mânerul din piele împletită, în sfârșit, brățări de piele ca acelea de la Roissy și frânghii. O a aranjat totul, în ordine, pe patul desfăcut. Oricât ar fi fost de obișnuită ori de hotărâtă, tot tremura. Sir Stephen a luat-o în brațe. „Ce preferi?" Numai că femeia abia de putea îngăima ceva și deja simțea sudoarea scurgându-i-se pe la subsuori. „Spune-mi, ce

preferi? a repetat englezul. Bine, a continuat, observându-i tăcerea, mai întâi, mă vei ajuta." I-a cerut niște cuie și găsind soluția aranjamentului, i-a explicat lui O că, în dreapta oglinzii celei mari, între aceasta și șemineu, în fața patului, se potrivea un panou din lemn cu bice și cravașe încrucișate. A bătut cuiele. Mânerele bicelor și ale cravașelor erau prevăzute cu inele, în așa fel încât puteau fi agățate în cârligele pe care cuiele le aveau la unul dintre capete și, totodată, puteau fi luate fără probleme. Adăugând brățările și frânghiile, O urma să aibă, în fața patului, panoplia completă a instrumentelor de tortură. O panoplie drăguță, la fel de armonioasă precum roțile și cleștii din tablourile reprezentând martiriul Sfintei Catherine sau precum ciocanul, cuiele, coroana de spini, lancea și nuielele din tablourile Calvarului. Când o să se întoarcă Jacqueline... Păi, chiar despre Jacqueline era vorba! Mai avea de răspuns la întrebarea englezului, însă asta chiar nu o putea face, așa că acesta și-a ales singur biciul pentru câini.

La La Pérouse, într-un minuscul birou privat de la al doilea etaj, unde personaje ca ale lui Watteau, în culori deschise, cam șterse, păreau, pe pereții întunecați, actori ai unui teatru de păpuși, O a fost lăsată singură pe pat, cu prietenii lui Sir Stephen de-a dreapta și de-a stânga ei, pe fotolii, englezul așezându-i-se în față. Pe unul dintre cei doi îl mai văzuse la Roissy, dar nu-și amintea să fi fost a lui. Celălalt era un băiat zdravăn, roșcat, cu ochi cenușii, care cu siguranță nu avea încă douăzeci și cinci de ani. În câteva cuvinte, Sir Stephen le-a explicat cine

este O și de ce a adus-o și pe ea. Tânăra se mira încă o dată, ascultându-l, de brutalitatea limbajului. Dar cum ar fi vrut să fie descrisă altfel decât ca târfă o fată care consimțea, în fața celor trei bărbați, fără a mai pune la socoteală chelnerii care încă mai intrau și mai ieșeau, să își desfacă nasturii pentru a-și arăta sânii al căror fard era evident, cum nu mai puțin evident era și faptul că fusese biciuită, prin cele două urme vinete de pe pielea albă? Masa a durat foarte mult, iar musafirii au băut fără măsură. La cafea, după ce au fost aduse și lichiorurile, Sir Stephen a împins masa lângă perete și, după ce i-a ridicat fusta pentru ca prietenii săi să poată vedea inelele și numărul său, pe care O le purta, le-a lăsat-o. Bărbatul pe care îl mai văzuse la Roissy s-a descurcat rapid, cerându-i, fără să se mai ridice din fotoliu și fără să o atingă, să îngenuncheze în fața lui, să îi ia sexul și să i-l mângâie până când își va da drumul în gura ei. După care a pus-o să îl aranjeze și a plecat. Roșcatul însă, tulburat de ceea ce aflase în legătură cu supunerea de care O dădea dovadă, de fiarele dintre picioare, de sfâșierea și înfierarea ei, în loc să se arunce pe ea după cum se așteptase femeia, a luat-o de mână, a coborât alături de ea scara fără a arunca o privire măcar spre zâmbetele malițioase ale chelnerilor, a chemat un taxi și a dus-o în camera lui de hotel. Nu a mai lăsat-o să plece decât la căderea nopții, după ce i-a lucrat cu frenezie și sexul și anusul, după ce a amorțit-o, atât o avea de groasă și de tare, și tot atât era de înnebunit de neașteptata libertate de a pătrunde pentru întâia oară în viață o femeie în ambele orificii, și de

a fi sărutat așa cum văzuse pe celălalt că îi ordonase să o facă, ceea ce nu mai îndrăznise vreodată să ceară altei femei. A doua zi, pe la două, când O s-a dus la Sir Stephen care îi telefonase, l-a găsit grav și parcă îmbătrânit. „Eric s-a îndrăgostit de tine. A venit de dimineață să mă roage să îți redau libertatea fiindcă vrea să se căsătorească cu tine. Vrea să te salveze. Observi ce fac din tine, dacă ești a mea și, cum ești a mea, nu ai libertatea de a refuza ceva însă, știi prea bine, îți păstrezi libertatea de a refuza să mai fi a mea. Asta i-am spus și lui. Se întoarce pe la trei." O a izbucnit în râs. „— N-o fi cam târziu? Ați înnebunit amândoi. Dacă Eric nu ar fi venit pe aici de dimineață, ce ați fi făcut cu mine după-amiază? Doar ne-am fi plimbat? Haideți, atunci, să ne plimbăm. Or, doar pentru atâta lucru nu m-ați mai fi sunat? Atunci, eu am plecat... — Nu, O, tot ți-aș fi telefonat, dar nu ca să ne plimbăm. Aș fi vrut... — Spuneți. — Vino, e mai simplu să-ți arăt." S-a ridicat și a deschis ușa din fața șemineului, simetrică ușii pe unde se intra în birou. O fusese convinsă că era vorba despre ușa unui dulap în perete. Dincolo de ușă era un budoar micuț, proaspăt vopsit, îmbrăcat în mătase roșu închis, ocupat, pe jumătate, de o estradă rotundă, sprijinită pe două coloane, ca aceea din sala de muzică de la Samois. „Pereții și tavanul sunt îmbrăcați în plută, nu-i așa, ușa e capitonată și fereastra dublată?" l-a întrebat O. Sir Stephen a confirmat din cap. „— De când? — De la întoarcerea ta. — De ce?... — De ce am așteptat până azi? Fiindcă am așteptat să treci și prin alte mâini decât ale mele. Iar acum

te voi pedepsi. Nu te-am mai pedepsit până acum, O. — Vă aparţin. Pedepsiţi-mă, deci! Când o să vină Eric..."

Un ceas mai târziu, în prezenţa lui O desfăcută grotesc între cele două coloane, băiatul s-a albit, s-a bâlbâit şi a dispărut. O credea că nu se vor mai întâlni niciodată. L-a regăsit însă la Roissy, la sfârşitul lui septembrie, unde a luat-o în stăpânire trei zile şi a maltratat-o cu sălbăticie.

IV.
CUCUVEAUA

Ceea ce nu pricepea O era de ce ezita să îi vorbească Jacquelinei despre ceea ce René numea „adevărata ei condiție". Anne-Marie îi spusese limpede că va pleca schimbată de la ea, însă nu și-ar fi putut închipui că așa ceva era cu putință, și încă în asemenea măsură. I s-ar fi părut firesc ca, o dată revenită Jacqueline, mai strălucitoare și mai proaspătă decât oricând, să nu mai aibă grijă să rămână singură nici la baie, nici când se îmbrăca. Totuși, fata avea o asemenea nepăsare față de tot ceea ce nu era ea însăși încât, a treia zi de la întoarcerea acasă, intrând din întâmplare în baie, exact în momentul în care O ieșea din apă, a fost nevoie ca aceasta să-și treacă un picior peste marginea căzii, făcând să răsune metalele de sub pântece, lovite de emailul băii, pentru ca zgomotul ciudat să îi atragă atenția manechinului. Întorcându-și capul a zărit, în același timp, discul care îi atârna între picioare lui O și dungile care îi vărgau coapsele și sânii. „— Ce-ai pățit? a întrebat-o. — Sir Stephen, știi...", i-a răspuns, adăugând, ca și cum ar fi fost de la sine

înțeles: „René m-a dăruit lui și el m-a marcat cu numele său. Ia uită-te". Ștergându-se în continuare, s-a apropiat de Jacqueline care, uluită, se lăsase pe taburetul lăcuit, suficient ca aceasta să poată pune mâna pe disc și citi inscripția. Apoi, lăsând să îi cadă prosopul, s-a întors și i-a arătat cu mâna literele S și H săpate în fesele ei: „M-a marcat și cu monograma lui. În rest, sunt lovituri de cravașă. În general, el mă biciuie însă, uneori, își punea și servitoarea neagră să o facă". Jacqueline o privea fără să poată scoate un singur cuvânt. O a izbucnit în râs, apoi a dat să o sărute. Îngrozită, fata a dat-o la o parte și a fugit în dormitor. Liniștită, O s-a uscat, s-a parfumat, s-a pieptănat. Și-a pus corsetul, ciorapii, papucii și, împingând ușa, a întâlnit, în oglindă, privirile manechinului care se pieptăna fără să își fi dat seama ce face. „—Strânge-mi corsetul, i-a zis. Pari mirată. Auzi, René e îndrăgostit de tine. Chiar nu ți-a spus nimic? — Nu înțeleg, i-a răpuns Jacqueline, mărturisindu-i ce o surprinsese mai tare: Pari foarte mândră, asta nu înțeleg. — Când o să te ducă și pe tine René la Roissy, vei înțelege. Te-ai culcat cu el?" Un val de sânge a invadat fața Jacquelinei, care a negat cu un semn din cap, atât de stângace încât O a izbucnit și mai tare în hohote: „Minți, iubito! Ești o proastă. Ai tot dreptul să te culci cu el. Dar ăsta nu e un motiv ca să mă respingi pe mine. Lasă-mă să te mângâi și îți voi povesti despre Roissy". Îi fusese frică modelului de o scenă violentă de gelozie, răsuflase oare ușurată, era moartă de curiozitate, dorea să obțină anumite explicații ori, pur și simplu, îi plăceau răbdarea, lentoarea,

pasiunea cu care O o mângâia? Oricum, i-a cedat. „Povestește-mi", i-a șoptit, mai târziu, lui O. „Bine. Dar sărută-mi mai întâi sfârcurile. E timpul să te obișnuiești, dacă vrei să îi fi folositoare cu ceva lui René." Jacqueline a ascultat-o atât de bine, încât i-a smuls suspine, apoi i-a cerut iarăși: „Povestește-mi".

Cât de exactă și de clară a fost povestea, în ciuda probelor materiale, Jacquelinei tot i s-a părut delirantă. „— Și chiar te-ntorci în septembrie? — După ce vom reveni din Midi, i-a răspuns O. Și o să te duc și pe tine. Sau o s-o facă René. — Să văd, asta aș vrea, numai să văd. — E posibil și așa", a liniștit-o O, convinsă de contrariu, însă spunându-și că, dacă ar putea-o hotărî să încerce să treacă dincolo de grilajele de la Roissy, Sir Stephen chiar i-ar fi recunoscător căci, apoi, s-ar fi găsit destui valeți, lanțuri și bice pentru a o face pe Jacqueline să învețe ce înseamnă frica. Știa că vila pe care englezul o închiriase în apropiere de Cannes, în care urma să își petreacă luna august împreună cu el, cu René, cu Jacqueline și cu sora mai mică a acesteia, pe care modelul ceruse voie să o aducă, nu fiindcă ar fi ținut neapărat, ci fiindcă maică-sa o tot sâcâise să o convingă pe O să meargă și ea, știa deci că dormitorul pe care urma să îl ocupe, și în care Jacqueline nu va putea refuza să intre măcar pentru siestă, când René va fi plecat, era separat de al lui Sir Stephen printr-un perete aparent gros, în realitate decorat în vederea unei iluzii optice, cu un grilaj ajurat ce permitea, ridicând un stor, să vezi și să auzi de partea cealaltă ca și cum ai fi stat în picioare, lângă pat. Jacqueline va fi

dăruită privirilor lui Sir Stephen atunci când O o va mângâia şi, când va afla, va fi prea târziu ca să se mai poată apăra. O se bucura să îşi spună că o va preda pe Jacqueline prin trădare, căci se simţea insultată de dispreţul fetei faţă de condiţia de sclavă marcată şi biciuită, de care ea era atât de mândră.

O nu mai fusese niciodată în Midi. Cerul albastru, imobil, marea care abia de se mişca, pinii încremeniţi sub lumina soarelui, totul i se părea mineralizat şi ostil. „Ăştia nu sunt copaci adevăraţi", îşi spunea întristată, în faţa codrilor parfumaţi, plini de chiparoşi şi de arbatus, în care toate pietrele, toţi lichenii, fără excepţie, erau călduţi la atingere. „Marea nu miroase a mare", mai spunea. Îi reproşa că nu aduce la mal decât alge neplăcute, rare şi îngălbenite, care semănau cu băligarul de cal, că prea era albastră, că prea lingea plaja în aceleaşi locuri. Însă grădina vilei, care era o veche fermă refăcută şi modernizată, se afla departe de mare. Pereţi înalţi, în dreapta şi în stânga, îi apărau de curiozitatea vecinilor. Aripa servitorilor dădea spre curtea de la intrare, de partea cealaltă, pe când dormitorul lui O avea vederea către grădină, la nivelul unei terase de la primul etaj, orientată spre răsărit. Coroanele dafinilor mari, negri, netezeau olanele dispuse ca o schelă de susţinere, servind ca parapet pentru terasă. Deasupra ei, un umbrar de stuf o apăra de soarele miezului zilei. Pe jos, mereu aceleaşi dale roşii. Pereţii erau albi, văruiţi, cu excepţia celui care îi separa dormitorul de cel al lui Sir Stephen, practic peretele unui alcov

mare, delimitat de restul camerei printr-o arcadă și un fel de barieră asemănătoare unei scări cu balustrade de lemn strunjit. Covoarele groase, albe, erau din bumbac, perdelele din pânză galbenă și albă. În încăpere se găseau două fotolii acoperite cu același gen de pânză și saltele cambodgiene albastre, împăturite în trei. Ca mobilier, un foarte frumos scrin Régence din lemn de nuc, rotunjit, și o masă țărănească, lungă și îngustă, galbenă și lucioasă ca o oglindă. O și-a aranjat rochiile într-un șifonier. Suprafața scrinului a decis să o folosească drept măsuță de machiaj. Micuței Natalie, sora Jacquelinei, i-a fost repartizată o cameră aproape de cea a lui O și, dimineața, când știa că aceasta face plajă pe terasă, venea și ea și se întindea alături. Avea pielea foarte albă, era cam rotunjoară și totuși fină, cu ochii alungiți către tâmple, ca și ai surorii ei, dar negri și sclipitori, lucru care îi dădea un aer de chinezoaică. Părul negru îi era tuns drept, venindu-i până deasupra cefei și a sprâncenelor, într-un breton gros. Avea sâni mici și fremătători și șolduri de copil, abia reliefate. Din întâmplare, alergând pe terasă, unde credea că se găsește sora ei, o descoperise dezbrăcată pe O, singură, întinsă pe burtă pe o saltea cambodgiană. Numai că, ceea ce îi revoltase sora, pe ea a tulburat-o, umplând-o de dorință. Ceva mai târziu a cerut lămuriri Jacquelinei. Amănuntele prin care aceasta spera să o revolte, povestindu-i ceea ce aflase de la O, nu numai că nu au schimbat starea fetiței, ba chiar din contră, au făcut-o să se îndrăgostească de O. Vreo săptămână nu a mai scos nici un cuvânt, apoi, la sfârșitul unei

după-amieze de duminică, a făcut în așa fel încât să se găsească singură cu O.

Era mai puțin cald ca de obicei. René, care înotase o bună parte din dimineață, dormea pe un divan, într-o cameră mai răcoroasă, la parter. Jacqueline, iritată să îl vadă că preferă să doarmă, s-a dus în dormitorul lui O. Marea și soarele îi înnegriseră și mai tare pielea. Părul, sprâncenele, genele, blănița de sub pântece, subsuorile păreau pudrate cu argint și, cum nu se fardase deloc, gura îi era de același roz cu al sexului. Pentru ca Sir Stephen (a cărui prezență O își spunea că, în locul modelului, ar fi presimțit-o, ar fi ghicit-o, ar fi sesizat-o fie ea și invizibilă) să o poată vedea în detaliu, O avusese grijă, în repetate rânduri, să îi ridice picioarele și să i le desfacă în plină lumină, aprinzând lampa de la căpătâi. Cum jaluzelele erau coborâte, dormitorul era aproape întunecat în ciuda liniilor de lumină care pătrundeau printre stinghiile prost îmbinate. Jacqueline gemuse mai bine de o oră sub mângâierile lui O, iar acum, în sfârșit, cu sânii ridicați, cu brațele date pe spate, strângând cu mâinile barele de lemn de la capul patului italienesc, începuse să țipe în timp ce prietena ei, îndepărtând zulufii blonzi, începuse să îi muște încetișor creasta de carne, în locul dintre coapse în care se întâlneau buzele mici, fine și suple. O o simțea fierbinte și întărindu-se, sub limba ei, și a făcut-o așa să urle de plăcere, până când, dintr-o dată, s-a înmuiat, ca un resort rupt, udă toată de plăcere. După asta a trimis-o în camera ei, unde a adormit imediat. S-a trezit și a fost gata pe la cinci, când René a venit să o caute ca să meargă pe

mare, împreună cu Natalie, cu o barcă mică, cu pânze, după cum se obișnuiseră, fiindcă la sfârșitul după-amiezelor începea o vagă briză. „Unde e Natalie?", a întrebat-o René. Fata nu era nici în camera ei, nici altundeva, în casă. Au strigat-o prin grădină. René s-a dus până în păduricea de stejari de plută cu care se continua grădina, dar tot nu a găsit-o. „Poate c-a ajuns deja în golfuleț, la barcă", a presupus bărbatul, așa că au plecat fără să o mai strige. Abia atunci a zărit-o O, care stătea întinsă pe salteaua ei de pe terasă, printre olanele parapetului, cum fugea spre casă. S-a ridicat, și-a pus halatul, căci era goală, afară fiind încă tare cald, și tocmai își strângea cordonul, când Natalie a năvălit ca o furie și s-a aruncat asupra ei. „A plecat! În sfârșit, a plecat!, i-a strigat micuța. Am auzit-o, O, pe-amândouă v-am auzit. Am ascultat la ușă. O săruți, o mângâi. De ce nu mă mângâi și pe mine? De ce nu mă săruți și pe mine? Fiindcă sunt negricioasă, fiindcă nu sunt drăguță? Nu te iubește, să știi. Eu, eu te iubesc!" A izbucnit în lacrimi. „Ei, hai...", a intervenit O. A împins-o într-un fotoliu, a luat o batistă mare din scrin (o batistă a lui Sir Stephen) și, când lacrimile Nataliei s-au mai potolit, i-a șters chipul. Fata i-a cerut iertare și i-a sărutat mâinile. „— Chiar dacă nu vrei să mă săruți, O, lasă-mă, cel puțin, să stau lângă tine. Ține-mă mereu lângă tine. Dacă ai avea un câine, l-ai ține. Dacă nu vrei să mă săruți, dar ți-ar face plăcere să mă bați, nu ai decât să mă bați, numai nu mă alunga. — Taci din gură, Natalie, nu știi ce vorbești.", a murmurat O cu voce joasă. Fetița, cu aceeași voce joasă, alunecând la genunchii lui O și

îmbrățișându-i, a răspuns: „Ah! Ba da, știu foarte bine. Te-am văzut ieri dimineață pe terasă. Am văzut monograma și vânătăile. Și mi-a explicat Jacqueline... — Ce ți-a explicat? — Unde ai fost și ce ai făcut. — Ți-a vorbit despre Roissy? — Mi-a spus și că ai fost, că erai... — Că eram ce? — Că porți inele de fier. — Mda... și mai departe? — Și că Sir Stephen te biciuie zilnic. — Așa este. Și va veni aici într-o clipă. Du-te, Natalie". Fără să se miște, fetița a ridicat către O priviri pline de adorație. „— Învață-mă și pe mine, O, te implor, vreau să fiu ca tine. Voi face tot ce-ai să-mi spui. Promite-mi că o să mă iei cu tine acolo unde mi-a zis Jacqueline. — Ești prea mică. — Nu e adevărat, nu sunt prea mică, am împlinit cincisprezece ani, i-a strigat furioasă Natalie, nu sunt deloc prea mică, uite, întreabă-l și pe Sir Stephen", a repetat, căci englezul tocmai intrase.

Natalie a obținut dreptul să rămână alături de O și promisiunea că va fi dusă la Roissy. Însă Sir Stephen i-a interzis lui O să o învețe și cea mai mică mângâiere, să o sărute fie și pe gură, ori să se lase sărutată de ea. Înțelegea să ajungă la Roissy fără să fi fost atinsă de mâinile ori buzele indiferent cui. În schimb, avea pretenția, fiindcă tot nu voia să se despartă de O, să nu o facă într-adevăr nici un moment, să o vadă mângâind-o pe sora ei, mângâindu-l și pe el și dăruindu-i-se, să o vadă biciuită de el ori lovită cu nuielele de către Norah. Săruturile cu care O îi acoperea sora, gura ei lipită de gura surorii ei o făceau pe Natalie să tremure de gelozie și de ură. Ghemuită pe covor, la picioarele patului, ca micuța Dinarzada la

picioarele patului Șeherazadei, se uita de câte ori O, legată de balustrada de lemn, se răsucea sub loviturile de cravașă, de câte ori O, în genunchi, primea cu umilință în gură sabia ridicată a sexului lui Sir Stephen, de câte ori O, prosternată, își desfăcea singură fesele cu mâinile pentru a-i oferi intrarea dintre ele, se uita fără alte sentimente în afara admirației, nerăbdării, dorinței.

Poate că O mizase prea mult pe amestecul de indiferență și senzualitate al Jacquelinei, poate că aceasta considera, cu naivitate, că, în relația cu René, faptul că se dăruia într-atâta lui O poate fi periculos. Sigur este că a tăiat legătura dintr-o dată. Cam în aceeași vreme dădea impresia că îl ține oarecum la distanță pe René, cu care își petrecuse aproape toate nopțile, ba chiar și toate zilele. Oricum, niciodată nu se comportase față de el ca o îndrăgostită. Îl privea rece și, când îi zâmbea, zâmbetul era doar al buzelor, nu și al ochilor. Admițând că, și cu el, se abandona la fel ca în brațele lui O, lucru foarte probabil, cea din urmă nu se putea împiedica să creadă că respectivul abandon nu obliga manechinul la mare lucru. Pe când bărbatul putea fi simțit ca pierdut în dorință, paralizat de un soi necunoscut de iubire, unul neliniștitor, care nu își punea problema reciprocității, speriat să nu cumva să displacă. Trăia, dormea în aceeași casă cu Sir Stephen, cu O, mânca la prânz și seara, ieșea la plimbare cu Sir Stephen, cu O, le vorbea și totuși nu îi vedea, nu îi auzea. Vedea, asculta, vorbea prin ei, dincolo de ei, încercând fără încetare să atingă, cu un efort mut și istovitor, asemănător celui pe care îl faci în vis pentru a sări într-un

tramvai care pleacă sau pentru a te agăța de balustrada unui pod care amenință să se ducă la fundul apei, să atingă locul secret în care Jacqueline își ascundea rațiunea de a fi, adevărata ei față care tot trebuia să fi existat pe undeva prin interiorul epidermei aceleia bronzate, ca mecanismul care face păpușile să strige, dincolo de învelișul lor de porțelan. „Uite că a venit și ziua, își spunea O, în care, pentru René, nu mai sunt decât o umbră dintr-o viață trecută. Nu sunt tristă, mi-e doar milă de el și nu pot să îl văd fără a mă simți jignită că nu mă mai dorește, fără amărăciune, fără regret. Și totuși nu sunt decât câteva săptămâni de când alergam după el, rugându-l să-mi spună că mă iubește. Asta să-mi fi fost iubirea? Atât de ușoară, atât de simplu de consolat? Ce zic eu consolat? Pur și simplu sunt fericită. A fost, așadar, de ajuns că m-a dăruit lui Sir Stephen ca să mă pot despărți de el și în noile brațe să renasc atât de ușor într-o nouă dragoste?" Dar, în definitiv, ce era René pe lângă Sir Stephen? Frânghie de iarbă uscată, chingă de pai, glonț de plută erau legăturile cu care încercase să o țină René lipită de el, pentru a renunța mai apoi, dintr-o dată. Însă cât de odihnitoare, cât de plăcute inelul de fier care îi trecea prin carne și atârna greu, pentru totdeauna, pecetea care nu se va mai șterge nicicând, mâna stăpânului care te culcă pe un pat de piatră, dragostea stăpânului care știe să ia în posesie, fără milă, ceea ce iubește. O își spunea că nu îl iubise pe René decât pentru a învăța mai bine cum să se dăruiască, sclavă și pe deplin satisfăcută, lui Sir Stephen. Dar să îl vadă pe René, care fusese cu ea atât de liber, și

căruia îi iubise libertatea, mergând ca împiedicat, ca și cum picioarele i-ar fi fost prinse, în apă, de stuful unui heleșteu nemișcat, ai cărui curenți s-ar fi ascuns în secrete profunzimi, năștea în O ura contra Jacquelinei. Să fi ghicit asta René? Să fi fost O atât de imprudentă încât să fi lăsat să se vadă? O greșeală tot comisese. Într-o după-amiază plecaseră numai ele două la Cannes, la coafor, apoi comandaseră înghețată pe terasa de la Réserve. În pantaloni strânși sub genunchi și pulover negru de in, Jacqueline stingea, în jurul ei, până și țipetele copiilor, atât de netedă, de bronzată, de dură, de luminoasă în plin soare, de insolentă, de închisă în sine era. Îi spusese lui O că urma să se întâlnească cu regizorul cu care mai lucrase și la Paris, pentru a filma scenele de exterior, în munți, probabil, dincolo de Saint-Paul-de-Vence. Bărbatul era deja acolo, ținându-se drept și hotărât. Că era îndrăgostit de model, se vedea de la o poștă. Era de ajuns să te uiți la el cum o privește. Ce era de mirare? Poate atitudinea Jacquelinei. Pe jumătate întinsă într-unul dintre fotoliile mari, legănătoare, aceasta îl asculta vorbind despre date de fixat, despre întâlniri de stabilit, despre dificultatea de a găsi destui bani pentru a termina filmul. O tutuia pe Jacqueline care aproba sau infirma din cap, închizând ochii pe jumătate. O se așezase în fața ei, regizorul, între ele. Nu i-a fost greu să remarce că Jacqueline, de la adăpostul pleoapelor coborâte, imobile, pândea dorința bărbatului, cum o făcea mereu închipuindu-și că nimeni nu își dă seama de asta. Dar cel mai ciudat lucru era să o vadă tulburată, cu mâinile atârnând, fără o umbră de

zâmbet, gravă, cum O nu o văzuse niciodată în faţa lui René. Abia de i-a înflorit o clipă, pe buze, un surâs atunci când O s-a aplecat pentru a pune pe masă paharul cu apă de la gheaţă, când privirile li s-au întâlnit şi O a înţeles că manechinul se prinsese că fusese ghicit. Ceea ce nu o deranja, drept care prietena ei a simţit cum roşeşte. „Ţi-e cald? a întrebat-o Jacqueline. Hai că plecăm în cinci minute. Totul e-n ordine..." A mai surâs o dată, ca pradă unui tandru abandon, ridicând ochii spre interlocutorul ei căruia părea că îi va fi peste poate să nu sară în sus de la locul lui pentru a o săruta. Nu s-a întâmplat aşa ceva. Era prea tânăr pentru a şti câtă neruşinare se ascunde în nemişcare şi în linişte. A lăsat-o pe Jacqueline să se ridice, să îi întindă mâna, să îi spună la revedere. O să-l sune ea... Şi-a luat la revedere şi de la umbra care era pentru el O şi, în picioare, pe trotuar, a privit Buick-ul negru gonind pe bulevard, între clădirile arse de soare şi marea prea albastră. Palmierii păreau decupaţi din tablă, oamenii care ieşiseră la plimbare, manechine de ceară prost topită, însufleţite de mecanisme absurde. „Chiar îţi place să te porţi aşa?", a întrebat-o O, pe când maşina ieşea din oraş şi urca dealul. „Ce te priveşte?, i s-a răspuns. — Îl priveşte pe René. — Ceea ce îi priveşte şi pe René, şi pe Sir Stephen şi, după cum am înţeles, un anumit număr de alţi bărbaţi, este să ştii să te aşezi cum trebuie. Vezi să nu-ţi şifonezi rochia..." O nu s-a clintit. „Mai cred, a adăugat Jacqueline, şi că nu ai voie să stai picior peste picior." Numai că O nu o mai asculta. Ce-i păsa ei de ameninţările manechinului? Dacă îşi închipuia că o poate

denunța pentru această greșeală neînsemnată, chiar nu înțelegea că nu o poate împiedica să o pârască și ea lui René? Și doar nu cheful de a o face îi lipsea. Iar bărbatul nu ar suporta să afle că Jacqueline îl minte, nici că dispune de ea însăși fără acceptul lui. Cum să o facă să creadă că, dacă nu va spune nimic, va fi numai și numai pentru a nu-l vedea pe René schimbându-se la față, îngălbenindu-se din cauza altei femei în afara ei, chiar dând dovadă de slăbiciune și renunțând la pedeapsă? Ba poate și de teamă să nu vadă furia lui întorcându-se chiar împotriva turnătoarei, mesagerei care adusese veștile cele rele. Cum să îi spună Jacquelinei că își va ține gura, fără aerul că îi propune un târg, în care fiecare are de dat câte ceva? Fiindcă, astfel, aceasta își va închipui că lui O îi este o frică îngrozitoare, care o îngheață, de pedeapsa care i se va aplica în cazul în care Jacqueline ar vorbi.

Nu și-au adresat nici un cuvânt până au coborât din mașină, în curtea casei vechi. Fără a se uita la O, Jacqueline a cules o mușcată albă din fața clădirii. O o urma atât de aproape încât a putut simți parfumul fin și puternic al frunzei frecate între degete. Credea oare că așa va putea ascunde mirosul propriei transpirații, mai ascuțit, și care îi înnegrea și mai tare țesătura de in a puloverului la subsuori? În încăperea mare, cu dale roșii și văruită în alb, René era singur. „Ați întârziat, le-a spus când au intrat. Sir Stephen te așteaptă alături, a adăugat, adresându-se lui O, are nevoie de tine, nu părea prea mulțumit." Jacqueline a izbucnit în râs, iar O a privit-o înroșindu-se. „V-ați fi putut găsi o altă ocazie", a zis René care nu

înțelegea nici râsul Jacquelinei, nici tulburarea lui O. „Nu e vorba de asta, a încercat manechinul să explice, nici nu știi că frumoasa voastră cea ascultătoare nu e chiar așa de ascultătoare, când nu sunteți de față. Ia uită-te la rochia ei cât e de șifonată." O stătea în picioare, în mijlocul încăperii, în fața lui René. Acesta i-a spus să se întoarcă, însă femeia nu s-a putut mișca. „— Ba chiar stă picior peste picior, a adăugat Jacqueline, numai că, desigur, asta nu mai ai cum să vezi. Nici cum agață băieți. — Minți, a strigat O sărind la ea, tu îi agăți!" René a prins-o de mână în clipa în care încerca să o pălmuiască pe Jacqueline, iar ea a început să se zbată din plăcerea de a se simți cea mai slabă, aflată la bunul lui plac, când, ridicând capul, l-a zărit pe Sir Stephen în cadrul ușii, privind-o. Jacqueline se aruncase pe canapea, fața ei mică se contorsionase de frică și de furie, iar O simțea că, deși ocupat să o imobilizeze, René tot modelului îi acorda întreaga atenție. Așa că a încetat să își mai încerce puterile și, disperată să nu facă greșeli tocmai sub privirile lui Sir Stephen, a repetat cu voce joasă: „Nu e adevărat, jur că nu e adevărat". Fără un cuvânt, fără să îi arunce Jacquelinei vreo privire, Sir Stephen i-a făcut semn lui René să o lase și lui O să treacă. De partea cealaltă a ușii, lipită de perete, prinsă de sex și de sâni, cu gura deschisă de limba lui Sir Stephen, a suspinat de fericire și de plăcere. Sfârcurile i se întăreau sub degetele englezului. Cu cealaltă mână, acesta îi pătrunsese atât de brutal în pântece încât O a avut senzația că va leșina. Va îndrăzni, oare, într-o zi, să îi spună că nici o plăcere, nici o bucurie, nici o închipuire nu o poate aduce

mai aproape de fericire, pe care şi-o definea ca pe libertatea lui de a se folosi de ea, ca pe gândul că el ştie foarte bine că nu trebuie să o menajeze în nici un fel, că nu trebuie să îşi limiteze nicidecum modalităţile în care îşi putea căuta plăcerea în trupul ei, ca pe certitudinea că atunci când o atingea, fie pentru a o mângâia, fie pentru a o bate, când îi ordona ceva numai fiindcă aşa avea el chef, nu ţinea cont decât de propria-i vrere, certitudine care o cucerea pe O în asemenea măsură încât, de fiecare dată când toate acestea i se dovedeau din nou, sau când doar se gândea la ele, o teacă de foc, o armură arzătoare o cuprindea de la umeri până la genunchi. Acolo, în picioare, lipită de perete, cu ochii închişi, murmurând „vă iubesc" când mai avea aer să o facă, mâinile lui Sir Stephen, izvor proaspăt al acelui foc care urca şi cobora de-a lungul corpului ei, o făceau să se aprindă încă şi mai mult. S-a desprins încetişor de ea, coborându-i fusta peste coapsele umede, încheindu-i vesta peste sânii ridicaţi. „Vino, O, am nevoie de tine." Deschizând ochii, femeia şi-a dat seama dintr-o dată că mai era cineva de faţă. Încăperea mare, văruită, asemănătoare sălii de la intrare, se deschidea printr-o uşă către terasă şi, mai departe, către grădină, iar de pe terasă, dintr-un fotoliu de răchită, cu ţigara între buze, o privea un fel de uriaş cu craniul ras, cu o burtă enormă care îi întindea cămaşa desfăcută şi pantalonii de pânză. S-a ridicat şi a înaintat până în faţa englezului care a împins-o către el pe O. Femeia a zărit, atârnându-i din buzunar, legat cu un lănţişor de ceas, discul de la Roissy. Sir Stephen i l-a prezentat curtenitor drept „Comandantul", fără a-i

adăuga numele și, pentru prima oară de când se afiliase celor de la Roissy (cu excepția lui Sir Stephen), a avut surpriza să i se sărute mâna. Au intrat toți trei, lăsând fereastra deschisă. Sir Stephen a mers către șemineul din colț și a sunat. Pe masa chinezească de lângă canapea, O a zărit o sticlă de whisky, un sifon și pahare. Deci nu sunase pentru a comanda băutură. A mai zărit, în același timp, pe jos, lângă șemineu, o cutie de carton albă, destul de mare. Bărbatul de la Roissy s-a așezat într-un fotoliu de pai, Sir Stephen, pe jumătate, pe masa rotundă, cu un picior bălăbănindu-se. O, căreia i se indicase canapeaua, își ridicase ascultătoare fusta, simțind pe coapse înțepătura ușoară a bumbacului din care era făcută cuvertura provensală. A intrat Norah. Sir Stephen i-a spus să o dezbrace pe O și să îi ia hainele. O a lăsat-o să îi ia vesta bolero, rochia, corsetul cu balene arcuite care îi strângea mijlocul, sandalele. Imediat ce a dezbrăcat-o, Norah a plecat, iar O, pătrunsă de automatismul regulilor de la Roissy, sigură că Sir Stephen nu dorește din partea ei decât docilitate perfectă, a rămas în picioare, în mijlocul încăperii, cu ochii coborâți, așa că mai mult a ghicit-o decât a văzut-o pe Natalie alunecând peste fereastra deschisă, îmbrăcată în negru, ca și sora ei, desculță și tăcută. Fără îndoială, Sir Stephen explicase ce este cu Natalie. S-a mulțumit deci să îi spună numele musafirului care nu punea nici o întrebare și să o roage să toarne în pahare. Imediat ce fetița a pus whiskyul, apa de Seltz și cuburile de gheață, al căror clinchet în pahar, în tăcerea care se lăsase, era sfâșietor, Comandantul, cu paharul în mână, s-a ridicat

din fotoliul din care nu se mișcase cât timp O fusese dezbrăcată și s-a apropiat de ea. O a crezut că mâna liberă i-o va pune pe sâni sau pe sex. Numai că nu a atins-o, ci s-a mulțumit să o privească de aproape, de la gura întredeschisă până la genunchii desfăcuți. S-a învârtit în jurul ei, analizându-i cu minuție sânii, coapsele, fesele, totul, fără a scoate un cuvânt, iar prezența corpului lui gigantic, trecându-i atât de aproape, o zăpăcea pe O în asemenea măsură încât nu mai știa dacă ar fi vrut să o rupă la fugă ori, dimpotrivă, să o pună jos și să o strivească sub greutatea lui. Era atât de tulburată încât și-a pierdut cumpătul și a ridicat privirile spre Sir Stephen pentru a-i cere ajutorul. Înțelegând-o, acesta a zâmbit, s-a apropiat, i-a luat mâinile și i le-a sucit la spate, ținându-le cu una singură. S-a lipit de el cu ochii închiși și, ca prin vis, sau ca în crepusculul unei stări de semiconștiență, urmare a epuizării, după cum i se mai întâmplase și în copilărie când, ieșită pe jumătate de sub efectul anesteziei, infirmierele, care o credeau încă adormită, vorbeau despre ea, despre părul ei, despre tenul ei palid, despre pântecele plat sub care începuse să îi crească blănița, tot așa deci l-a auzit pe străin aducându-i laude, insistând asupra podoabei sânilor puțin cam prea grei, asupra taliei înguste și a fiarelor mai groase, mai lungi și mai vizibile decât de obicei. A mai aflat, totodată, că Sir Stephen promisese să i-o împrumute săptămâna viitoare, drept care îi și mulțumea. După care, luând-o de ceafă, englezul i-a șoptit cu blândețe să se trezească, să urce în camera ei și să îl aștepte împreună cu Natalie.

Observând-o atât de tulburată, Natalie, îmbătată de bucuria de a o vedea pe O pătrunsă și de un alt bărbat în afara lui Sir Stephen, dansa în jurul ei ca o piele roșie, strigând: „— Crezi că o să ți-o bage și în gură? Ai văzut cum se uita la gura ta? Ah! ce fericită ești să trezești atâta dorință! Sigur o să te biciuiască. De trei ori și-a întors privirile la semnele de bici. Măcar atunci nu te vei mai gândi la Jacqueline. — Păi, la Jacqueline mă gândesc tot timpul, nu fi proastă. — Nu, nu sunt proastă, știu că-ți lipsește". Era adevărat, dar nici chiar așa. Ceea ce îi lipsea lui O nu era neapărat să stea de vorbă cu Jacqueline, ci să se folosească de trupul unei fete, cu care putea face tot ce vrea. Dacă Natalie nu i-ar fi fost interzisă, ar fi luat-o pe ea, iar singurul motiv care o împiedica să treacă peste interdicție era certitudinea că, la Roissy, aceasta îi va fi oferită, peste câteva săptămâni și că, în primul rând în fața ei, cu ajutorul ei, mulțumită ei, Natalie va fi predată la castel. Peretele de aer, de spațiu, de vid pentru a-l numi complet, care exista între fetiță și ea l-ar fi pus pe foc imediat, dar, în același timp, degusta și așteptarea la care era constrânsă. I-a spus-o, dar Natalie a scuturat capul, fără a o crede. „— Dacă Jacqueline ar fi aici, și n-ar avea nimic împotrivă, imediat ai mângâia-o... — Sigur că da, i-a răspuns O râzând. — Păi, vezi...", i-a reproșat copilul. Cum să o facă să înțeleagă — și chiar merita efortul? — că nu era așa, O nu era chiar atât de îndrăgostită de Jacqueline, nici de Natalie și, de altfel, de nici o fată în mod special, ci de fete, ca atare, și-apoi, cum poți fi îndrăgostită de propria ta imagine, găsind mereu mai emoționante

și mai frumoase celelalte fete decât pe tine însăți? Plăcerea pe care o descoperea în a vedea o fată gâfâind grație mângâierilor ei, închizând ochii, întărindu-i-se sfârcurile prinse de buzele, de dinții ei, afundându-se, scormonindu-i sexul și anusul și simțindu-le cum se strâng în jurul degetelor ei, îi sucea mințile, iar plăcerea asta era atât de ascuțită fiindcă o avea continuu aproape, ca și plăcerea pe care o oferea strângându-se, la rândul ei, pe ceea ce o pătrundea, gemând, cu diferența că nu putea concepe să fie dăruită unei fete așa cum aceasta i se dăruia, ci doar unui bărbat. I se mai părea și că fetele pe care le mângâia aparțineau, de drept, bărbatului căruia și ea îi aparținea, și că ea nu era acolo decât prin procură. Dacă Sir Stephen ar fi intrat când ea o mângâia pe Jacqueline, zilele trecute, când aceasta venea lângă ea la ora siestei, fără nici o remușcare, ba din contră, cu o totală plăcere, ar fi ținut desfăcute pentru el fesele fetei, dacă lui i-ar fi plăcut asta în loc să se uite prin grilajul ascuns în perete, așa cum o făcea. Putea fi trimisă la vânătoare, era o pasăre de pradă dresată, care întorcea și aducea vânatul fără să dea greș. Și chiar... În acel moment, cum tocmai se gândea, cu inima zbătându-i-se, la buzele delicate și atât de rozalii ale Jacquelinei, ascunse de blănița blondă de sub pântece, la inelul încă și mai delicat și mai roz dintre fesele ei pe care nu îndrăznise să îl forțeze decât de vreo trei ori, l-a auzit pe Sir Stephen mișcându-se în dormitorul lui. Știa că o putea vedea, chiar dacă lucrul nu era reciproc, și o dată mai mult s-a simțit fericită datorită acestei constante expuneri, acestei constante închisori a

ochilor lui, în care era prizonieră. Mica Natalie se așezase pe covorul alb, în mijlocul încăperii, ca o muscă alunecată în lapte, iar O, în picioare, în fața scrinului rotunjit pe care îl folosea drept măsuță de machiaj, peste care se vedea doar de la brâu în sus, ca în apele unui heleșteu, în oglinda veche, ușor verzuie și tremurătoare, te făcea să te gândești la gravurile de la sfârșitul veacului trecut, în care femei dezbrăcate se plimbau în penumbra apartamentelor, în miez de vară. Când Sir Stephen a deschis ușa, s-a întors brusc, lipindu-se cu spatele de scrin, încât fiarele dintre picioare au izbit unul dintre mânerele de bronz, scoțând un clinchet. „Natalie, i-a spus englezul, mergi și caută cutia de carton care a rămas jos, în a doua cameră." Când s-a întors, fata a așezat cutia pe pat, a deschis-o și a scos, unul după altul, obiectele dinăuntru, întinzându-i-le rând pe rând lui Sir Stephen. Erau niște măști. Peruci și măști în același timp, se vedea că erau făcute pentru a acoperi întreg capul, lăsând libere, în afara ochilor, doar gura și bărbia. Erete, șoim, cucuvea, vulpe, leu, taur... nu erau decât măști animaliere pe măsura capului uman, făcute însă din blană sau din pene veritabile, cu orbitele umbrite de gene, când, în realitate, animalul respectiv le avea (ca în cazul leului), cu pielea sau cu penele coborând destul de jos pentru a ajunge până pe umerii mascatului. Era de-ajuns să fie strânsă o chingă, suficient de largă, de altfel, ascunsă sub această pavăză prelungită în spate, pentru ca masca să se aplice fix deasupra buzei superioare (erau practicate și orificii pentru nări) și peste obraji. O armătură de carton modelată și

rigidizată îi menținea forma, așezată între învelișul exterior și dublura de piele. În fața oglinzii celei mari, în care se putea vedea din cap până-n picioare, O le-a încercat pe rând. Cea mai originală, care, în același timp, o transforma cel mai tare și i se părea cea mai naturală, era o mască de cucuvea (erau două în cutie), fără îndoială pentru că avea pene arămii și bej, culori care se închideau până la nuanța bronzată a pielii ei. Mantia de pene îi ascundea aproape în întregime umerii, coborând până la jumătatea spatelui și, în față, până în locul în care începea scobitura dintre sâni. Sir Stephen a pus-o să își șteargă rujul, apoi, cum își scosese masca, i-a zis: „Așadar, vei fi cucuveaua Comandantului. Dar, iartă-mă, O, vei fi dusă în lesă. Natalie, mergi și caută în primul sertar din secretairul meu, vei găsi acolo un lanț și niște agrafe". Natalie i le-a adus, iar englezul a desfăcut ultima verigă a lanțului și a trecut-o prin cel de-al doilea inel pe care O îl purta de buzele sexului, apoi l-a închis la loc. Lanțul, asemănător acelora pentru câini (chiar așa ceva și era), avea un metru și jumătate și se termina cu un cârlig care se închidea cu un resort. Sir Stephen i-a spus Nataliei, după ce O și-a pus masca la loc, să ia celălalt capăt al lanțului și să meargă prin cameră, înaintea acesteia. Fata a făcut de trei ori înconjurul camerei, trăgând-o după ea, de sex, pe O, goală și mascată. „Mda, a constatat Sir Stephen, Comandantul are dreptate, trebuie să te epilezi complet. Lăsăm asta pe mâine. Până una-alta, lasă lanțul așa."

În aceeași seară și pentru întâia oară în compania Jacquelinei, Nataliei, a lui René și a lui Sir Stephen, O a cinat

goală, cu lanțul trecut printre picioare, urcându-i peste fund și înconjurându-i mijlocul. Norah singură îi servea, iar O încerca să nu îi întâlnească privirea. O chemase Sir Stephen, cu două ceasuri mai înainte.

Rănile proaspete, mai mult decât fiarele și pecetea de pe fese, au fost cele care au tulburat-o peste măsură, a doua zi, la Institutul de Frumusețe, pe tânăra la care O se dusese pentru a se epila. Degeaba i-a explicat că epilarea cu ceară, care se trage dintr-o dată, după ce s-a întărit și a prins firele de păr, produce o durere la fel de vie ca lovitura de cravașă, degeaba i-a repetat, ba chiar a încercat să o lămurească, dacă nu care îi era destinul, cel puțin că era fericită, nu a fost chip să o vadă mai puțin scandalizată, mai puțin îngrozită. Singurul efect al încercărilor lui O de a o liniști a fost că, de unde fusese privită cu milă, acum oroarea era aceea care umpluse privirile fetei. Cât de drăguț i-a mulțumit la sfârșit, când era pe punctul de a părăsi cabinetul în care picioarele îi fuseseră desfăcute larg, ca pentru dragoste, cât de mare fusese suma pe care o lăsase, O simțea totuși că nu pleacă de acolo, ci este dată pe ușă afară. Dar, ce-i păsa? Era limpede că fusese ceva șocant în contrastul dintre părul de sub pântece și penele măștii. Era limpede că aspectul de statuie egipteană pe care i-l conferea masca și pe care umerii largi, șoldurile înguste și picioarele lungi îl accentuau impunea să aibă pielea în întregime netedă. Numai efigiile zeițelor sălbatice ofereau atât de ridicată și de vizibilă despicătura de sub pântece, dintre buzele căreia se ivea locul în care se opreau, unindu-se, celelalte buze, încă și mai fine. Să fi

fost vreo asemenea imagine şi cu inele trecute prin buze? O îşi amintea de roşcata durdulie de la Anne-Marie, care îi spusese că stăpânul ei nu folosea inelul de sub pântece decât pentru a o lega de piciorul patului şi că o dorea epilată fiindcă numai aşa considera că este goală cu adevărat. O se temuse că, în schimb, ea îi va displăcea lui Sir Stephen, care se distra trecându-şi degetele prin blăniţa ei şi trăgând-o de firele de păr, însă se înşelase: acestuia i s-a părut încă şi mai tulburătoare şi, după ce şi-a pus iarăşi masca, iar buzele, şi ale gurii şi ale sexului, lipsite de ruj, se puteau zări atât de palide, a mângâiat-o aproape timid, cum faci cu un animal pe care ai vrea să îl îmblânzeşti. Nu i-a spus nimic nici despre locul unde urmau să ajungă, nici despre ora plecării, nici despre invitaţii Comandantului. Însă tot restul după-amiezei a dormit alături de ea, iar seara a comandat cina pentru amândoi, în dormitor. Au plecat cu Buick-ul, un ceas înaintea miezului nopţii. O era acoperită cu o capă maro, de munte, iar în picioare purta nişte saboţi de lemn. Natalie, în pantaloni şi pulover negre, o ţinea în lanţul al cărui cârlig cu resort era prins de brăţara pe care o purta la mâna dreaptă. Sir Stephen conducea. Luna, aproape plină, lumina din înalt, în pete mari, ca ningând, şoseaua, copacii, casele din satele prin care treceau, lăsând negre, acoperite parcă de tuş, toate locurile la care lumina ei nu ajungea. Pe la porţi mai erau mici grupuri de oameni, pe care îi simţeau mişcaţi de curiozitate la trecerea maşinii închise, fiindcă Sir Stephen nu îi mai dăduse la o parte capota. Câinii lătrau. Pe unde treceau, în lumina farurilor,

măslinii păreau nori de argint, plutind la doi metri deasupra solului, iar chiparoșii, pene negre. Nimic nu era real în această țară pe care noaptea o transfera în imaginar, cu excepția, poate, a parfumului de salvie și de levănțică. Deși drumul urca încontinuu, adia același vânt călduț. O și-a lăsat capa să îi alunece de pe umeri. Nu avea cine să o vadă, doar nu era nimeni prin preajmă. Zece minute mai târziu, după ce au rulat de-a lungul unei păduri verzi de stejari, pe coama unei coline, Sir Stephen a încetinit în fața unui zid cu o poartă mare, cu două canaturi, care s-a deschis la apropierea mașinii. A parcat într-o primă curte și, imediat ce poarta a fost închisă, le-a făcut semn celor două să coboare, O lăsându-și în mașină, la ordinul lui, capa și saboții. Poarta pe care a împins-o se deschidea într-o mănăstire cu arcade Renaissance, din care doar trei pereți mai rămăseseră în picioare, în locul celui de-al treilea, astfel formata curte interioară prelungindu-și dalele de partea liberă cu o terasă. Vreo zece cupluri dansau pe terasă și în curte, câteva femei foarte decoltate și câțiva bărbați în alb erau așezați la măsuțe luminate de lumânări, pick-upul se auzea din galeria din stânga, exista și un bar în cea din dreapta. Când lumina lunii, nu mai puțin puternică decât a lumânărilor, a pus-o în evidență pe O, trasă de Natalie ca de o micuță umbră neagră, cei care au zărit-o s-au oprit din dans ori s-au ridicat de la mese. Băiatul care avea grijă de muzică, simțind că se întâmplă ceva deosebit, s-a întors și, tulburat, a oprit discul. O nu a mai înaintat. Sir Stephen, nemișcat și el, la doi pași în urma ei, aștepta, la rândul lui.

Comandantul i-a dat la o parte pe cei care se strânseseră în jurul femeii şi a ordonat să fie aduse torţe pentru a o putea vedea mai bine. „— Cine e?, întrebau invitaţii. A cui e? — A dumneavoastră, dacă doriţi", le răspundea, trăgându-le pe Natalie şi pe O într-un colţ al terasei unde o bancă din piatră albă, acoperită cu o saltea cambodgiană, era sprijinită de perete. După ce O s-a aşezat, cu spatele lipit de zid, cu mâinile pe genunchi, cu Natalie pe jos la picioarele ei, în partea stângă, ţinând-o încontinuu de lanţ, Comandantul s-a întors. O îl căuta cu privirile pe Sir Stephen, dar, la început, nu l-a putut zări. Apoi, mai mult l-a ghicit întins pe un şezlong, la celălalt capăt al terasei. Putea să o vadă, aşa că era liniştită. Muzica răsuna din nou, dansatorii trecuseră iarăşi în ring. Unul sau două cupluri s-au apropiat de bancă, mai întâi ca din întâmplare, continuând să danseze, apoi un alt cuplu, mai direct, femeia trăgând după ea şi bărbatul. O îi privea cu ochii ei încercuiţi de brunul închis al penelor, deschizându-i larg ca şi pasărea nocturnă pe care o închipuia, iar iluzia era atât de pregnantă, încât cel mai firesc lucru părea ca nimănui să nu-i dea prin cap să îi pună vreo întrebare, ca şi cum chiar cucuvea ar fi fost şi, prin urmare, mută şi surdă la limbajul uman. De la miezul nopţii până când zorile au început să lumineze zarea, spre cinci dimineaţa, pe când lumina lunii scădea către apus, mai multe persoane s-au apropiat de ea, au atins-o, au făcut cerc în jurul ei, de mai multe ori i s-au desfăcut picioarele şi, ridicându-i-se lanţul, s-au adus candelabre cu două braţe, din faianţă provensală (simţea flacăra lumânărilor

încălzindu-i interiorul coapselor) pentru a vedea cum era prins lanțul. Un american beat a pus mâna pe ea râzând însă, când a realizat că a atins în același timp carnea și fierul care trecea prin ea, aburii alcoolului i-au zburat imediat din cap și O a văzut ivindu-i-se pe chip aceeași oroare, același dispreț pe care le citise și pe fața fetei care o epilase. Bărbatul a plecat. A mai fost și o fată foarte tânără, cu umerii goi și cu un colier micuț de perle la gât, în rochie albă ca de prim bal destinat fetițelor, cu doi trandafiri galben-pal în talie, pe care un băiat a așezat-o în fața ei, ușor spre dreapta. Apoi a luat-o de mână și a obligat-o să îi mângâie sânii lui O, care au fremătat sub palma proaspătă, să îi atingă sexul, inelul, gaura prin care acesta trecea. Micuța asculta, tăcută, iar când băiatul a anunțat-o că îi va face și ei la fel nu a părut să vrea să dea înapoi. Dar chiar și așa, folosind-o astfel, luând-o drept model, drept obiect de susținere a unei demonstrații, nici măcar o singură dată nu i s-a adresat vreun cuvânt. Să fi fost ea din piatră, ori din ceară, să fi fost o creatură din altă lume, despre care se credea că ar fi fost inutil să i te adresezi, asta în cazul în care cineva ar fi îndrăznit să o facă? Abia când s-a luminat bine de ziuă, când toți musafirii au plecat, Sir Stephen și Comandantul, trezind-o pe Natalie, care dormea la picioarele lui O, au ridicat-o pe aceasta din urmă, au adus-o până în mijlocul curții, i-au scos lanțul și masca și, întinzând-o pe burtă, pe unda dintre mese, au posedat-o cu schimbul.

Într-un ultim capitol, care a fost suprimat, O se întoarce la Roissy, unde Sir Stephen o părăseşte.

Există şi un al doilea final al poveştii lui O. Văzându-se pe punctul de a fi părăsită de Sir Stephen, O a preferat să moară. Iar Sir Stephen a fost de acord.

CUPRINS

Prefață la ediția românească (Magdalena Mărculescu) 5
Fericirea în sclavie (Jean Paulhan) 13
O revoltă în Barbados 15
I. Hotărâtoare ca o scrisoare 17
II. O decență necruțătoare 20
III. Ciudata scrisoare de dragoste 24
Adevărul despre revoltă 28

Povestea lui O (Pauline Réage) 33
I. Îndrăgostiții de la Roissy 35
II. Sir Stephen 85
III. Anne-Marie și inelele 156
IV. Cucuveaua 202
Există un al doilea final 229